

Republika Hrvatska
Općinski sud u Splitu
Split

Poslovni broj: P Ob-416/2019-65

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Splitu po sucu Dijani Selak kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice-protutužene Lada Lepetić-Ora, OIB: 44291242531, prijavljenog prebivališta Mažuranićevo šetalište 51, Split, zastupana po punomoćnici Mariji Perić, odvjetnici u Splitu, protiv tuženika-protutužitelja Marko Ora, OIB: 40062339504, prijavljenog prebivališta Križeva 28, Split, zastupanog po punomoćniku Toni Vukičević, odvjetnik u Splitu, u parničnom postupku po tužbi i protutužbi radi utvrđenja bračne stečevine, nakon održane glavne i javne rasprave uz isključenje javnosti zaključene dana 01.srpnja 2026.g u nazočnosti stranaka sa punomoćnicima, na ročištu od 22.rujna 2026.g. održanog radi donošenja, objave i uručenja presude

p r e s u d i o j e :

- I. Utvrđuje se da je bračna stečevina tužiteljice Lade Lepetić Ora i tuženika Marka Ore: nekretnina označena kao 3. suvlasnički dio: 2/14 dijela čest. zem. 345/3 ZGR, ZU 10766, KO Split, u naravi Kuća za učionu i to stan ukupne površine 56,00 m², koji se sastoji od dvije sobe, kuhinje s blagovaonicom, kupaonice, hodnika i sporednih prostorija s drvarnicom u prizemlju zgrade, a koji stan je položen na prvom katu zgrade, anagrafske oznake Svetog Križa 28, izgrađene na čest. zem. 345/3 ZGR, ZU 10766, KO Split i kojem stanu pripadaju i zajedničke prostorije i uređaji te zemljište na kojem je zgrada izgrađena srazmjerno idealnom dijelu.
- II. Utvrđuje se da su tužiteljica Lada Lepetić Ora i tuženik Marko Ora suvlasnici, svaki za po ½ dijela: nekretnine označene kao 3. suvlasnički dio: 2/14 dijela čest. zem. 345/3 ZGR, ZU 10766, KO Split, u naravi Kuća za učionu i to stan ukupne površine 56,00 m², koji se sastoji od dvije sobe, kuhinje s blagovaonicom, kupaonice, hodnika i sporednih prostorija s drvarnicom u prizemlju zgrade, a koji stan je položen na prvom katu zgrade, anagrafske oznake Svetog Križa 28, izgrađene na čest. zem. 345/3 ZGR, ZU 10766, KO Split i kojem stanu pripadaju i zajedničke prostorije i uređaji te zemljište na kojem je zgrada izgrađena srazmjerno idealnom dijelu, te je tužiteljica ovlaštena na temelju ove presude zatražiti i postići uknjižbu prava suvlasništva na ½ dijela, uz istovremeno brisanje prava suvlasništva za ½ dijela s imena tuženika.

- III. Odbija se kao neosnovan protutužbeni zahtjev tuženika-protutužitelja Marka Ore koji glasi :

„I. Utvrđuje se da je bračna stečevina tuženika-protutužitelja Marka Ore te tužiteljice-protutužene Lade Lepetić Ora obrt "Kokolo rukotvorine" obrt za proizvodnju, vl. Lada Lepetić Ora, Split, Mažuranićevo šetalište 51", MBO: 97623261, br. obrtnice 17010011494.

II. Utvrđuje se da su tuženik-protutužitelj Marko Ora te tužiteljica-protutužena Lada Lepetić Ora suvlasnici svaki za $\frac{1}{2}$ dijela obrta "Kokolo rukotvorine" obrt za proizvodnju, vl. Lada Lepetić Ora, Split, Mažuranićevo šetalište 51", MBO: 97623261, br. obrtnice 17010011494. Tuženik-protutužitelj je ovlašten na temelju ove presude zatražiti te postići uknjižbu prava suvlasništva u predmetnom obrtu pred nadležnim tijelom, uz istovremeno brisanje prava suvlasništva za $\frac{1}{2}$ dijela sa imena tužiteljice-protutužene.

III. Nalaže se tužiteljici-protutuženoj u roku od 15 dana naknaditi tuženiku-protutužitelju parnični trošak sa zateznom kamatom prema stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, koja zatezna kamata teče od presuđenja do isplate. „

- IV. Nalaže se tuženiku-protutužitelju Marku Ora u roku od 15 dana naknaditi tužiteljici-protutuženoj Ladi Lepetić Ora parnični trošak ovog postupka u iznosu od 9.630,14 EUR sa zateznom kamatom prema stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1.siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1.srpnja te godine, koja zatezna kamata teče od presuđenja do isplate.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi protiv tuženika od 20.rujna 2019.g. radi utvrđenja bračne stečevine navela da su bili u izvanbračnoj zajednici od 5. lipnja 1999. do 27. prosinca 2007.g kada su zaključili brak. Bračna zajednica stranaka da je prestala 24. lipnja 2019. kada je tužiteljica, zbog teško i trajno poremećenih bračnih odnosa, zajedno sa zajedničkom mal. djecom stranaka odselila iz stana u Splitu, Križeva 28, u kojemu su do tada svi zajedno živjeli te preselila u stan svojih roditelja u Splitu, Mažuranićevo šetalište 51. Stranke da su za vrijeme trajanja izvanbračne i bračne zajednice stekle imovinu i to: - nekretninu označenu kao 3. suvlasnički dio: 2/14 dijela čest. zem. 345/3 ZGR, ZU 10766, KO Split, u naravi kuća za ućionu. U naravi stranke da su stekle stan ukupne površine 56,00 m², koji se sastoji od dvije sobe, kuhinje s blagovaonicom, kupaonice, hodnika i sporednih prostorija s drvarnicom u prizemlju zgrade, a koji stan je položen na prvom katu zgrade, anagrafske oznake Svetog Križa 28, izgrađene na čest. zem. 345/3 ZGR, ZU 10766, KO Split. Predmetnom stanu da pripadaju i

zajedničke prostorije i uređaji te zemljište na kojem je zgrada izgrađena srazmjerno idealnom dijelu. Dalje navela u tužbi da je tuženik 21. lipnja 2002. kao korisnik kredita sklopio Ugovor o kreditu sa Dalmatinskom bankom d.d. Zadar, uz Goranu Lepetić, majku tužiteljice i Damira Maretića kao jamce. Navedenim ugovorom da je uređen dugoročni nenamjenski kredit u iznosu od 5.200,00 EUR u protuvrijednosti kn obračunato po srednjem tečaju HNB. Dalje, tuženik da je kao korisnik kredita sklopio i s Privrednom bankom Zagreb d.d. Ugovor o nenamjenskom kreditu uz Goranu Lepetić, majku tužiteljice kao solidarnog dužnika i solidarne jamce Nedu Zdilar, Mirjanu Flesch i Ivana Bulića kojim ugovorom je tuženiku stavljeno na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 15.000,00 EUR po srednjem tečaju za EUR tečajne liste banke važeće na dan korištenja kredita. Dalje, tuženik da je 3. lipnja 2002. kao kupac, sklopio Ugovor o kupoprodaji naprijed navedenog stana s Antom Bulićem kao prodavateljem. Tuženik da je u zemljišnim knjigama upisan kao vlasnik navedenog stana za cijelo. Tužiteljica i tuženik da su sredstva stečena sklapanjem naprijed navedenih ugovora o kreditu kao i sredstva stečena zajedničkim radom tijekom trajanja njihove izvanbračne i bračne zajednice iskoristili za kupnju i opremanje naprijed opisanog stana, kao i za vraćanje naprijed navedenih kredita. Kao dokaz navedenom da služi činjenica da je majka tužiteljice bila jamac i solidarni dužnik pri sklapanju naprijed navedenih ugovora o kreditu. Predmetni stan da predstavlja bračnu stečevinu. Ustvrdila tužbom da su stranke za vrijeme trajanja izvanbračne i bračne zajednice stekle naprijed navedenu imovinu radom. Stranke da su bile u izvanbračnoj zajednici od 5. rujna 1999., a 27. prosinca 2007. zaključili brak, pa tužiteljica ističe da su ispunjene pretpostavke izvanbračne zajednice iz stavka 1. članka 11. Obiteljskog zakona. Sukladno neoborivoj presumpciji da su bračni drugovi suvlasnici u bračnoj stečevini u jednakim dijelovima za svu imovinu, to da je tužiteljica, budući da stranke nisu drugačije ugovorile i budući da izvanbračna zajednica u konkretnom slučaju stvara osobne i imovinske učinke jednako kao bračna zajednica, suvlasnica 1/2 dijela predmetnog stana. Tužbenim zahtjevom u tužbi je zatražila donošenje presude kojom bi se utvrdilo da bračnu stečevinu stranaka predstavlja nekretnina označena kao 3. suvlasnički dio: 2/14 dijela čest. zem. 345/3 ZGR, ZU 10766, KO Split, u naravi kuća za učionu i to stan ukupne površine 56,00 m², sastojeći od 2 sobe, kuhinje s blagovaonicom, kupaonice, hodnika i sporednih prostorija s drvarnicom u prizemlju zgrade, koji je položen na 1.katu zgrade, anagrafske oznake Svetog Križa 28, izgrađene na čest. zem. 345/3 ZGR, ZU 10766, KO Split i kojem pripadaju zajedničke prostorije i uređaji te zemljište na kojem je zgrada izgrađena srazmjerno idealnom dijelu (točka I tužbenog zahtjeva) Točkom II tužbenog zahtjeva da se presudom utvrdi da su tužiteljica i tuženik suvlasnici svaki za 1/2 dijela navedene nekretnine i da tužiteljica bude ovlaštena na temelju tako donesene presude zatražiti i postići uknjižbu prava suvlasništva na 1/2 dijela s imena tuženika. Zatražila i naknadu parničnog troška.

2. Tuženik je odgovorom na tužbu naveo da izvanbračna zajednica nije postojala a kamoli od datuma navedenog u tužbi 5. rujna 1999.g pa ustvrdio da je to datum prvog upoznavanja tužiteljice i tuženika, stoga da je njen navod o početku trajanja navodne izvanbračne zajednice preuveličan, iskonstruiran. Stranke da za vrijeme upoznavanja te svoje veze koja je prethodila braku a pogotovo u samim počecima veze, nisu živjele zajedno niti dijelile ikakve zajedničke troškove niti je istih moglo biti jer da je tuženik sve vrijeme, bio i jest zaposlen, te privređivao novčane prihode (a što da se po potrebi može dokazati izvodima sa tuženikovog bankovnog računa prije sklapanja braka sa tužiteljicom), te naglasio da je tužiteljica za vrijeme trajanja njihove veze koja je prethodila braku i to u periodu od 05.09.1999. do srpnja

2004.g bila redovan student bez zaposlenja te bez novčanih prihoda. Tužiteljica da je 1999.g imala 19 godina te živjela u obiteljskom stanu sa svojom obitelji te povremeno dolazila kod tuženika u njegov podstanarski stan koji se nalazio Biokovskoj ulici (kvart Bol) u Splitu, većinom vikendima, dok je tuženik 1999. imao 29 godina te stalno zaposlenje. Dalje naveo da je on u svoje ime i za svoj račun kao korisnik kredita podigao dva nenamjenska kredita (jedan na iznos od 15.000,00 EUR-a te jedan na iznos od 5.000,00 EUR-a) kako bi mogao uz svoje vlastite uštedene prihode te financijsku pomoć svoje obitelji, kupiti predmetnu nekretninu te time sebi osigurati stambeno pitanje, a što da je isti i napravio u lipnju 2001g već navedenim kupoprodajnim ugovorom, kroz tri rate dok je zadnja rata vlasniku/prodavatelju isplaćena u lipnju 2002. g. Tvrdi da je predmetni stan plaćen isključio novcem tuženika, vlastitim sredstvima kroz osobni dohodak, uz financijsku pomoć svoje obitelji te kroz kratkoročne kredite. Tužiteljica da ne navodi da je tuženik svotom koju je uprihodio temeljem dva, u svoje ime podignuta nenamjenska kredita, "pokrio" samo polovicu kupoprodajne cijene za predmetnu nekretninu koja da je bila 38.500,00 EUR-a, te da je ostatak kupoprodajne cijene bio podmiren gotovinskim iznosom od 18.500,00 EUR-a koji je iznos tuženik namirio kako iz vlastite zarade, a tako i uz pomoć tuženikove obitelji (novčani iznos koji da je tuženiku poklonio njegov otac nakon prodaje obiteljske kuće/vikendice), da bi mu pomogli u namjeri rješavanja vlastitog stambenog pitanja. Tvrdi da je da je predmetnu nekretninu sam u potpunosti namjestio te opremio iz svojih vlastitih poslom zarađenih sredstava te financijske pomoći svoje obitelji, slijedom čega da su netočni i iskonstruirani navodi da se predmetna nekretnina ima smatrati bračnom stečevinom jer da je kupljena novčanim sredstvima stečenima za vrijeme trajanja kako "izvanbračne zajednice" tako i bračne zajednice, jer on tvrdi da nije ni kupljena ni opremljena za vrijeme trajanja braka. Tvrdi da izvanbračna zajednica nije postojala niti mogla postojati u trenutku kupovine stana od strane tuženika, kojim stanom da je on isključivo svojim vlastitim novčanim sredstvima sebi rješavao stambeno pitanje. Dalje naveo da obzirom da su tuženik i tužiteljica u trenutku kupnje stana od strane tuženika bili u vezi (momak i cura), tužiteljčina majka da se ponudila da bude jamac tuženiku kao korisniku kredita, isto kao što su se tuženiku ponudili i prijatelj iz djetinjstva, prijatelj sa posla, čistačica iz firme te rodica njegovog oca. Sve prethodno navedene osobe da su pristali biti jamci kredita koji je tuženik podigao s vjerom da je isti odgovorna i poslovno/financijski stabilna osoba koja će kredit uredno vraćati, a što da se i dogodilo jer da je tuženik poštivao svoje obveze te rate kredita uvijek plaćao na vrijeme, slijedom čega jamci da nikada nisu ni dobili opomenu zbog neplaćanja niti morali svojim sredstvima kao jamci plaćati navedene rate kredita obzirom da je oba kredita plaćao trajnim nalogima na svojoj plaći. Dalje naveo da majka tužiteljice nikad nije sugerirala da bi navedeno kreditno jamstvo dala s uvjetom da njena kćerka postane tuženikova supruga niti bi isti čin mogao predstavljati dokaz o postojanju ikakve izvanbračne zajednice između tuženika i tužiteljice. U ime zahvalnosti, dano jamstvo tužiteljčine majke tuženik da je uzvratio jamstvom tužiteljčinom ocu prilikom ugovaranja kredita oca tužiteljice, te istakao da je tuženik u jednom navratu čak zaprimio i opomenu zbog neurednog vraćanja spomenutog kredita za koji je tuženik bio jamac. Dalje naveo da se tužiteljica zaposlila koncem 2004., da su u narednim godinama do porodiljnog, njena zaposlenja varirala, nisu bila stalna i bila često sa minimalnom zaradom koja da je na koncu završila njenom prijavom na zavod za nezaposlene prije otvaranja porodiljnog dopusta. Sredinom 2005.g tužiteljica da sve češće boravi u stanu tuženika ali da još ne mijenja svoje prebivalište te da se i dalje događaju razmirice i prekidi. Tužiteljica da po prvi puta prijavljuje adresu prebivališta na adresu predmetnog stana u tuženikovom vlasništvu dana 6.2.2008. dok je tuženik otplatio oba kredita dana 29.5.2009. te

9.6.2009. Tuženik drži da stoga tužiteljica neosnovano traži utvrđenje bračne stečevine predmetne nekretnine i to $\frac{1}{2}$ vlasništva predmetne nekretnine stana u Križevoj 28, Split, dok realnu i istinitu bračnu stečevinu ista da ne prikazuje, već se neosnovano poziva na izvanbračnu zajednicu koja da nije ni postojala do sklapanja braka. Dalje naveo da su za vrijeme trajanja bračne zajednice tuženik i tužiteljica zajednički stvorili i osnovali obrt koji glasi na ime tužiteljice, "Kokolo Rukotvorine obrt za proizvodnju, vl. Lada Lepetić Ora, Split, Mažuranićevo šetalište 51", MBO: 97623261, br. obrtnice 17010011494. pa naveo da u vezi tog obrta ustaje protutužbom.

3. Protutužba je podnesena 17.listopada 2019.g i u istoj se navelo da su za vrijeme trajanja bračne zajednice tuženik-protutužitelj i tužiteljica-protutužena zajednički stvorili i osnovali navedeni obrt koji glasi na ime tužiteljice, da se radi se o krojačkom obrtu koji proizvodi tekstilne artikle haljinice, majice i slično u vidu suvenirskog proizvoda. Tuženik da je zadužen i da vodi sve vezano za pronalazak potencijalnih kupaca, daljnje komunikacije sa kupcima, prodaji, naplati i stvaranju distribucijske mreže te da je isto radio bez naknade, te da i dalje radi isti posao kako ne bi došlo do propadanja obrta, a što da bi bilo loše i za tuženika i za zajedničku djecu stranaka. Predmetni obrt da ima promet cca 200.000,00 do 250.000,00 kn godišnje sa tendencijom ozbiljnog rasta. Naveo da je protutužena upisana kao vlasnica obrta Kokolo rukotvorine a on tvrdi da je obrt stvoren zajedničkim radom i ulaganjem stranaka i otvoren/osnovan za vrijeme trajanja bračne zajednice. Protutužbenim zahtjevom zatražio presudom utvrditi da je bračna stečevina stranaka navedeni obrt, presudom utvrditi da su suvlasnici svaki za $\frac{1}{2}$ dijela te da tuženik-protutužitelj bude ovlašten na temelju takve presude zatražiti te postići uknjižbu prava suvlasništva u predmetnom obrtu pred nadležnim tijelom, uz istovremeno brisanje prava suvlasništva za $\frac{1}{2}$ dijela sa imena tužiteljice-protutužene.

4. Odgovorom na protutužbu tužiteljica kao protutužena se usprotivila protutužbenom zahtjevu tuženika, navela da osporava kao netočne navode tuženika da su za vrijeme trajanja bračne zajednice tužiteljica i tuženik zajednički stvorili i osnovali obrt Kokolo rukotvorine obrt za proizvodnju, već ista tvrdi da je taj obrt osnovala i stvorila isključivo tužiteljica a kako da to proizlazi iz Izvatka iz obrtnog registra, broj reg. uloška 11494, prema kojem je jedini vlasnik/ortak navedenog obrta upravo tužiteljica te ista smatra da u slučaju da su stranke imale namjeru biti ortaci u navedenom obrtu, tada bi ga zajedno osnovali i upisali se u obrtni registar. Tvrdi da tuženik nije podržavao tužiteljicu u njezinom osnivanju navedenog obrta, da joj je govorio da se sama snađe i organizira da netko čuva djecu dok ona radi, a da on neće no stav da mu se promijenio 2017., kada je shvatio da ona odlično posluje u obavljanju djelatnosti obrta, zbog čega da je ponudio svoju pomoć pa navela da je isti od 2017. pomagao njoj u obavljanju djelatnosti obrta kao član obitelji pa navela da prema članku 30. Zakona o obrtu (NN 143/13) članovi obiteljskog kućanstva mogu pomagati obrtniku u obavljanju obrta bez obveze zasnivanja radnog odnosa. Ista ustvrdila da je netočno da je tuženik zadužen i da vodi sve vezano za pronalazak potencijalnih kupaca, daljnju komunikaciju s kupcima, prodaju, naplatu i stvaranje distribucijske mreže te da je isto radio bez naknade, te da i dalje radi isti posao kako ne bi došlo do propadanja samog obrta te navela da je tuženik zaposlen u banci, a što je i sam naveo u e-mailovima koje je priložio u ovom postupku, te što proizlazi iz obrazaca o plaći tuženika koje je tuženik dostavio. Dakle, tuženik da ne obavlja djelatnost obrta, već tužiteljica, kao jedini upisani ortak navedenog obrta i kao ovlaštena osoba vodi i obavlja djelatnost obrta. Dalje je navela da od osnivanja navedenog obrta do danas, tužiteljica brine o dvoje

zajedničke djece i radi koliko joj to dozvoli briga o djeci, da ona radi za vrijeme dok su djeca u školi, time da jedno dijete ima posebne potrebe. Netočan da je i neosnovan navod tuženika kako je obrt stvoren zajedničkim radom i ulaganjem stranaka, pa navela je naime tužiteljica od Hrvatske agencije za malo gospodarstvo, inovacije i investicije, Hrvatskog zavoda za zapošljavanje, Splitsko-dalmatinske županije i Grada Splita dobila bespovratna sredstva kojima je taj obrt osnovan i razvijen, te da su istima kupljeni strojevi, alati i oprema koji služe za obavljanje djelatnosti obrta, zatim provedene marketinške aktivnosti i izvršena nabava industrijske šteperice, industrijskog overlocka te IT opreme, namijenjeno isključivo za obavljanje poslovne djelatnosti tužiteljice. Ustvrdila da dakle obrt nije, kako tvrdi tuženik, stvoren zajedničkim radom i ulaganjem stranaka, već da je tužiteljica sama, pomoću naprijed navedenih sredstava osnovala i proširila predmetni obrt a svi prihodi od obrta da su uloženi u zajednički život. Stoga da su navodi tuženika promašeni. Ona da se u svom obrtu bavi izradom i proizvodnjom personaliziranih i unikatnih dječjih haljinica, ženskih ljetnih tunika, dječjih majica i majica za odrasle i ti proizvodi da su kreacija isključivo tužiteljice i imaju individualni karakter dizajna, te da su ti proizvodi njena autorska djela ona ih stvorila, i kao takvi da predstavljaju vlastitu imovinu tužiteljice sukladno članku 39. Obiteljskog zakona. Tužiteljica na svojim unikatnim proizvodima da ima autorska prava te isključiva prava korištenja svojih djela. Autorsko pravo da nastaje samim ostvarenjem djela i ne podliježe administrativnim ili registracijskim postupcima. Slijedom navedenog predložila da sud odbije protutužbeni zahtjev tuženika.

5. Dopunom odgovora na tužbu, od 20.12.2019.g tuženik naveo da se kod ovog suda vodi predmet razvoda braka pod posl.br. Pob-489/19, po tužbi ovdje tužiteljice. Dalje naveo da dostavlja daljnji dokaz o novčanim sredstvima koja su realizirana uz podignute kredite te pokrivala kupnju drugog dijela iznosa za stan, vraćanje pozajmica, opremanje i uređenje stana upravo i isključivo od strane tuženika te uz daljnju i uvijek prisutnu financijsku pomoć tuženikove obitelji. Tvrdio da je stan plaćen isključivo novcem tuženika, vlastitim sredstvima kroz osobni dohodak, nadalje uz financijsku pomoć njegove obitelji te kroz kratkoročne kredite. Naveo da tužiteljica ne navodi da je tuženik svotom koju je uprihodio temeljem dva, u svoje ime podignuta nenamjenska kredita, „pokrio” samo polovicu kupoprodajne cijene za predmetnu nekretninu koja da je bila 38.500,00 Eur-a, te da je ostatak kupoprodajne cijene bio podmiren gotovinskim iznosom od 18.500,00 Eur-a koji iznos da je tuženik namirio kako iz vlastite zarade (novčani iznos koji je tuženik ostvario prodajom obiteljske kuće/vikendice), a sve kako bi isti ostvario te riješio vlastito stambeno pitanje. Istakao da je on bio izvanknjižni i jedini stvarni vlasnik stare kamene kuće sa okolnim i pripadajućim zemljištem na Hvaru, koja je predmet Ugovora o kupoprodaji. Istakao da su u zemljišnim knjigama kao vlasnice te nekretnine bile upisane Margarita Visković pok. Ivana iz Zagreba i Gordana Franceschi rođena Visković, pok. Ivana iz Svirča, te da su iste upravo zbog činjenice da je stvarni vlasnik ovdje tuženik, tuženiku ispustile Specijalnu punomoć da u njihovo ime i za njihov račun pregovara i zaključuje kupoprodajne ugovore te primi cjelokupni novčani iznos kupoprodajne cijene za te nekretnine, a što da je tuženik i učinio pa radi navedenog tuženik smatra da je evidentno da je tuženik isključivo svojim vlastitim novčanim sredstvima kupio predmetni stan koji predstavlja njegovo isključivo vlasništvo.

6. Po protutužbi je formiran predmet poslovnog broja P Ob -485/2019 koji je potom pripojen predmetu P Ob 416/2019 radi zajedničkog raspravljanja i odlučivanja i donošenja jedinstvene odluke pod poslovnim brojem P Ob 416/2019.

7. Sud je proveo dokaze pregledom Predugovora o prodaji stana od 28. rujna 2001. između prodavatelja Ante Bulića i kupca Marka Ore, pregledom Ugovora o kupoprodaji između navedenih od 3. lipnja 2002., pregledom Ugovora o kreditu od 21. lipnja 2002. između Dalmatinske banke d.d. Zadar i Marka Ore kao korisnika kredita i jamaca Damira Maretića i Gorane Lepetić, pregledom Ugovora o nenamjenskom kreditu od 26. travnja 2002. između PBZ d.d. i Marka Ore kao korisnika kredita i solidarnih dužnika i solidarnih jamaca, pregledom izvotka iz baze podataka obrtnog registra za obrt Kokolo rukotvorine i izvotka iz obrtnog registra, od 9. listopada 2019., pregledom e-mailova tuženika-protutužitelja za obrt Kokolo rukotvorine (str. 26 – 36 spisa), pregledom uvjerenja o prebivalištu od 4. travnja 2012. za stranke, pregledom preslike dijela radne knjižice tužiteljice (str. 50 - 51 spisa), pregledom trajnih naloga i Ugovora o trajnom nalogu (str. 52 - 54 spisa), pregledom obračuna isplaćene plaće Marka Ore (str. 55 – 57 spisa), pregledom preslike troškovnika projekta – potpore obrtništvu Grada Splita iz 2018. godine, izdano 17. svibnja 2018. od Grada Splita, Službe za gospodarstvo, obrtništvo i turizam, pregledom Ugovora od 17. svibnja 2017. između Splitsko-dalmatinske županije i obrta Kokolo rukotvorine, pregledom Ugovora između HZZ-a i Lade Lepetić Ora od 31. kolovoza 2015. o dodjeli potpore male vrijednosti u svrhu samozapošljavanja, pregledom Ugovora između Hrvatske agencije za malo gospodarstvo, inovacije i investicije i obrta Kokolo rukotvorine, pregledom Ugovora od 11. srpnja 2018. između Grada Splita i Lade Lepetić Ora o dodjeli bespovratne potpore, pregledom elektroničkog zapisa HZMO-a od 24. listopada 2018. za Ladu Lepetić Ora, pregledom preliminarog Ugovora o kupoprodaji od 18. ožujka 2004. između prodavatelja Margarite Viskovića i Gordana Franceschi i kupca Roger Graham Ross Hudson, izjave Ivana Ore o namirenju od 30. ožujka 2004., saslušanjem stranaka, svjedočenjem svjedoka Gorane Lepetić, Ane Lepetić Cvitanić, Nikole Lepetića, Milana Lepetića, Josipe Maleš, Ines Albini, Jelene Balić, Branka Ore, Ivana Ore, Đemala Kalimana, Helene Simunić i Antice Baumgartner.

8. Po ocjeni i analizi provedenih dokaza na način kako propisuje čl.8.Zakona o parničnom postupku (NN RH 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08,123/08, 57/11, 148/11, 25/13,89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25 - dalje ZPP) sud je odlučio kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga.

9. Predmet spora je tužbeni zahtjev tužiteljice spram tuženika radi utvrđenja da je njihova bračna stečevina nekretnina, specificirana u točki I izreke ove presude, u naravi stan 56,00 m², koji se sastoji od dvije sobe, kuhinje s blagovaonicom, kupaoalice, hodnika i sporednih prostorija s drvarnicom u prizemlju zgrade, a koji stan je položen na prvom katu zgrade, anagrafske oznake Svetog Križa 28, izgrađene na čest. zem. 345/3 ZGR, ZU 10766, KO Split i kojem stanu pripadaju i zajedničke prostorije i uređaji te zemljište na kojem je zgrada izgrađena srazmjerno idealnom dijelu, te njen zahtjev da su tužiteljica i tuženik suvlasnici naprijed navedene nekretnine po osnovu bračne stečevine svaki za ½ dijela. Među strankama nisu sporne identifikacijske oznake predmetne nekretnine i da se predmetni stan nalazi u Varošu u Splitu.

10. Predmet spora je i protutužbeni zahtjev tuženika kao protutužitelja radi utvrđenja da je bračna stečevina stranaka obrt Kokolo rukotvorine obrt za proizvodnju, vl. Lada Lepetić Ora, Split, Mažuranićevo šetalište 51", MBO: 97623261, br. obrtnice 17010011494 i radi utvrđenja da su parnične stranke suvlasnici predmetnog obrta

svaki za ½ dijela i radi ovlaštenja protutužitelju da na temelju tako zatražene presude postigne uknjižbu prava suvlasništva u predmetnom obrtu pred nadležnim tijelom, uz istovremeno brisanje prava suvlasništva za ½ dijela sa imena tužiteljice-protutužene.

11. Među strankama nije sporno, a i sud je utvrdio uvidom u predmet ovog suda P Ob 489/2019 odnosno presudu od 3.ožujka 2026.g. da je istom razveden brak između ovdje parničnih stranaka, sklopljen 27. prosinca 2007.g u Splitu. Nesporno je među strankama da imaju dvoje zajedničke maloljetne djece i to kćer Tonku Ora rođenu 26. veljače 2009.g, i kćer Nikolinu Ora rođenu 10. ožujka 2012., a što je i razvidno iz te presude kao i da je istom presuđeno da će mal. djeca stanovati s majkom Ladom Lepetić Ora u Splitu, Fra Bonina 5.

12. Nesporno je među strankama da je tuženik-protužitelj sklopio 3.lipnja 2002.g. kao kupac ugovor o kupoprodaji predmetnog stana, sa prodavateljem Antom Bulićem i da je u zemljišnim knjigama upisan kao vlasnik predmetnog utuženog stana, za cijelo. Nesporno je među strankama a i sudu razvidno po pregledu Izvatka iz obrtnog registra za predmetni obrt za proizvodnju Kokolo rukotvorine, da je kao vlasnica istog evidentirana Lada Lepetić Ora, a razvidno je da je datum osnivanja obrta 26. kolovoza 2015. godine.

13. Među strankama je sporna osnovanost postavljenih zahtjeva, te je trebalo utvrditi jesu li stranke prije sklapanja braka bile u izvanbračnoj zajednici, ako jesu onda utvrditi od kada, jeli bilo prekida izvanbračne zajednice, kojim novčanim sredstvima je kupljen predmetni stan i jeli predmetni obrt bračna stečevina stranaka.

14. Nesporno je među strankama da je predugovor o kupoprodaji predmetnog stana sklopljenog 28. rujna 2001. između prodavatelja Ante Bulića i kupca Marka Ore, a što je i sudu razvidno po uvidu u taj priloženi predugovor i da je predmet tog Ugovora upravo predmetni stan u ulici Sv. Križa 28, Split, da je čl. 3 Predugovora dogovoreno da kupac kupuje, a prodavatelj prodaje stan iz čl. 1 tog Predugovora za dogovorenu kupoprodajnu cijenu od 77.000,00 DEM, protuvrijednosti u kunama, da je kupac dana 28. rujna 2001. na ime predkapare isplatio prodavatelju iznos od 1.000,00 DEM, da je dogovoreno da će ostatak dogovorene kupoprodajne cijene stana u iznosu od 76.000,00 DEM kupac prodavatelju isplatiti u tri obroka i to iznos od 10.000,00 DEM najkasnije 7 dana od dana potpisa tog Predugovora kada će se izvršiti i primopredaja predmetnog stana, iznos od 10.000,00 DEM, protuvrijednost u eurima, najkasnije do 1. travnja 2002., a ostatak od 56.000,00 DEM, protuvrijednost u eurima, najkasnije do 1. lipnja 2002. kada će se sačiniti i završni predugovor. Čl. 4 se prodavatelj obvezao primopredaju stana iz čl. 1 tog Predugovora izvršiti odmah nakon isplate kapare.

15. Nesporno je među strankama a i razvidno sudu pregledom Ugovora o nenamjenskom kreditu od 26. travnja 2002. da je sklopljen između PBZ-a i Marka Ore kao korisnika kredita, solidarnog dužnika Gorane Lepetić i solidarnih jamaca Neda Zidar, Mirjana Flesch i Ivan Bulić, da se tim Ugovorom banka obvezala korisniku tog nenamjenskog kredita staviti na raspolaganje iznos u kn koji odgovara protuvrijednosti od 15.000,00 EUR, da je ugovoren rok otplate kredita 84 mjeseca, da se kredit u iznosu od 15.000,00 EUR i kamata iz točke 4. točka 1 tog Ugovora (kamate na kredit) otplaćuju u jednakim mjesečnim anuitetima u iznosu od 252,75 EUR, plativo u kunsjoj protuvrijednosti (priložio u spis trajni nalog od 27. svibnja 2002. – str. 52 spisa, kao i ugovor o raskidanju trajnog naloga od 9. lipnja 2009. – str. 54 spisa) Razvidno je da je

osiguranje vraćanja kredita ugovoreno sa dvije bjanko mjenice potpisane od korisnika kredita, solidarnog dužnika i solidarnih jamaca. Ugovoreno je da Gorana Lepetić preuzima obvezu otplate kredita i kamata uz uvjete i na način kao i korisnik kredita te da ima isti pravni položaj kao korisnik kredita.

16. Pregledom Ugovora o kreditu od 21. lipnja 2002. razvidno je da je sklopljen između Dalmatinske banke i Marka Ore kao korisnika kredita te Damira Maretića i Gorane Lepetić kao jamaca, da se radi o odobravanju dugoročnog nenamjenskog kredita, da je kredit odobren u iznosu od 5.200,00 EUR, da je kredit odobren na rok od 7 godina, da će se otplata kredita vršiti u 84 jednaka mjesečna anuiteta (priložio trajni nalog za mjesečni iznos od 89,01 EUR), da su u čl. 8 ugovorena sredstva osiguranja i to dva jamca, koji su se Ugovorom obvezali kao jamac – platac.

17. Pregledom Ugovora o kupoprodaji sklopljenog 3. lipnja 2002. godine između Ante Bulića kao prodavatelja i Marka Ore kao kupca, razvidno je da je u čl. 1 predmet prodaje predmetni stan, da je čl. 3 ugovoreno da kupac kupuje, a prodavatelj prodaje stan iz čl. 1 tog Ugovora za dogovorenu kupoprodajnu cijenu od 39.370,00 EUR, protuvrijednosti u kunama, po srednjem tečaju HNB-a, da se čl. 3 tog Ugovora potvrđuje da je kupac 3. lipnja 2002. isplatio prodavatelju ukupan kupoprodajni iznos. Čl. 4 tog Ugovora je navedeno da je prodavatelj predao u posjed nekretninu iz čl. 1 tog Ugovora prilikom sklapanja Predugovora dana 28. rujna 2001. uz predočenje plaćenih troškova vezanih uz predmetni stan (struja, voda, pričuva i dr.) koji su nastali na predmetnom stanu do trenutka primopredaje.

18. Pregledom Uvjerjenja o prebivalištu od 4. travnja 2012. razvidno je da tuženik-protutužitelj ima prijavljeno prebivalište na adresi predmetnog stana Split, Sv. Križa 28, od 18. veljače 2003., a da je prije toga imao na adresi Biokovska 5, Split od 21. rujna 2000. do 18. veljače 2003., a prije toga od 29. siječnja 1988. do 21. rujna 2000. na adresi Kroz Smrdečac 29, Split. Pregledom Uvjerjenja o prebivalištu od 4. travnja 2012. razvidno je da je tužiteljica-protutužena imala prijavljeno prebivalište na adresi predmetnog stana Split, Sv. Križa 28, od 6. veljače 2008., a prije toga od 10. kolovoza 1990. do 6. veljače 2008. na adresi Split, Mažuranićevo šetalište 51.

19. Pregledom preslike dijela radne knjižice tužiteljice-protutužene, razvidni su podaci o njenom zaposlenju i to prvo u tvrtki Song d.o.o. Split od 6. listopada 2004. od 30. travnja 2006., a potom od 9. veljače 2007. u Spona partner d.o.o. Split, a isto proizlazi i iz priloženog elektroničkog zapisa HZMO-a od 24. listopada 2018. (str. 93 spisa), time da je dodatno iz tog elektroničkog zapisa razvidno da je Sponi partner d.o.o. zastupnik navedena tužiteljica-protutužena, da je u Sponi partner d.o.o. bila od 9. veljače 2007. – 31. kolovoza 2007., od 1. rujna 2007. – 14. ožujka 2008., od 15. ožujka 2008. – 17. rujna 2013., a da se od 26. kolovoza 2015. vodi kao obrtnik.

20. Pregledom priloženih obračunski lista isplaćene plaće tuženika u OTP banci za srpanj, kolovoz i rujna 2019. razvidno je da mu je neto plaća bila 5.920,00 kn. Sud ističe da ti priloženi obračunski listovi plaće nisu od odlučnog značaja za presuđenje u ovom sporu jer su iz 2019.g a predmetni stan je kupljen 2002.godine

21. Utvrđeno je da je tužiteljica-protutužena osnovala predmetni obrt 26.kolovoza 2015.g. te je već 31.kolovoza 2015.g sklopila ugovor sa Hrvatskim zavodom za zapošljavanje, što je razvidno uvidom u taj ugovor i da je isti sklopila kao

korisnica potpore i da se radi o Ugovoru o dodjeli potpore male vrijednosti u svrhu samozapošljavanja i da se tim Ugovorom Zavod obvezao sufinancirati njeno samozapošljavanje u razdoblju od 26. kolovoza 2015. do 25. kolovoza 2016., da se Zavod obvezao korisnici potpore isplatiti poticaj u iznosu od 25.000,00 kn kao potporu za razvijanje vlastite samostalne djelatnosti i u svrhu samozapošljavanja.

22. Pregledom priloženog Ugovora između Hrvatske agencije za malo gospodarstvo, inovacije i investicije (dalje HAMAG – Bicro) te obrta Kokolo rukotvorine kao korisnika, razvidno je da se radi o Ugovoru iz 2015.g. o dodjeli potpore u okviru programa "Startco – realiziraj vlastitu poslovnu ideju", da su ugovorne strane utvrdile da tim Ugovorom HAMAG – Bicro u obliku vaučera dodjeljuje korisniku potpore – predmetnom obrtu u obliku vaučera potporu za nabavku IT opreme i/ili izradu prve internetske stranice, isplatom na poslovni račun korisnika.

23. Pregledom Ugovora Splitsko-dalmatinske županije i korisnika potpore obrta Kokolo rukotvorine, vlasnice Lade Lepetić Ora i zastupanog po vlasnici Ladi Lepetić Ora od 17. svibnja 2017. razvidno je da se radi o Ugovoru o dodjelu potpore navedenom obrtu iz programa potpore osnivanju i razvoju malog gospodarstva na području SD županije, da je tim Ugovorom županija dodijelila korisniku potpore iznos od 20.000,00 kn za provedene marketinške aktivnosti i nabavu industrijske šteperice i industrijskog overlock-a, namijenjenog isključivo za obavljanje poslovne djelatnosti subjekta.

24. Pregledom Ugovora od 11. srpnja 2018. između Grada Splita i Lade Lepetić Ora kao korisnika razvidno je da se radi o Ugovoru bespovratne potpore financijskih sredstava temeljem provedenog natječaja za dodjelu potpora obrtništvu Grada Splita u 2018. godini, te da je tim Ugovorom Grad dodijelio korisniku poticajna, namjenska i bespovratna sredstva u iznosu 20.000,00 kn za sufinanciranje projekta čiji su troškovi prikazani u priloženom troškovniku projekta, nabavu strojeva, alata, opreme (str. 81 spisa), u ukupno zatraženom iznosu potpore od 20.000,00 kn.

25. Sud je proveo dokaz saslušanjem stranaka. U vrijeme saslušanja tužiteljice-protutužena na ročištu od 24.rujna 2024. brak stranaka još nije bio razveden, a obje parnične stranke su potvrdile da je faktična bračna zajednica među strankama prestala 24.6.2019., da imaju dvoje zajedničke mal. djece, te da je tužiteljica-protutužena navedenog datuma sa djecom odselila iz predmetnog stana na adresi Križeva 28, Split, u kojem stanu su do tada svi četvero zajedno živjeli. Tada je na kratko, na 2 mjeseca preselila sa djecom kod svojih roditelja, a od 1.9.2019. je u podstanarskim stanovima sa djecom, na različitim adresama. Ostala je iskazom pri tvrdnji iz tužbe da su ona i tuženik bili u izvanbračnoj zajednici od 5.9.1999. pa do datuma sklapanja braka. Potvrdila je iskazom da stranke nisu sklapale bračni, odnosno predbračni ugovor. Tvrdi iskazom da su ona i tuženik započeli ljubavnu vezu kao momak i djevojka upravo 5.9.1999., a na okolnost kad su počeli živjeti zajedno iskazala da je to bilo onda kad su dobili ključeve predmetnog stana time da se zbog proteka vremena nije sjećala datuma kad su dobili ključeve predmetnog stana. Utvrđeno je iz iskaza obje parnične stranke da nisu nikada ugovarali da bi primanja kojeg od njih dvoje po osnovu rada bila posebna imovina tog bračnog druga. Prema iskazu tužiteljice, prije nego su ona i tuženik počeli živjeti zajedno, živjela je kod svojih roditelja na adresi Mažuranićevo šetalište 51, Split, te povremeno boravila kod tuženika u njegovom podstanarskom stanu, no iskazala da to ne smatra zajedničkim životom. Sud ističe da već to znači da

izvanbračna zajednica stranaka nije započela 5.rujna 1999.g . Smatra da nje bilo nje, da ne bi ni imali predmetni stan, odnosno ne bi kupili taj stan jer je prvo bila tuženikova ideja da se gradi kuća u Privoru poviše Žrnovnice, gdje je bio našao i zemlju, a ona mu rekla da tamo ne želi živjeti i prema njenom iskazu onda joj je tuženik dao tjedan dana da ona nađe stan u Splitu za kupnju, do iznosa oko 80.000,00 DEM i u određenim kvartovima. Prema njenom iskazu, dok su stranke živjeli zajedno u izvanbračnoj zajednici plaćali su zajedno režijske račune, koji su u početku glasili na osobu koja im je prodao predmetni stan, a kasnije su glasili na tuženika. Prema njenom iskazu, i treće osobe su znale da su stranke živjeli zajedno u izvanbračnoj zajednici na adresi predmetnog stana jer su i dolazili kod njih tamo. Prema njenom iskazu, ona je čim je počela živjeti zajedno s tuženikom u izvanbračnoj zajednici iz stana svojih roditelja preselila svoje osobne stvari. Iz njena iskaza proizlazi da je predmetni stan inače kupljen u jako lošem stanju, da nitko nije živio u njemu 10 godina te da čim su ona i tuženik dobili ključeve, već sutradan da su ona, njena majka i tuženikova majka čistile stan da uopće tu večer mogu prespavati stranke i njihov pas u tom stanu. Na okolnost zašto je samo tuženik-protutužitelj sa prodavateljem predmetnog stana sklopio predugovor o kupoprodaji tog stana, iz iskaza iste proizlazi da je to zato što ona uopće nije razmišljala o tome da jednog dana ona i tuženik-protutužitelj neće biti zajedno i iz istog tog razloga nije uz tuženika naznačena kao kupac u ugovoru o kupoprodaji predmetnog stana. Prema njenom iskazu u vrijeme kada je započela izvanbračna zajednica stranaka ona nije bila zaposlena nego radila na studentski ugovor , zbog proteka vremena nije se sjećala iskazom do koje godine, no u istoj toj agenciji u kojoj je radila na studentski ugovor kasnije je nastavila raditi temeljem ugovora o radu. Sud navodi da je tome tako da proizlazi iz već navedenog preslika dijela njene radne knjižice prema kojoj je njeno prvo zaposlenje bilo u tvrtki Song d.o.o. Split od 6. listopada 2004. Prema njenom iskazu, u vrijeme dok je još bila student, ona i tuženik su zajedno organizirali Božićni sajam u Dioklecijanovim podrumima i to radili preko tvrtke njene majke. Glede predmetnog stana kupljenog za iznos od 77.000,00 DEM, a na okolnost od čega se platila kupoprodajna cijena, iskazala je da je to dijelom od posuđenog novca i dijelom je tuženik protutužitelj digao dva nenamjenska kredita. Na jednom kreditu mu je tužiteljčina majka sudužnik, a na drugom jamac. Kad je rekla da je dijelom plaćeno od posuđenog novca i kad je upitana da to pojasni, iskazala je da je tuženik to posudio od svojih poslovnih partnera i to iznos od cca 17.000,00 DEM i iskazala da ona to zna jer je sudjelovala u svemu pa tako tvrdi iskazom da zna da o toj posudbi novca nije sklopljen pisani ugovor. Ona se tih poslovnih partnera tuženika imenom i prezimenom ne može sjetiti, osim što zna da je jedan bio sa Hvara, a drugi iz Metkovića, te se sjeća da se zove Mićo. Ne sjeća se zbog proteka vremena koliko je tuženik posudio od onog partnera sa Hvara, kao ni koliko je posudio od ovog iz Metkovića ali se sjeća da je od obojice posuđeno ukupno 17.000,00 DEM i da je vraćeno obojici u prvih par godina od posudbe i da nije bilo pisane potvrde o vraćanju tih novčanih iznosa. Na okolnost od kojih novčanih sredstava je navedenim dvjema osobama vraćen pozajmljeni iznos od cca 17.000,00 DEM, iz njena iskaza proizlazi da je vraćeno od tekućih zarađenih novaca tužiteljice i tuženika, da je ona to gledala tako jer su ona i tuženik i inače zajedno plaćali sve. Ne sjeća se nakon koliko vremena od preuzimanja navedenih pozajmica od prijatelja odnosno poznanika su iste njima vraćene. Ustvrdila iskazom da je dakle stan kupljen za 77.000,00 DEM, da je jednim dijelom plaćen od posuđenih cca 17.000,00 DEM, a ostatak do 77.000,00 DEM da je plaćeno na način da je tužiteljici i tuženiku 5.000,00 EUR posudila tužiteljčina majka i dignuta su dva nenamjenska kredita o kojima je iskazala. Što se tiče 5.000,00 EUR koje je strankama posudila tužiteljčina majka kako je tvrdila iskazom, iskazala je da ih

je njena majka posudila tužiteljici i tuženiku za plaćanje stana, te da su joj taj iznos tužiteljica i tuženik jako brzo vratili, u roku od par mjeseci. Kad je njena majka njima dvoje posudila navedenih 5.000,00 EUR, iz tužiteljčina iskaza proizlazi da tužiteljica i tuženik nisu s tužiteljčinom majkom sklopili pisani ugovor o tome, niti su sastavili pisanu potvrdu o vraćanju posuđenog iznosa te tvrdi dakle iskazom da su njenoj majci vratili posuđenih 5.000,00 EUR od tekućih zarađenih novaca tužiteljice i tuženika. Što se tiče dva podignuta nenamjenska kredita koja je podigao tuženik, potvrdila je iskazom da su se vraćali od tuženikove plaće jer su bili vezani za njegov tekući račun. Dakle, ranije je radila preko studentskog ugovora, a potom sklopila ugovor o radu sa agencijom Song d.o.o. i temeljem ugovora o radu radila u toj agenciji otprilike dvije godine. Da je tome tako sud ističe da je točno jer iz radne knjižice tužiteljice je razvidno da je u Song d.o.o. bila zaposlena od 6. listopada 2004. od 30. travnja 2006. Iz njena iskaza dalje proizlazi da je nakon toga opet neko kratko vrijeme radila preko studentskog ugovora u jednoj PR agenciji, a nakon toga sa jednom kolegicom i partnerima iz Zagreba otvorila svoju PR agenciju a da je tome tako sud ističe da opet proizlazi iz njene radne knjižice prema kojoj je u Sponi partner d.o.o. bila zaposlena od 9. veljače 2007. – 31. kolovoza 2007., od 1. rujna 2007. – 14. ožujka 2008., od 15. ožujka 2008. – 17. rujna 2013. Potom neko vrijeme bila nezaposlena a od 26. kolovoza 2015. vodi se kao obrtnik. Za tuženika-protutužitelja iskazala da je on u vrijeme njihove izvanbračne zajednice, dakle prije sklapanja braka, bio zaposlen u tvrtki Croit d.o.o. te tu bio zaposlen i nakon što su brak sklopili i da je dao otkaz negdje 2009. g pa nakon toga bio nezaposlen možda 9-10 mjeseci i nakon toga se zaposlio u Splitskoj banci gdje i dalje radi. Na okolnost jesu li za vrijeme trajanja njihove izvanbračne zajednice, te potom i za vrijeme faktične bračne zajednice, tužiteljica i tuženik imali kakvih drugih primanja osim onih po osnovu zaposlenja, iskazala je da jesu jer su zajedno jednom godišnje organizirali Božićni sajam u Dioklecijanovim podrumima, koji je trajao mjesec dana, a pripreme za isti su trajali dva, tri mjeseca prije. Na okolnost na čiji su račun išla novčana sredstva ostvarena od toga Božićnog sajma jednom godišnje, iz njena iskaza proizlazi (a to je kasnije iskazom potvrdio i tuženik) da su išla na račun tvrtke tužiteljčine majke, Pragma d.o.o. zato što su jedino preko računa neke tvrtke mogli odraditi Božićni sajam. Na okolnost zašto nije tužiteljica nego tuženik sklopila ugovor o kreditu s nekom bankom za kupnju predmetnog stana, iz iskaza tužiteljice proizlazi da je to zato što nije mogla podignuti kredit jer nije bila kreditno sposobna jer je radila tada preko studentskog ugovora i formalno još bila student. Utvrđeno je iz njena iskaza da kada su ona i tuženik počeli živjeti zajedno, ona nije tada odmah u MUP-u prijavila adresu svog prebivališta na adresu predmetnog stana Križeva 28, Split, jer nije tada o tome razmišljala niti joj se činilo tada to kao nešto važno da mora uraditi pa su tako i djeca stranaka i dalje prijavljena sa prebivalištem na adresi Križeva 28, Split, a ne žive na toj adresi više od 5 godina tada. Sud i ističe da za utvrđenje postojanja izvanbračne zajednice i nije odlučna okolnost jeli tužiteljica imala ili nije imala u vrijeme trajanja iste prijavljeno prebivalište na adresi predmetnog stana.

26. Na okolnost na čiju je inicijativu i zašto tužiteljčina majka, u ona dva ugovora o nenamjenskom kreditu koje je podigao tuženik, u jednom bila sudužnik, a u drugom jamac, iz iskaza tužiteljice proizlazi da je to zato što u to vrijeme nije bilo lako naći jamca i sudužnika, te i zato što je tužiteljčina majka "gledala", dakle smatrala da predmetni stan kupuju zajedno tužiteljica i tuženik, te se ponudila da bude jamac za jedan ugovor o kreditu i sudužnik za drugi. Prema iskazu tužiteljice, predmetni stan su nakon kupnje i useljenja u isti zajednički opremili tužiteljica i tuženik od njihove tekuće zarade, te dobrim dijelom od novčanih sredstava ostvarenih od Božićnog sajma. Ona

je imala punomoć za karticu po tekućem računu tuženika u banci, još od vremena od kada je on imao račun u tadašnjoj Splitskoj banci, kad se u njoj zaposlio 2010. godine. Misli da tuženik nije imao punomoć po njenom bankovnom tekućem računu jer je rekao da mu to ne treba, a i ona plaćala sve tekuće račune koje je trebalo plaćati i to sa svog i sa tuženikovog računa. Iz njena iskaza proizlazi i da je ona razgovarala sa prodavateljem predmetnog stana, Antom Bulićem, da je imala prvi razgovor sa agentom iz agencije koja je prodavala taj stan za prodavatelja, da su nakon toga stranke zajedno došli pogledati stan i tada tužiteljica i tuženik upoznali prodavatelja Antu Bulića. Prema njenom iskazu dok su živjeli zajedno u izvanbračnoj zajednici prije sklapanja braka ona i tuženik su dijelili zajedničke troškove vezane za zajednički život i sve drugo te tijekom izvanbračne zajednice živjeli kao u braku pa opisala iskazom da to znači da su osim emotivne veze, bili u financijskoj i ekonomskoj zajednici, živjeli zajedno, te im u posjetu nam dolazile treće osobe. Prema njenom iskazu, ona u vrijeme kad su počeli živjeti u izvanbračnoj zajednici nije imala vlastita ušteđena novčana sredstva, tvrdi da ih nije imao niti tuženik. Na okolnost jeli za kupnju predmetnog stana bila kakva financijska pomoć tuženikove obitelji, utvrđeno je iz iskaza tužiteljice da tvrdi da nije i dodala da je tuženikov otac trebao podignuti na svoje ime kredit od 5.000,00 EUR, ali da nije uspio na vrijeme pa da je strankama zato tužiteljčina majka posudila navedenih 5.000,00 EUR. Na okolnost jeli pozajmica njene majke od 5.000,00 EUR uplaćena na žiro račun bilo tužiteljice, bilo tuženika ili neke treće osobe od koje se prethodno u tu svrhu uzimao novac, iskazala je da misli da nisu uplaćena na žiro račun s obrazloženjem da su sav iznos za stan nosili u gotovini u agenciju da plate stan. Na okolnost je li tuženiku njegov otac poklonio neki novčani iznos nakon prodaje obiteljske kuće/vikendice, a da bi tuženiku pomogao u namjeri rješavanja vlastitog stambenog pitanja (kako je sve tvrdio tuženik odgovorom na tužbu) utvrđeno je iz iskaza tužiteljice da je točno da je tuženikov otac prodao staru kuću na Hvaru, ali da je ona prodana par godina nakon što je kupljen predmetni stan i nakon što su vratili posuđene novce pa dalje iskazala da je tuženikov otac tuženiku dao 1/3 iznosa ostvarenog od prodaje svoje kuće na Hvaru, a na okolnost u koju svrhu mu je dao taj novac, iskazala je da mu ga je dao za život, te da koliko se tužiteljica sjeća, niti jedan dio novčanog iznosa koji je tuženiku poklonio njegov otac nije išao za kupnju ni otplatu kredita za predmetni stan. Na okolnost koji je to točno novčani iznos bio, nije znala osim da bi to možda bio iznos od 30.000,00 EUR ali je istakla iskazom da u to doista nije sigurna, no iskazala da zna da mu je dao na ruke, no ne sjeća se jeli ona bila nazočna tome kad mu je dao na ruke taj novčani iznos. Točnije, navedenih 30.000,00 EUR iskazala da je ukupan iznos ostvaren prodajom navedene stare kuće na Hvaru. Potvrdila je iskazom da je inače oba kredita, uvodno navedena, tuženik plaćao trajnim naložima na svojoj plaći. Potvrdila je točnim da je tuženik uzvratio jamstvo tužiteljčinom ocu kad je tužiteljčin otac sklapao svoj ugovor o kreditu.

27. Što se tiče predmetnog obrta koji je nesporno otvoren, osnovan nakon sklapanja braka stranaka, ukazala je tužiteljica da je novčana sredstva za otvaranje obrta dobila od Zavoda za zapošljavanje u vidu poticaja za samozapošljavanje i da je u obrtnici upisan početak obrta u kolovozu 2015.g Sud ističe da je to u skladu sa uvodno navedenom dokumentacijom u spisu predmeta. Ista i iskazom smatra da taj obrt nije bračna stečevina, zato što je obrt na njeno ime i zato što se sva zarada od istoga smatra njenim dohotkom. Samo je ona upisana kao osnivač tog obrta, tuženik nije, s njenim obrazloženjem da je to zato što je to bio njen obrt, njen posao i da ona u početku nije imala tuženikovu-protutužiteljevu podršku za otvaranje tog krojačkog obrta koji proizvodi tekstilne artikle, haljinice, majice i sl. u vidu suvenirskog proizvoda

a kad je vidio da taj obrt ima smisla, iskazala da joj je malo kasnije pomogao pronaći dio kupaca za artikle iz tog obrta. U odnosu na njegovu tvrdnju da je on bio zadužen i vodio sve vezano za pronalazak potencijalnih kupaca, daljnju komunikaciju sa kupcima, prodaju, naplatu i stvaranje distribucijske mreže i da je navedeno radio bez naknade, potvrdila je iskazom da je dio kupaca on našao, a dio kupaca koje je našao da je odmah ona preuzela komunikaciju s njima, a s obzirom da je zarada ostvarena od rada tog obrta opet išla u njihovo zajedničko kućanstvo, iskazala je da ona smatra da je on time dobio naknadu za taj svoj rad. Potvrdila je iskazom točnim da joj je tuženik-protutuženitelj od 2017. pomagao u njenom obavljanju djelatnosti obrta kao član obitelji, ali u tom smislu nije bio upisan u obrtni registar. Ona je od Zavoda za zapošljavanje dobila novčana sredstva za otvaranje samog obrta kako i proizlazi iz njena ugovora sa tim zavodom, te je od Hrvatske agencije za malo gospodarstvo, inovacije i investicije dobila već utvrđenu i navedenu bespovratnu novčanu potporu, kao i od Splitsko dalmatinske županije te je i od Grada Splita dobila bespovratna novčana sredstva, o kojima je sud već naveo u obrazloženju presude. Prema njenom iskazu novčanim bespovratnim sredstvima koje je dobila kupljeni su strojevi, alati i oprema za obavljanje djelatnosti obrta, misli da istima nisu provedene marketinške aktivnosti, samo izrada web stranice, te je istima izvršena nabava industrijske šteperice, industrijskog overlocka i IT opreme. Tvrdi i iskazom da su svi prihodi od obrta su uloženi u zajednički život parničnih stranaka. Glede obrta potvrdila je iskazom da i u vrijeme ročišta iskaza ona posluje s nekim kupcima koje je pronašao tuženik

28. Vezano za razgovor s prodavateljem predmetnog stana iz njena iskaza proizlazi da kada su došli ona i tuženik razgovarati sa prodavateljem, prethodno je nju agentica upozorila da prodavatelju ne izražavaju nikakve kritike na stanje stana jer da isti obično takve ljude izbaci van iz stana i ne želi više s njima razgovarati. Tako da su poslušali taj savjet agentice i kad je prodavatelj vidio da im se stan sviđa, rekao im da on treba odgovor što hitnije jer putuje u Švedsku pa da bi se stan mogao zapravo platiti kad se on vrati iz Švedske. Iskazala da je isti sutradan nakon tog razgovora kad da su mu tužiteljica i tuženik rekli da su zainteresirani za kupnju tog stana, pokušao povući tu izjavu da mogu platiti sve za 6 mjeseci kad se on vrati iz Švedske, te je agentica inzistirala na tome da se on ipak drži te riječi koju je tužiteljici i tuženiku rekao dan ranije pri razgledavanju stana. Potom da je ta agentica dogovorila sa tužiteljicom i tuženikom te prodavateljem da mu daju kaparu, dio za par mjeseci i onda ostatak kad se on vrati iz Švedske. Tužiteljica je dalje iskazala da im je prodavatelj ključ stana dao čim su mu dali kaparu od 1.000,00 DEM ili možda 5.000,00 DEM. Naime, nije se iskazom mogla sjetiti točnog iznosa kapare zbog proteka vremena, osim da su prodavatelju kaparu dali pri potpisivanju predugovora o kupnji predmetnog stana. Sud i ističe da iz priloženog predugovora o kupoprodaji predmetnog stana jasno proizlazi da je predkapara dana 28.09.2001.g kako i tvrdi tužiteljica, time da je dana u iznosu od 1.000,00 Dem. Iskazala da su nakon prvog razgovora sa prodavateljem, ona i tuženik odmah nakon što su napustili stan otišli u tadašnju pivnicu Klara i razgovarali o tome koliko su zainteresirani za stan, jer nisu imali ni kune u džepu i iskazala da su se pitali što će na to reći njihovi roditelji i hoće li ih razumjeti i poduprijeti u želji da kupe stan. Na okolnost jesu li stranke imale osnovne aparate u kuhinji i krevet za spavanje u predmetnom stanu, a po dobivanju ključeva predmetnog stana, iz iskaza tužiteljice proizlazi da nisu, već da su u stanu bila jedan ili dva stara ormara, a svi kuhinjski elementi da su bili toliko stari, da su ih ona i tuženik odmah bacili te tuženik donio jedan stari kauč na kojem su spavali godinama, te da su donijeli jedan stari špaker od tužiteljčine bake a prvu mašinu za suđe im poklonio tužiteljčin otac.

Iskazala i da je tuženik-protutužitelj godinu i pol prije njena iskaza predmetni stan podijelio na 2 dijela tako da je u jednom dijelu napravio apartman koji iznajmljuje u turističke svrhe, a u drugom dijelu živi, a ona to zna iz kazivanja njihove zajedničke djece, a i bila tamo jedne prigode. Na okolnost jeli išta od novčanih sredstava koja su ostvarena prodajom navedene kuće na otoku Hvaru iskorišteno za vraćanje pozajmica oko kupnje predmetnog stana ili njegove renovacije, opremanja stana, iz njena iskaza proizlazi da obzirom na to da su parnične stranke te novce koje je tuženik dobio na poklon od svog oca od prodaje kuće tuženikova oca na Hvaru (sud ističe da je u postupku nesporno utvrđeno, o čemu će biti riječi kasnije, ta kuća na Hvaru prodana 2004, dakle znatno nakon kupnje predmetnog stana), koristili za život, a pretpostavlja da su ona i tuženik dio tog novca uložili za kupnju nekih novih stvari u predmetnom stanu. Ne zna koliko novčanih sredstava su uložili u tu svrhu.

29. Glede prodaje kuće na Hvaru, pregledom preliminarog Ugovora o kupoprodaji od 18. ožujka 2004. razvidno je da sklopljen između Margarite Visković i Gordane Franceschi kao prodateljica koje je obje temeljem specijalne punomoći izdane i ovjerene kod javnog bilježnika zastupao punomoćnik Marko Ora, a da je sa druge strane kupac Roger Graham Ross Hudson, da u Ugovoru stoji da prodateljice kao suvlasnice svaka za $\frac{1}{2}$ idealnog dijela nekretnina prodaju, a kupac kupuje za cijelo pravo vlasništva sa svim pripadcima i služnostima: čest. zgr. 106, u naravi stojna kuća, površine 47 m², čest. zem. 3069, u naravi pašnjak u Ravan Brdo, površine 72m², čest. zem. 3077/4, u naravi oranica u Ravan Brdo, površine 313 m² i čest. zem. 3081/2, u naravi vinograd u Ravan Brdo, površine 119 m², sve ZU 35, sve K.O. Svirče. Razvidno je da je ugovorena kupoprodajna cijena u iznosu od 36.500,00 EUR, izraženo u kunsnoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB na dan isplate, da je Ugovorom utanačeno da kupac punomoćniku prodateljica isplaćuje dio kupoprodajne cijene trenutkom potpisivanja tog preliminarog Ugovora o kupoprodaji i to iznos od 10.000,00 EUR izražena u kunsnoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB-a na dan isplate. Razvidno je da su se ugovorne stranke dogovorile tj. kupac se obvezao isplatiti punomoćniku predlagateljice preostali dio kupoprodajne cijene u iznosu od 26.500,00 EUR, izraženo u kunsnoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB-a na dan isplate, najkasnije do 1. travnja 2004. kojeg dana je ugovoreno da će sklopiti Glavni kupoprodajni ugovor. Glavni kupoprodajni ugovor nije priložen u sudski spis, već je priložena izjava Ivana Ore o namirenju sastavljena 30. ožujka 2004., a u istoj je razvidno da u njoj stoji da Ivan Ora, temeljem punomoći koju mi je izdao Marko Ora, potvrđuje da je tog dana 30. ožujka 2004. od Rogera Grahama Rossa Hudsona primio cjelokupni iznos kupoprodajne cijene za nekretnine koje su predmet Ugovora o kupoprodaji sklopljenog 18. ožujka u Splitu i ovjerenog kod javnog bilježnika i to iznos od 36.500,00 EUR.

30. Na okolnost jeli postoji kakav pisani trag koji bi potvrdio da je zarada od rada na godišnjem Božićnom sajmu stranaka deponirana na žiro račun tužiteljčine majke, iz iskaza tužiteljice-protutužene proizlazi da ništa nije deponirano niti rađeno preko žiro računa tužiteljčine majke osobno, nego preko računa majčine tvrtke Pragma d.o.o., dakle kako je išlo preko računa te tvrtke, o tome da postoji pisani trag. Na okolnost jeli sklopljen kakav agencijski ugovor o kupnji predmetnog stana na adresi Sv. Križa 28 u Varošu u Splitu, tužiteljica se sjeća da je agenciju za prodaju nekretnina za prodaju predmetnog stana bio angažirao prodatelj predmetnog stana, te koliko se ona sjeća kupac nije platio proviziju agenciji. Što se tiče predmetnog stana, tužiteljica je mišljenja da je zbog renovacije stana nakon kupnje vrijednost predmetnog stana porasla jer su

ga stranke uređivali godinama, u više navrata. Potvrdila je iskazom da je tuženik bio zaposlen u vrijeme kad ga je upoznala, da je gledano od vremena upoznavanja bio jedan period u kojem je bio nezaposlen 9-10 mjeseci, možda i malo više, a ona je bila student u vrijeme kad su se upoznali i tada radila preko student servisa i studentskog ugovora kako je uvodno i navedeno. Studirala je do 2004. godine, a faktički zadnje dvije godine samo čekala za položiti jedan ili dva ispita i napisati diplomski rad te je sve to vrijeme tj te dvije zadnje godine radila time da dok je radila preko student servisa njena primanja nisu bila minimalna i neredovita od kada je počela raditi u agenciji Song prvo preko student servisa , a poslije temeljem ugovora o radu.

31. Prema iskazu tuženika-protutužitelja s ročišta od 29.listopada 2024.g.,koji živi na adresi predmetnog stana, utvrđeno je da se ne slaže sa tvrdnjom tužiteljice niti dijelom njenog iskaza da su oni bili u izvanbračnoj zajednici od 5.9.1999. pa do datuma sklapanja braka. Na okolnost jesu li u nekom drugom periodu prije sklapanja braka bili u izvanbračnoj zajednici, iskazao je da možda i jesu od sredine 2006.g pa do početka 2007.g i da je u tom periodu moguće da su počeli živjeti u izvanbračnoj zajednici, ali on tvrdi da je stvarni život počeo sa sklapanjem njihova braka. I iz njegova iskaza je utvrđeno da stranke nisu sklapale nikakav predbračni ili bračni ugovor. On tvrdi da su stranke vezu kao momak i djevojka započeli početkom 2000. g. i da su zajedno počeli živjeti u periodu od sredine 2006. pa do početka 2007., dakle negdje unutar tog perioda i to u stanu na adresi predmetnog stana Križeva 28, Split. Iz njegova iskaza proizlazi , tako je iskazao, da je kao kupac stana ključeve predmetnog stana dobio koncem rujna 2001. (sud ističe da onda time proizlazi da je to bilo u vrijeme sklapanja predugovora o kupoprodaji predmetnog stana jer je predugovor sklopljen krajem rujna 2001.g tj. baš 28. rujna 2001.g).Na okolnost tko je inicirao kupnju predmetne nekretnine , tuženik tvrdi da je to bio on, da je tada bio zaposlen i živio u podstanarstvu, imao stalna primanjima i kreditno sposoban te odlučio riješiti svoje stambeno pitanje pa prvo pronašao zemljište na kojem je planirao graditi kući u Privoru pokraj Žrnovnice (sud ističe da je o ovome detaljno iskazala i tužiteljica pa proizlazi da je s time detaljno bila upoznata) pa iskazao da je tužiteljica protutužena pronašla u oglasniku predmetni stan koji su otišli pogledati sa agenticom agencije Globus. I ovaj dio iskaza je sukladan iskazu tužiteljice. Prema njegovom iskazu, on je s tom agencijom sklopio agencijski ugovor za kupnju predmetnog stana i platio agenciji proviziju. Kao i tužiteljica i tuženik je potvrdio iskazom da su na tom sastanku upoznali vlasnika stana Antu Bulića i tuženik-protutužitelj pregovarao sa tim vlasnikom koji je rekao da sutradan putuje u Švedsku. Iskazao da su u pregovorima došli do dogovora da prodavatelju nije važno da ga se isplati cijeli iznos odmah, nego da to tuženik može napraviti u ratama pa tuženik to prihvatio. Sud ističe da je iz predugovora i razvidna dogovorena dinamika plaćanja. Tvrdi i da je pregovore vodio isključivo on , time da je potvrdio da je tim pregovorima bila prisutna i tužiteljica no ističe da je odluku o kupnji predmetnog stana donio on samostalno, bez ikakve konzultacije sa ikim drugim, tako i bez konzultacije sa tužiteljicom. Na okolnost je li tužiteljica ikada razgovarala sa prodavateljem predmetnog stana Antom Bulićem, tuženik tvrdi iskazom da nije ali da je slušala razgovor između tuženika i tog prodavatelja. Potvrdio je točnim da je tužiteljica imala prvi kontakt sa agentom iz agencije koja je prodavala taj stan za prodavatelja, te je potvrdio da je točno da su nakon toga tuženik i tužiteljica zajedno došli pogledati stan i da su tada oboje upoznali prodavatelja Antu Bulića. Potvrdio je točnim da je nakon pregovora za kupnju predmetnog stana, u onom trenu kada je tuženik pružio ruku prodavatelju kao znak dogovora o kupnji, tu bila prisutna tužiteljica, a na okolnost jesu li tužiteljica i tuženik taj dogovor proslavili tuženik tvrdi da nisu već su otišli u pivnicu

Klara. Sud ističe da je i tužiteljica iskazom navela upravo pivnicu Klara. Prema iskazu tuženika, na okolnost jeli tužiteljica u vezi kupnje predmetnog stana bilo kakav dokument bilo sa prodavateljem ili agentom koji je posredovao pri toj kupnji, te je li tužiteljica jednome ili drugome bilo što po toj osnovi platila, proizlazi da nije platila.

32. Utvrđeno je da je i tuženik-protutužitelj iskazom potvrdio da je predmetni stan pri kupnji bio takav da ga je trebalo renovirati, da je bio u jako lošem derutnom stanju. Iskazao je da se dan nakon što je dobio ključeve, predmetni stan čistio i da su ga čistile on, tuženikova majka, tužiteljčina majka i tužiteljica. Zaključak je suda već iz te činjenice da to jasno ukazuje da su se majke stranaka već tada znale kao i da to zajedničko čišćenje stana od strane stranaka zajedno sa njihovim majkama već samo po sebi upućuje na ozbiljan, čvrst partnerski odnos stranaka i volju da se stan čim prije osposobi za kakav takav boravak i življenje u njemu do cjelovite renovacije. Tuženik je tvrdio iskazom da je tu večer nakon čišćenja samo on prespavao u tom stanu. Sud ističe da to nije i ne treba biti presudna okolnost za utvrđenje postojanja izvanbračne zajednice stranaka u vrijeme kad je tuženik dobio ključeve stana od prodavatelja. Isto se odnosi i na tuženikovu tvrdnju da je nakon toga dugo vremena on sam prespavljivao u tom stanu zato što je samo jedna soba bila moguća za spavanje a ostale bile derutne, kuhinja nije postojala pa da se on dugo vremena hranio kod majke. Potvrdio je iskazom da je stan kupljen za iznos 77.000,00 DEM, te da je platio 2% provizije agenciji Globus koja je iznosila 1.540,00 DEM. Stan je ugovoren predugovorom 2001. u kojem su definirane sve rate i uvjeti kupnje te iskazao da je on plaćanjem predkapare i prve rate dobio ključeve stana i ušao u posjed. Predugovorom je ugovorena cijena u DEM, a glavnim ugovorom ugovoren iznos u eurima i to iznos od 39.700,00 EUR. Iskazao da je rekonstrukcija kompletnog stana uz ovaj iznos, bila dodatnih 20.000,00 EUR, tako da vrijednost kompletnog posla kupnje i rekonstrukcije iznosi cca 60.000,00 EUR. Na okolnost od kojih novčanih sredstava se platila kupoprodajna cijena predmetnog stana utvrđeno je da je tvrdio iskazom da se platila u iznosu od 20.000,00 EUR na način da je on podigao kredit, a uređenje i kupnja stana zarađenim novčanim sredstvima od njegove plaće i poklonom tuženikova oca i majke. Na okolnost koliki je to bio poklon njegovih roditelja, tvrdio prvo da je to bio iznos od 20.000,00 EUR. Utvrđeno je iz njegova iskaza da nije sklopio sa svojim roditeljima pisani ugovor kojim su mu darovali taj novčani iznos, ali tvrdio da postoji za dio od 10.000,00 EUR potvrda da je tuženik preuzeo tih 10.000,00 EUR od kupca njihove obiteljske kuće na Hvaru pa ukazao da se radi o potvrdi odvjetnika Mladena Oštre iz 2003.g da je tuženik preuzeo taj novac. Za tu obiteljsku kuću na Hvaru ustvrdio da je bila u vlasništvu tuženikovih roditelja i da je prodana 2003.g. jednom strancu za 35.000,00 EUR. Sud ističe ponovo da je taj Ugovor o prodaji kuće na Hvaru sklopljen 18. ožujka 2004. i da je ugovorena kupoprodajna cijena u iznosu od 36.500,00 EUR.

33. Tuženik je u odnosu na dio iskaza tužiteljice da je jednim dijelom predmetni stan plaćen od posuđenih cca 17.000,00 DEM pak iskazao da se radilo o posuđenih 7.000,00 DEM pa dalje iskazivao glede tog iznosa da je posuđeno 4.000,00 DEM od tuženikova poslovnog partnera iz Opuzena Miće Čovića, a 3.000,00 DEM od tuženikova poslovnog partnera sada pok. Vjeke Čibarića sa Hvara, dakle od obojice ukupno 7.000,00 dem. Tuženik protutužitelj je potvrdio iskazom da ni sa jednim ni sa drugim nije sklopio pisani ugovor o pozajmici s obrazloženjem da je to zato što su mu vjerovali na riječ pa iskazao da je do 31.12.2001. obojici vratio posuđene iznose na način da je tuženiku otac, kako je tuženik ustvrdio iskazom, poklonio u tom trenu 9.000,00 DEM, a prethodno da mu je otac bio poklonio 3.000,00 DEM za prvu ratu za

kupnju stana dalje obrazlažući da je prva rata za kupnju stana bila 10.000,00 DEM , te nju tuženik iskazao da je platio sa ovih 3.000,00 DEM koje mu je poklonio otac i od 7.000,00 DEM koje je posudio od svoja dva navedena poslovna partnera. Iskazao da mu je dakle 12.000,00 DEM otac ukupno poklonio za plaćanje prve rate za kupnju predmetnog stana i kupnju prvog namještaja.

34. U odnosu na dio iskaza tužiteljice da je njoj i tuženiku njena majka posudila 5.000,00 EUR za kupnju predmetnog stana, utvrđeno je da tuženik to i iskazom osporava, no u vezi toga dalje iskazao da je tužiteljčina majka za slučaj da je to bilo potrebno, htjela od svoje prijateljice Marije Jadrić posuditi iznos od 5.000,00 EUR, ako to tuženiku bude potrebno za predstojeću ratu kupnje stana, no tuženik tvrdi da to njemu nije bilo potrebno. Dakle tvrdi da tužiteljčina majka nije tuženiku pozajmila nikakav iznos za kupnju predmetnog stana. No sud ističe da iz tuženikova iskaza ipak proizlazi određena uključenost tužiteljčine majke u vezi posudbe, iako je tuženik prikazuje različito od tužiteljice.

35. Glede dva nenamjenska kredita koja je tuženik protutužitelj nesporno podigao, a i priloženi su u predmet, utvrđeno je da su se vraćali trajnim nalogom sa tuženikove plaće (priloženi su trajni nalozi str.52-54 sudskog spisa) , jedan kredit u PBZ-u kod koje je podigao 15.000,00 EUR, a drugi kredit u Dalmatinskoj banci (sada OTP), koji je podigao u iznosu od 5.200,00 EUR. Proizlazi iz iskaza tuženika protutužitelja da je oba ta kredita otplatio, koliko se iskazom sjećao u svibnju 2008.g. Kasnije je u postupku naveo da su ti krediti otplaćeni 29.05.2009.g. i 09.06.2009.g.

36. Potvrdio je iskazom da za vrijeme trajanja izvanbračne zajednice a potom i za vrijeme trajanja faktične bračne zajednice, niti tuženik niti tužiteljica nisu imali druge prihode osim onih po osnovi zaposlenja a u odnosu na iskaz tužiteljice da su zajedno jednom godišnje organizirali Božićni sajam u Dioklecijanovim podrumima u Splitu, tvrdio da je on sam organizirao taj Božićni sajam ali ne zajedno s tužiteljicom, a ona mu pomagala oko administracije a sve poslove oko toga Božićnog sajma (ugovaranje, pregovori sa Gradom, Hrvatskom udrugom likovnih umjetnika koja je upravljala podrumima) tvrdi iskazom da je vodio isključivo on i da je taj posao inače onaj koji je naslijedio od firme Croit u kojoj je bio zaposlen. Te Božićne sajmove da je organizirao od 1997. pa do 2002. ili 2003. g Na okolnost na čiji račun su išla novčana sredstva ostvarena, zarađena od tih Božićnih sajмова jednom godišnje, potvrdio je iskazom, a kako je to bio periodičan posao, da su zato koristili firmu tužiteljčine majke Pragma d.o.o. iz praktičnih razloga jer je ta firma inače bila u mirovanju, dakle osim božićnih sajмова nije imala drugih funkcija, poslova te iskazao da nije bilo potrebe da stoga otvaraju novu firmu samo radi tog periodičnog posla – Božićnih sajмова. Potvrdio je iskazom da je te novce sa računa tvrtke Pragma d.o.o. kasnije podizao po potrebi, njima plaćao račune svih troškova poslovanja Božićnog sajma, a od iznosa koji bi ostao od podmirenja svih računa, tuženik ih preuzimao za svoje tekuće potrebe.

37. Na okolnost na čiju je inicijativu i zašto tužiteljčina majka u ona dva ugovora o nenamjenskom kreditu koja je tuženik podigao, u jednom bila sudužnik, a u drugom jamac, utvrđeno je da tuženik protutužitelj to iskazom obrazlaže time da su se u tom trenutku jamstva po prijateljskoj osnovi davala za pomoć ljudima kojima je kredit bio potreban, tako da su uz majku tužiteljice, jamac ili sudužnici u tuženikovim kreditima bili i čistačica na poslu u firmi Croit u kojoj je tuženik bio zaposlen, nadalje kolega mu sa posla, nadalje tuženikov prijatelj iz djetinjstva i rodica tuženikova oca. Iskazao da

mu se tužiteljčina majka sama ponudila da tuženiku ona bude jamac za jedan ugovor o kreditu i sudužnik za drugi a na okolnost iz kojih razloga mu se ona sama ponudila bez da ju je tuženik to prethodno pitao, tvrdio da je to bilo iz prijateljskih odnosa, odnosno razloga. Na okolnost zašto mu se primjerice nisu njegovi roditelji ponudili da mu budu jamci ili sudužnici, iskazao da je to zato što mu majka u tom trenu nije bila zaposlena, a otac mu u tom trenu bio kreditno zadužen i opterećen. Utvrđeno je da tvrdi iskazom da je nakon kupnje predmetnog stana, u isti uselio on sam, dakle da nije odmah s njim uselila tužiteljica, nego tvrdi da je ona uselila početkom 2007.g, a do tada da je povremeno prespavljivala sa tuženikom u predmetnom stanu, uglavnom vikendima ili produženim vikendima, a da je živjela na adresi svojih roditelja. Što se tiče navedenog njenog povremenog prespavljivanja pa do konačnog useljenja, na okolnost je li tužiteljica tim navedenim vikendima imala u predmetnom stanu svojih osobnih stvari, tuženik-protutužitelj je iskazom potvrdio da jest, higijenskih potrepština i odjeće.

38. Na okolnost kada je tužiteljici dao ključeve ulaznih vrata predmetnog stana, tuženik je iskazao da je to bilo možda godinu dana nakon kupnje predmetnog stana. Na okolnost jesu li tužiteljica i tuženik zajednički opremili predmetni stan, tuženik tvrdi da nisu, nego da ga je opremio isključivo on od vlastitih novčanih sredstava i poklona svojih roditelja u već spomenutom iznosu od 21.000,00 EUR. Kad je tuženiku predočeno da je u ranijem dijelu iskazao da su mu roditelji poklonili 20.000,00 EUR, korigirao se i naveo da je točan iznos bio 21.000,00 EUR. Sud ističe da dakle tuženik u ovom dijelu iskaza navodi da su mu taj iznos roditelji poklonili za opremanje stana, dok je u ranijem dijelu iskaza naveo da su mu taj sveukupni iznos poklonili za dijelom za kupnju stana a dijelom za opremanje predmetnog stana, što znači da njegov iskaz na tu okolnost nije dosljedan ni konzistentan.

39. Što se tiče kupnje predmetnog stana, tuženik protutužitelj je iskazao da je za njega dao kaparu u iznosu od 1.000,00 DEM pri potpisivanju predugovora o kupnji predmetnog stana. Sud ističe da upravo to i stoji u predugovoru. Dalje iskazao da je nakon prve rate koju je dao nakon nekih 10ak dana u iznosu od 10.000,00 DEM, dobio ključeve predmetnog stana. Sud vezano za ovaj dio njegova iskaza navodi da je u prvom dijelu iskaza naveo da je ključeve dobio pri sklapanju predugovora, pa dakle ni tu nije dosljedan.

40. Od tuženika se tražilo da iskazom preciznije pojasni isplatu kupoprodajne cijene za predmetni stan, na način da razdvoji dio koji je kako tvrdi dobio od roditelja, od onog od prodaje zemlje na Hvaru, te od kredita, sve obzirom na tuženikov iskaz i činjenicu da je priložen preliminarni ugovor od 18.3.2004.g o prodaji nekretnine na Hvaru, izjava o namirenju od 30.3.2004., dok je u ugovoru o kupoprodaji predmetnog stana od 3.6.2002. u čl. 3 navedeno da je kupoprodajna cijena za predmetni stan u cijelosti isplaćena. Potom je iskazivao da su mu otac i majka darovali 2001.godine 6.000,00 EUR, da su mu 2002.g darovali 5.000,00 EUR, a 10.000,00 EUR poklonili 2004.g za renovaciju i obnovu stana, odnosno opremanje stana i da za tih 10.000,00 EUR ima pisana potvrda da je on-tuženik, novac preuzeo od odvjetnika Mladena Oštre. U odnosu na priloženu pisanu izjavu o namirenju u kojoj stoji da je sastavljena u Splitu 30.3.2004., iskazao je da je na toj izjavi vlastoručni potpis tuženikova brata, Ivana Ore, te da je ta izjava o namirenju upravo ona potvrda da je tuženik novac preuzeo od odvjetnika Mladena Oštre.

41. Za 11.000,00 EUR za koje tvrdi da su mu darovali njegovi roditelji (5.000,00 EUR iz 2002.g + 6.000,00 EUR iz 2001.g.) iz iskaza tuženika proizlazi da nema pisanu potvrdu da su mu roditelji darovali iznos jer iz njegova iskaza proizlazi, tako je upravo i iskazao, da sa svojim roditeljima nije sklopio ugovor o darovanju mu tog novca.

42. Iskazao je i o tome da je njegov otac u vrijeme kupnje predmetnog stana u Splitu, bio u radnom odnosu a majka bila nezaposlena, a na okolnost jesu li tuženikovi roditelji tada bili kreditno zaduženi u vrijeme kad se kupovao predmetni stan, iz tog dijela iskaza tuženika protutužitelja proizlazi da ne zna. No sud navodi da je u prvom dijelu iskaza naveo da mu se njegovi roditelji nisu ponudili da mu budu jamci ili sudužnici za kredit koji je podigao, iz razloga što mu majka u tom trenu nije bila zaposlena, a otac da mu je u tom trenu bio kreditno zadužen i opterećen. Dakle, nije dosljedan oko toga jeli mu otac tad bio kreditno zadužen ili ne.

43. Iskazao je i da je nakon predaje ključeva predmetnog stana i ulaska u posjed istog, prvo u stan unio TV i stari kauč iz podstanarstva, a oko godinu nakon tuženikova useljenja da je jedan stari plinski špaker plinski dao otac tužiteljice zato što su bili u dobrim odnosima pa iskazao i to da je ocu tužiteljice tuženikova obitelj poklonila staru kuhinju u nekom narednom vremenu jer su bili u dobrim odnosima. Iskazao da nakon kupnje stana u istom nije bilo perilice nego da je perilicu poklonio tužiteljici njen otac kada je bila renovirana kupaonica 2004.g. Sud ističe da kad već tuženik to navodi da onda i ta okolnost ukazuje da su stranke 2004.g živjele u izvanbračnoj zajednici u predmetnom stanu. Na okolnost jeli otac tužiteljice kupio perilicu za suđe ili za robu ili možda obje, tuženik je dopustio mogućim da je obje kupio tužiteljici nakon renoviranja wc-a i kuhinje predmetnog stana. Na okolnost jesu li se nakon kupnje predmetnog stana tužiteljica i tuženik hranili skupa, zajedno pripremali obroke i slično, te koliko su vremenski bili zajedno i provodili vrijeme zajedno, tuženik je iskazao da nakon kupnje predmetnog stana kuhinja nije postojala u stanu, pa se nije moglo kuhati u stanu do renovacije 2004.g, a oni dvoje da su zajedno nakon kupnje stana provodili zajedno vikende i produžene vikende u tom stanu. Sud ističe da nije od presudnog značaja jeli u vrijeme kupnje predmetnog stana bilo u njemu kuhinjskog namještaja i opreme ili ne, jer je stan nesporno bio u stanju za opsežnu adaptaciju, jer postojanje izvanbračne zajednice je moguće i bez kuhanja u stanu a da je tome tako proizlazi već iz činjenice da je iskazom potvrdio da su stranke nakon kupnje stana provodili zajedno vikende i produžene vikende u tom stanu.

44. Utvrđeno je i da tuženik tvrdi iskazom da tužiteljica prije zasnivanja bračne zajednice stranaka nije participirala u podmirenju bilo kakvih režijskih troškova predmetnog stana, a to tuženik to obrazlaže time što je bila student i nije imala primanja. Sud nije uvjerio u te tvrdnje jer je već naprijed navedeno i utvrđeno u kojim razdobljima prije sklapanja braka je tužiteljica radila i nebitno je jeli ostvarivala novčana sredstva preko studentskog ugovora ili osnovom zaposlenja. Na okolnost jesu li u vrijeme kupnje predmetnog stana ili vraćanja sredstava od kupnje predmetnog stana, tj. vraćanje kredita, roditelji tužiteljice-protutužene raspolagali ili otuđivali kakve nekretnine, te ako jesu, jesu li u bilo kakvom iznosu sudjelovali u podmirenju navedenih troškova kupnje stana, tuženik-protutužitelj tvrdi iskazom da njeni roditelji tužiteljice svojim sredstvima, prodajom zemljišta na Šolti i prodajom stana u Splitu, nisu dali tužiteljici-protutuženoj nikakva financijska sredstva a tuženik drži da su mogli obzirom na prodaju. Iskazao da su roditelji tužiteljice zemljište na Šolti i svog stana u Splitu prodali negdje u periodu od 2005.g do 2008.g, ne sjeća se točno zbog proteka

vremena. Potvrdio je iskazom da je u predmetnom stanu oko godinu i pol ranije od saslušanja dio stana pretvorio u sobu za pružanje turističkih usluga, te tvrdi da je to financirao novčanim poklonom svoje majke, a soba registrirana kao soba sa 3 zvjezdice te mu je ljeto 2024.g bila druga ljetna sezona tijekom koje je turistima iznajmljivao tu sobu. Sud ističe da te okolnosti o kojima je iskazivao o prenamjeni dijela predmetnog stana, koje su učinjene puno godina nakon kupnje predmetnog stana i prestanka faktične bračne zajednice stranaka, nisu od značaja za presuđenje u ovom sporu. Tvrdio je iskazom da nikad nije zaprosio tužiteljicu, da bi dalje iskazao da je 2007.godine u određenoj krizi njihove veze, njoj predložio da imaju djecu ali da se ne vjenčaju, no da je ona to odbacila i da mu je uvjetovala djecu sa vjenčanjem pa je iskazao da je to bio jedini razlog zbog kojeg se pristao vjenčati se s njom, jer je želio imati djecu. Tužiteljica je osporila te navode a i sud navodi da nije uvjerio sud u istinitost tih svojih tvrdnji kod činjenice da isti prvo govori o „određenoj krizi u vezi 2007.g“ a onda te iste godine stranke sklapaju brak.

45. Što se tiče predmetnog obrta koji je otvoren nakon sklapanja braka tužiteljice i tuženika, utvrđeno je da tuženik protutužitelj misli da za otvaranje nisu bila potrebna neka novčana sredstva osim onih koja su propisana za samozapošljavanje, i to od zavoda za zapošljavanje u vidu poticaja za samozapošljavanje. Utvrđeno je da ne zna kada je točno predmetni obrt počeo sa radom, tj. iskazao da je to bilo možda 2013. ili 2014. Sud pak ističe da je jasno utvrđeno iz izvatka iz obrtnog registra (koji je sam tuženik priložio) da je predmetni obrt osnovan kasnije, tj 26.08.2015.g. Tuženik tvrdi da je taj obrt bračna stečevina stranaka zato što je on radio u tom obrtu odnosno bio zadužen za pronalaženje kupaca, širenje tržišta, pregovaranje sa kupcima, ugovaranje i naplatu. Potvrdio je iskazom da su sredstva ostvarena od poslovanja obrta išla na račun obrta Kokolo rukotvorine. Potvrdio je točnim da je samo tužiteljica upisana kao osnivač obrta, a on nije s obrazloženjem da je tad bio stalno zaposlen u OTP banci. U odnosu na svoj navod da je radio u predmetnom obrtu, potvrdio je da nije bio u radnom odnosu u obrtu ni prijavljen u obrtu niti kao član domaćinstva. Potvrdio je da nikakvu službenu prijavu da radi nije imao već da je od negdje 2014.g (sud ponovo ističe da je obrt osnovan 26.08.2015.g) tužiteljici počeo pomagati u obavljanju djelatnosti predmetnog obrta kao član obitelji, ali nije u tom smislu bio upisan u obrtni registar. Na okolnost jeli tužiteljica za otvaranje obrta dobila novčana sredstva osim Hrvatskog zavoda za zapošljavanje i od nekih drugih tijela, misli da jest od Splitsko Dalmatinske županije no on ne zna u kojem iznosu. Ne zna je li još od kojeg drugog tijela dobila bespovratna novčana sredstva. Na okolnost jeli od tužiteljice protutužene za vrijeme tuženikova angažmana u vezi poslovanja obrta tužiteljice dobio od nje neku novčanu naknadu, tuženik tvrdi iskazom da nije.

46. Svjedokinja Gorana Lepetić, majka tužiteljice-protutužene, je svjedočila da joj je poznato da su stranke prije sklapanja braka živjeli u izvanbračnoj zajednici i da je ista počela ulaskom tužiteljice i tuženika u predmetni stan u Križevoj 28, Split, s time da je navela da su njih dvoje prethodno već nekoliko mjeseci živjeli zajedno u tuženikovom podstanarskom stanu na adresi u blizini stana tuženikovih roditelja, no ona ih nije posjećivala u tom tuženikovom podstanarskom stanu. Sud ovdje ističe da to što tužiteljčina majka smatra ne znači da su stranke doista živjeli zajedno u tuženikovom podstanarskom stanu, jer najbolje to znaju same stranke kao tadašnji partneri, a tužiteljica je potvrdila iskazom da smatra da je zajednički život stranaka počeo s dobivanjem ključeva predmetnog stana od prodavatelja. Iz svjedočenja tužiteljčine majke proizlazi isto što tvrdi i tužiteljica a to je da su stranke započele

ljubavnu vezu koncem 1999g kao momak i djevojka i svjedočila je da je tužiteljica već nakon nekoliko mjeseci od početka njihove veze znala noćiti kod tuženika. Svjedočila je da zna da su njih dvoje ključeve predmetnog stana dobili kad su zaključili predugovor. Svjedočila je da je tužiteljica prije nego je počela živjeti sa tuženikom, živjela sa roditeljima i sa još 3 svjedokinjine djece. Navela i da je tužiteljica, dok da su stranke još živjele u podstanarskom stanu, znala ne doći kod roditelja na ručak. Sud ponavlja da iz ocjene i analize iskaza već same tužiteljice utvrđuje da stranke nisu živjele zajedno u tuženikovom podstanarskom stanu već je tužiteljica povremeno boravila kod tuženika u tom podstanarskom stanu a i njena majka je posvjedočila da nije bila preselila sve svoje osobne stvari u tuženikov podstanarski stan, nego je svjedočila da je sve svoje stvari preselila u predmetni stan u Križevoj 28, Split, kad su dobili ključeve stana i uredili stan jer je prethodno bio u ruševnom stanu. Ova izjava sudu znači da je preseljenje svih osobnih stvari tužiteljice iz roditeljskog stana u predmetni stan trajalo neko vrijeme nakon dobivanja ključeva stana i ulaska u stan, što je i logično i životno, a sve radi potrebne duže adaptacije tj. renovacije. Osim toga tužiteljčina majka se sudu potom i izjasnila da ne smatra da su stranke bile u izvanbračnoj zajednici prije useljenja u predmetni stan nego da su bili u izvanbračnoj zajednici od useljenja u stan u Križevoj, odnosno od preuzimanja ključeva tog stana, te je posvjedočila da su od tada zajedno bili u ekonomskoj, financijskoj zajednici i da je među njima sve funkcioniralo kao da su u sklopljenom braku. Utvrđeno je iz ovog svjedočenja da se tužiteljčina majka ne sjeća iznosa za koji je kupljen predmetni stan u Križevoj ulici, u vezi čega sud ističe da nije neobično obzirom na protek vremena od kupnje. Na okolnost jeli svjedokinji poznato od čega se platila kupoprodajna cijena predmetnog stana, svjedočila je da je predugovor bio da oni plate kaparu, te misli da su nakon te kapare, mjesec dana nakon toga trebali dati jednu ratu kupoprodajne cijene, ali kako je prodavatelj tog stana bio u inozemstvu, svjedočila je da je im je prodavatelj odmah dao ključeve tog stana, s time da ostatak kupoprodajne cijene imaju platiti pred ljetu kad bi on trebao doći u Hrvatsku. Što se tiče samog novca za kaparu, svjedočila je da ne zna otkud su im ti novci, ali za ostatak kupoprodajne cijene svjedočila da zna da su pokušali naći osobe za posuditi novac i kredite, te svjedočila da to zna jer su joj oni dvoje to rekli a i ova svjedokinja bila jamac i sudužnik za 2 kredita koje je podigao tuženik-protutužitelj. Tužiteljčina majka je svjedočila je da ta dva kredita koja je tuženik podigao da bi stranke došle do gotovine za platiti stan, nisu bili dostatni pa kad je nedostajalo još nekih 10-ak dana do isteka roka za isplatu kupoprodajne cijene stana, svjedočila je da je njena kćer, ovdje tužiteljica, došla do ove svjedokinje kući pitati može li tužiteljici i tuženiku ova svjedokinja posuditi 5.000,00 DEM ili možda EUR, naime svjedokinja je navela da se ne sjeća u vrijeme ročišta svjedočenja točne valute. To sudu samo ukazuje da je bila iskrena pri svjedočenju bez obzira što je tužiteljčina majka i što bi se time moglo tvrditi da je zainteresirana za uspjeh tužiteljice u postupku, no sudu je bila uvjerljiva i iskreno navela da se ne sjeća valute. Ona jest zainteresirana za uspjeh tužiteljice u postupku ali to samo po sebi ne umanjuje istinitost njena svjedočenja jer su okolnosti o kojima se svjedočilo u ovom postupku takve da ih mogu najbolje znati članovi obitelji, ali je sud s druge strane utvrdio ocjenom i analizom iskaza svjedoka u postupku i to da neki članovi obitelji stranaka i nisu detaljno upoznati sa detaljima odnosa stranaka, početka njihove izvanbračne zajednice stranaka i okolnostima kupnje predmetnog stana i izvora sredstava za kupnju. O tome će dalje biti riječi, no da je tužiteljčina majka bila upoznata sud je prosudio cijeneći daljnji dio njena svjedočenja u kojem je svjedočila da je strankama iznos od 5.000,00 (a sud je utvrdio u postupku da se radilo o iznosu u eurima) inače prethodno bio obećao posuditi tuženikov otac. U vezi toga je tužiteljčina

majka svjedočila da joj je tuženik -protutužitelj kazao da će mu njegov otac dati jedan svoj honorar koji je trebao dobiti za zaokruživanje te kupoprodajne cijene, no kako ga ipak nije dobio, posvjedočila je da joj se onda tužiteljica obratila i svjedokinja tvrdi svjedočenjem da je tužiteljici i tuženiku posudila tih 5.000,00 EUR, na način da je svjedokinja podigla gotovinski kredit u PBZ-u upravo u tom iznosu jer nije imala ušteđevine u tom iznosu u kući. Sud ističe da iako tužiteljica nije dostavila u spis dokumentaciju o tom majčinom gotovinskom kreditu jer bi na taj način bila lako dokazivo svjedočenje tužiteljčine majke o podizanju tog svog kredita, sud je svjedokinji poklonio vjeru na okolnost da je podigla u svojoj PBZ banci navedeni iznos od 5.000,00 eur i posudila ga strankama za kupnju predmetnog stana iako je iz njena svjedočenja utvrđeno, to je sama potvrdila da ni sa tužiteljicom ni sa tuženikom nije sklapala pisani ugovor o posudbi tog iznosa. Prema njenom svjedočenju, a sud joj poklanja vjeru na tu okolnost jer je bila uvjerljiva prilikom svjedočenja, posvjedočila je da joj je taj posuđeni iznos vraćen sa odmakom od nekih 5-6 mjeseci, te posvjedočila da su joj ga vratili tužiteljica i tuženik zajedno, bez neke pisane potvrde o povratu. Na okolnost jeli ovoj svjedokinji, tužiteljčinoj majci poznato jesu li od nekih trećih osoba posuđivali tužiteljica i tuženik kakav novac za isplatu kupoprodajne cijene predmetnog stana, iz svjedočenja iste proizlazi da joj nije poznato jesu li roditelji tuženika-protutužitelja njemu poklonili kakav novac za kupnju predmetnog stana u Križevoj. Prema njenom svjedočenju, kada su se tužiteljica i tuženik uselili u predmetni stan u Križevoj ulici, da ih je ona posjećivala u tom stanu makar ne često te je uvjerljivo sudu posvjedočila da su tužiteljica i tuženik po njihovom useljenju u taj stan zajedno ga renovirali jer je bio u derutnom stanju. Tužiteljčina majka je sudu svjedočenjem bila uvjerljiva i kada je upitana na okolnost jeli ona prije nego što se sklopio predugovor o kupnji predmetnog stana u Križevoj, razgovarala sa tužiteljicom i tuženikom i jesu li joj oni govorili da namjeravaju kupiti stan, jesu li što govorili o svojim planovima, jesu li zajednički nastupali što se tiče predmetnog stana, pa je tako tužiteljčina majka posvjedočila da jesu i da je prvo bila ideja da će graditi kuću u Privoru koja se tuženiku sviđala, pa je posvjedočila da su čak ona-svjedokinja i njen suprug išli vidjeti to zemljište, dalje svjedočila da se međutim odustalo od toga i da su onda stranke pokušali riješiti stambeno pitanje preko tuženikova strica, ali da nisu uspjeli u tome jer su cijene novogradnje bile ogromne, a onda da je tužiteljica na oglasniku našla da se oglašava na prodaju predmetni stan u Križevoj za koji je bila povoljna cijena, te je svjedočila da joj je poznato da je jedini problem bio što nije bio etažiran pa nisu mogli dobiti stambeni kredit. Posvjedočila je tužiteljčina majka da su tužiteljica i tuženik predmetni stan kupovali za sebe, da su govorili da namjeravaju zajednički kupiti stan. Zna da je u zemljišnim knjigama kao vlasnik predmetnog stana uknjižen tuženik-protutužitelj, to zna jer je čitala i predugovor i ugovor još u vrijeme kad su se sklapali pa tako zna da u predugovoru i ugovoru kao kupac tog stana glasi samo tuženik-protutužitelj a tužiteljica nije, a svjedokinja u vezi toga navela da je to zato što muškarci inače žele da stan bude na njih pa da je tako to i tuženik želio, a i u Splitu da je to uobičajeno. Svjedočila je i da ju je tužiteljica-protutužena obavijestila o tome da su stranke našle stan, sklopili predugovor, još u fazi sklapanja predugovora. Svjedočila da je predmetni stan u vrijeme kad je kupljen bio vrlo "siromašan", star, imao wc, kadu, vodu, struju pa se u njemu moglo živjeti, ali je bila potrebna renovacija, da se pristojno uredi. Svjedočila da u kuhinji nije bilo opremljeno za kuhanje, ali da su tužiteljica i tuženik uzeli stari štednjak od svjedokinjine pok. svekrve, nekakav stol i stolice, prvo da je bio kauč, a kasnije se kupio krevet, da je bilo i lonaca u tom stanu i od ove svjedokinje i valjda od tuženikove majke. Svjedočila je i da je u vrijeme kada je ova svjedokinja radila u poreznoj upravi i tamo po nekom poslu došao tuženikov rođak Stjepko Ora u ime firme Ora mont, ova

svjedokinja navedenog zamolila znajući da se on bavi građevinskim poslovima, da pomogne tužiteljici i tuženiku u vezi radova u kuhinji, jer je trebalo staviti cijevi, postaviti nove pločice pa je svjedočila da je navedeni na to pristao i da je to i učinio. Svjedočila je da je sve to tom tuženikovu rođaku kazala jer je željela da pomogne svojoj kćeri i zetu koji bi tu stanovali, jer je to bilo za njih, što sigurno ne bi učinila da se radilo samo o tuženiku. Svjedočila je da su nakon tih urađenih radova, tužiteljica i tuženik kupili polovnu kuhinju tj. izložbeni kuhinjski namještaj preko svjedokinjine tvrtke Pragma d.o.o. te je svjedočila da je sve to bilo prije sklapanja braka stranaka. Svjedočila da je strankama perilicu suđa kupio svjedokinjin suprug u Končara jer je tamo radio i mogao je kupiti povoljnije te je svjedočila da je ta perilica suđa i donesena u predmetni stan u Križevoj. Svjedočila je i da su ona i njen suprug kao tužiteljčini roditelji te i tuženikovi roditelji kupili za tužiteljicu i tuženika komplet deke i jastuke, sve bolje kvalitete, pokušali olakšati da im bude lakši život u startu. Na okolnost jeli preko računa svjedokinjine tvrtke Pragma d.o.o. tužiteljica što obavljala vezano za Božićni sajam ili nešto slično, svjedokinja Lepetić je svjedočila da su oni, dakle stranke, preko te tvrtke kupili izložbeni kuhinjski namještaj jer je bio povoljniji, da je ova svjedokinja prvo sa tuženikom obavljala prvu godinu Božićni sajam, nakon čega je tuženik samostalno preuzeo vođenje sajma, te svjedočila da je tuženik taj sajam radio preko svog poslodavca i za ime svog poslodavca Croit-a, a onda preuzeo da to radi sam te svjedočila da mu je trebala pravna osoba preko koje će raditi Božićni sajam pa svjedočila da su je tužiteljica i tuženik pitali mogu li oni Božićni sajam raditi preko svjedokinjine firme Pragma d.o.o. i svjedokinja je na to pristala, vodila i izdavala račune, radila sve što se tiče obračuna i isplata vezanih za taj sajam te je svjedočila da tužiteljica u to vrijeme još nije imala otvoren obrt Kokolo, već da je pomagala tuženiku u vezi Božićnog sajma, a sljedeće dvije godine da je puno više radila na sajmu. Na okolnost u kojim periodima je tuženik samostalno organizirao Božićni sajam, svjedočila je da je to bilo preko Pragme d.o.o. (tvrtka tužiteljčine majke) sigurno od 2000. do 2003., tim da je naknadno bio samo ugovor o najmu štandova za sajam cvijeća., a prije Pragme doo je radio preko Croita. Svjedočila je i da su stranke imale psa u vrijeme kad su bili momak i djevojka i da su ga nabavili prije kupnje predmetnog stana u Križevoj i svjedočila da je to trebao biti njihov zajednički pas, no kako nije mogao biti u tuženikovom podstanarskom stanu, svjedočila je da su ga zato njih dvoje smjestili kod tužiteljčinih kod kojih je bio sve dok tužiteljica i tuženik nisu uselili u predmetni stan u Križevoj. Ne zna tko se u papirima vodio kao vlasnik tog psa. Tužiteljčina majka je za predmetni obrt Kokolo navela da ga je osnovala tužiteljica "negdje 2005." Time što je očito pogriješila godinu ne znači da nije upoznata sa osnivanjem obrta a da je tome tako proizlazi iz njena svjedočenja da je ona išla s tužiteljicom u Ured državne uprave za ishoditi sve papire za otvaranje tog obrta, da je tužiteljica nakon otvaranja tog obrta počela nabavljati opremu za taj obrt preko sredstava HZZ-a i drugih natječaja. Na okolnost jeli tužiteljici tuženik-protutužitelj što pomagao u radu tog obrta, svjedočila je da je on imao neka poznanstva s obzirom da je njegov posao bio takav da ima kontakte i poznanstva, dakle da je ostvario na taj način kontakt za prodaju proizvoda iz tog obrta. Glede obrta Kokolo, misli da je tužiteljicu tuženik podržavao u otvaranju tog obrta, te da je on u početku za obrt obavljao neku dostavu ali što se tiče samog rada u obrtu u smislu izrađivanja haljinica i proizvoda obrta, misli da nije. Svjedočila je i da je tužiteljica nakon završene srednje škole, iste godine upisala fakultet, 1998.g ili 1999.g, da je studirala i diplomirala 2004. ili 2005., da je za vrijeme studija par godina radila kod Nade Bosnić preko studentskog ugovora preko Student servisa, a kad je diplomirala misli da je dobila prvi ugovor o radu kod te iste Nade, možda 2004. ili 2005., u agenciji za glazbena događanja i radila

na poslovima ugovaranja glazbenih koncerata, ne zna koliki su joj bili novčani prihodi po tom osnovu. Na okolnost do kada je tužiteljica ostala prijavljena s adresom na adresi svjedokinje, svjedočila je da je ostala do daljnjeg, tj. da se nije odmah odjavila s adrese roditelja. Na okolnost jeli ovoj svjedokinji poznato u vrijeme kad se kupovao predmetni stan jesu li roditelji tužitelja prodali kakvu nekretninu, proizlazi da joj nije poznato. Posvjedočila je i da ona nije prodala neku svoju nekretninu u vrijeme kupnje predmetnog stana u Križevoj odnosno u vremenu kad se taj stan otplaćivao kreditom. Posvjedočila je da joj tuženik nikad nije bio jamac za neki kredit. Na okolnost jeli tužiteljica 2002.g radila u Kazalištu mladih kao hostesa, svjedočila da misli da nije nego da je to bilo ranije, te da je bila plaćena po predstavi, kao hostesa, ne zna točan iznos. Na okolnost jeli ova svjedokinja ikad financijski pomogla tužiteljici na način da bi dala novce za rješavanje tužiteljičinog stambenog pitanja, svjedočila je da joj nikad nije darovala novac u tu svrhu.

47. Prema svjedočenju tužiteljičine sestre, Ane Lepetić Cvitanić, tužiteljica i tuženik su prije braka živjeli u izvanbračnoj zajednici, ali ne zna točno koje godine su počeli živjeti u izvanbračnoj zajednici. Zna da je tuženik prvo živio u podstanarskom stanu i da je tu je tužiteljica ostajala prespavati, svjedočila je i ona da je jedino njihov zajednički pas ostajao kod tužiteljičinih roditelja jer u podstanarskom stanu tuženika nisu smjeli držati životinje. Svjedočila da su se onda tužiteljica i tuženik zajedno preselili u predmetni stan, ne zna točno koje godine, ne zna točno ni koje godine su tužiteljica i tuženik započeli ljubavnu vezu kao momak i djevojka, osim što misli da je tuženik tada živio u podstanarskom stanu. Ne zna ni koliko su bili u vezi prije sklapanja braka niti se sjeća kada su sklopili brak. Na okolnost kad su počeli živjeti za stalno i u kontinuitetu zajedno ova svjedokinja je samo izrazila da je po njenom mišljenju to bilo i u podstanarskom stanu samo da je pas bio kod tužiteljičinih roditelja iz navedenog razloga pa je tužiteljica znala dolaziti i u roditeljski stan time da je ova svjedokinja tada živjela s roditeljima. Na okolnost jeli, dok je tuženik živio u podstanarskom stanu, tužiteljica iz roditeljskog stana bila preselila sve svoje osobne stvari u tuženikov podstanarski stan, posvjedočila je međutim da nije, no da ih nije u početku bila sve preselila ni u kupljeni predmetni stan sve dok nije stan bio gotov, jer su ga uređivali nakon kupnje. O okolnostima kupnje predmetnog stana zna da je tuženik kupio stan i da mu je njena majka bila jamac za kredit za kupnju stana. Nikad nije vidjela ugovor o kupnji tog stana, misli da je samo tuženik naveden kao kupac tog stana u ugovoru. Nije joj poznato zašto tužiteljica nije uz njega navedena kao kupac. Svjedočila je da joj je poznato da je stan kupljen da tužiteljica i tuženik u njemu žive zajedno. Nije joj poznato tko je stekao saznanja da se taj stan prodaje, misli da je stan kupljen za iznos od oko 50.000,00 DEM, ne sjeća se točnog iznosa zbog proteka vremena. Utvrđeno je iz ovog svjedočenja da svjedokinji nije poznato kojim novcima je kupljen predmetni stan, no pretpostavlja zbog toga što je svjedokinjina majka bila jamac tuženiku, da je onda tuženik podigao kredit za kupnju tog stana. Nije joj poznato jeli se radilo o jednom kreditu ili više. Na okolnost jeli joj poznato jeli iznos kredita bio dostatan za kupnju predmetnog stana, samo je nagađala da misli da jest. Na okolnost jeli zna jesu li tužiteljica i tuženik od nekog člana svjedokinjine obitelji posudili novac za plaćanje dijela cijene za kupnju predmetnog stana, utvrđeno je da joj to nije poznato, niti jeli neki član tuženikove obitelji pomogao na neki način u isplati kupoprodajne cijene predmetnog stana. Pretpostavlja da su joj tužiteljica i tuženik u vrijeme kupnje tog stana spominjali od kojih novaca se kupuje, ali se ona toga ne sjeća zbog proteka vremena. Posvjedočila je da je bila u predmetnom stanu odmah nakon kupnje i da je bio u takvom stanju da su sve njih dvoje morali renovirati, zajednički ga i renovirali jer su odmah išli

zajedno i živjeti u taj stan kako je svjedočila. Posvjedočila je i da su stranke dolazili kod njenih roditelja nedjeljom na ručak u razdoblju od kada su bili momak i cura pa nadalje, ne uvijek nedjeljom i da su u njevoj nazočnosti govorili da žele kupiti stan, onda kad su ga našli. Misli da je tužiteljica bila zaposlena u vrijeme kupnje predmetnog stana i da joj je poslodavka bila jedna Nada i da se sjeća da je sa Nadom radila na poslovima organizacije glazbenih događaja. Na okolnost zna li koliko je često tužiteljica znala prespavati u podstanarskom stanu dok je tuženik živio u njemu, svjedočila je da je to bilo vrlo često, nije mogla odrediti koliko često, no na tjednoj bazi da je bilo većinu tjedna. U vezi podstanarskog stana tuženika sud je već naveo da je utvrdio iz provedenih dokaza da stranke u to vrijeme nisu bili u izvanbračnoj zajednici, iz iskaza tužiteljice proizlazi da ni sama to ne smatra nego tek od dobivanja ključeva predmetnog stana i useljenja u isti. Ova svjedokinja ne zna jeli se tužiteljica u tom periodu, dok je tuženik imao podstanarski stan, hranila kod svojih roditelja, ne zna iz razloga što je svjedokinja u to vrijeme bila studentica i zbog svojih obveza nije bila stalno kući. Utvrđeno je da ne zna jesu li tuženikovi roditelji dali kakva sredstva za kupnju predmetnog stana. Posvjedočila je da je tužiteljica inače dok je bila studentica radila kao hostesa u Kazalištu mladih, radila je i ova svjedokinja i također potvrdila da je bila plaćena po predstavi, koliko se sjeća otprilike ondašnjih 60,00 kn. Što se tiče obrta Kokolo zna da ga je osnovala tužiteljica i da ga je otvorila kad su stranke već bile sklopile brak. Na okolnost zna li jeli tužiteljici tuženik pomagao u radu obrta, posvjedočila je da je tužiteljica sama šivala, a tuženik znao uskočiti jedino za prodaju tih haljinica, ali nije radio s njom u izradi asortimana.

48. Svjedočenjem tužiteljčina brata Nikole Lepetića, proizlazi da smatra da su tužiteljica i tuženik prije sklapanja živjeli u izvanbračnoj zajednici, no utvrđeno je da ne zna točno koliko je ista trajala vremenski. To da su živjeli u izvanbračnoj zajednici smatra osnovom toga što zna da je tuženik živio u podstanarskom stanu u blizini njegovih roditelja i da su u to vrijeme tužiteljica i tuženik nabavili zajednički psa i s obzirom da tuženik u podstanarskom stanu nije mogao držati psa jer nije bilo dopušteno, pas je bio u stanu u kojem su živjeli svjedokovi roditelji, svjedok i druge dvije sestre Ana i Josipa. Na okolnost jesu li tužiteljica i tuženik živjeli zajedno kao izvanbračni drugovi u navedenom podstanarskom stanu, svjedočio je da je tužiteljica živjela malo ovamo – malo tamo, pa pojasnio da to znači da nije bila cijelo vrijeme sa tuženikom u podstanarskom stanu i da nije bila cijelo vrijeme u roditeljskom stanu. Na okolnost kada je počela za stalno živjeti sa tuženikom, iz ovog svjedočenja tužiteljčina brata proizlazi da je to bilo u vrijeme kad se kupio predmetni stan u Križevoj dodajući da tada više ni pas nije u roditeljskoj stanu tužiteljice, već s tužiteljicom i tuženikom u stanu u Križevoj ulici. Utvrđeno je ovim svjedočenjem da ne zna jesu li tužiteljica i tuženik do početka zajedničkog života u predmetnom stanu u Križevoj ulici bili u ekonomskoj i financijskoj zajednici osim u emotivnoj. Ne zna jeli tužiteljica prije preseljenja u stan u Križevoj bila preselila neke svoje osobne stvari ili pak sve stvari iz roditeljskog stana u podstanarski stan tuženika. Ne zna to jer nije to pratio ni išao za time. Nije mu ništa poznato o okolnostima kupnje predmetnog stana pa tako ne zna za koji iznos je kupljen, ni od kojih novčanih sredstava, niti jeli netko za kupnju istog podizao kredit, niti je sa strankama ikada pričao o okolnostima kupnje predmetnog stana i isplati kupoprodajne cijene. Posvjedočio je da je u tom stanu, nakon kupnje bio puno puta i da se sjeća da su tužiteljica i tuženik nakon kupnje stana nešto sređivali, sobe, dnevni boravak, pokućstvo, detalja se ne sjeća. Na okolnost jeli ovom svjedoku što poznato o osnivanju i radu obrta Kokolo, utvrđeno je iz svjedočenja istog da zna samo da se obrt bavi izradom ukrasnih vreća, haljinica, suvenira te je utvrđeno da ne

zna jeli ga osnovala samo tužiteljica ili tužiteljica i tuženik, ne zna kad je osnovan taj obrt osim da su tad stranke već bili u braku i bilo im rođeno dijete. Svjedočio je da misli da je u početku navedene vreće, suvenire i haljine izrađivala samo tužiteljica, a da je kasnije pronašla neku ženu koja je s njom to radila a za tuženika je posvjedočio da nije u tom obrtu ništa izrađivao ali da je bio povezan sa prodajom proizvoda. Sjeća se da je tuženik prije sklapanja braka stranaka radio u firmi Croit, čini mu se kao trgovački putnik, a za tužiteljicu se ne sjeća.

49. Svjedočenjem tužiteljčina oca Milana Lepetića utvrđeno je da zna da su stranke prije sklapanja braka živjeli u izvanbračnoj zajednici ali da se ne sjeća kada je počela njihova izvanbračna zajednica. Na okolnost jeli se sjeća kad je tužiteljica počela živjeti sa tuženikom, svjedočio je da se samo sjeća da su mu došle jedno popodne tužiteljica i supruga i rekle mu da tužiteljica hoće ići živjeti s tuženikom u Varoš u Splitu, dakle u predmetni stan. Ne sjeća koje je godine to bilo no posvjedočio da se preselila k tuženiku u Varoš u predmetni stan. Utvrđeno je iz ovog svjedočenja da je ovaj svjedok inače rekao tužiteljici da se s tim ne slaže i da neka ona ostane kod roditelja kući ali ona ipak preselila kod tuženika u Varoš odmah nakon što su ona i njena majka ovom svjedoku rekle da se tužiteljica želi preseliti kod tuženika u Varoš te misli da je tužiteljica tada odnijela sve svoje stvari iz stana u kojem je do tada živjela sa roditeljima, dvije sestre i bratom i preselila kod tuženika. Posvjedočio je da je on bio u tom predmetnom stanu u Varošu puno puta. Naveo da je to bio tuženikov podstanarski stan u početku no kasnije da su tužiteljica i majka inzistirale da se taj stan kupi. Iz ovog dijela svjedočenja tužiteljčina oca je jasno da mu nisu poznate sve okolnosti vezane za predmetni stan jer je već iz iskaza parničnih stranaka jasno utvrđeno da tuženik nikad nije bio podstanar u predmetnom stanu u Varošu u Splitu, na adresi Križeva 28., Split a da je tome tako utvrđeno je dalje iz svjedočenja tužiteljčina oca da ne zna točno tko je kupio taj predmetni stan, navodeći da on nije baš u tome sudjelovao, ali vidio da njih dvije, tužiteljica i majka rade sve oko kredita za kupnju tog stana. U daljnjem dijelu svjedočenja pak naveo da misli da je tuženik prije življenja u predmetnom stanu bio podstanar ali ne zna gdje. Proizlazi, tako je svjedočio, da tužiteljica nije s tuženikom živjela u tom prethodnom podstanarskom stanu te čak ni ne zna jeli ona prespavljivala kod tuženika u tom prethodnom podstanarskom stanu. Utvrđeno je i da se ne sjeća koje su godine tužiteljica i tuženik započeli vezu kao momak i djevojka i da ne zna kad su dobiveni ključevi predmetnog stana od prodavatelja. Posvjedočio je da je predmetni stan bio u lošem stanju onaj prvi put kad je ovaj svjedok došao u njega ali se ne sjeća koliko je vremena bilo prošlo od kupnje do svjedokova prvog dolaska u taj stan. Naveo i da misli da je možda u tom stanu bio i nedugo prije kupnje. Ne sjeća se koje su godine stranke sklopile brak, niti se sjeća koje je godine kupljen predmetni stan niti se sjeća za koji iznos je kupljen. Nije mu poznato jeli tužiteljica bila potpisnik ugovora o kupoprodaji predmetnog stana. Na okolnost jeli mu poznato od čega se platila kupoprodajna cijena tog stana, svjedočio je da misli da je tuženik imao neki novac za kupnju tog stana jer je trebalo uzeti kredit i realizirati osnovom kredita kupnju tog stana. Na okolnost tko je podigao kredit naveo je svjedočenjem da je jedan kredit podignula svjedokova supruga a drugi tuženik, no nije vidio te ugovore o kreditima. Nije mu poznato jeli bila plaćena kapara za predmetni stan. Na okolnost jeli svjedoku poznato jeli njegova supruga podigla kredit ili je bila jamac ili sudužnik, naveo je da misli da je bila jamac i sudužnik, a na upit za koliko kredita i kome, utvrđeno je iz ovog svjedočenja da ne zna jer sa suprugom o tome nije razgovarao, već naveo da je samo slušao što tužiteljica i majka u tom smislu kombiniraju. Na okolnost jeli tužiteljica od ovog svjedoka, njena oca i /ili majke tražila da se njoj i tuženiku posude neki novci za kupnju

predmetnog stana u Križevoj, utvrđeno je iz svjedočenja tužiteljčina oca da od njega nije, a ne bi mogao potvrditi je li tužiteljica to tražila od svjedokove supruge (tužiteljčine majke). Na okolnost jeli svjedoku poznato jeli tuženikov otac obećavao posuditi neki novac tužiteljici i tuženiku za kupnju predmetnog stana, utvrđeno je da svjedok to ne zna kao i da ne zna jesu li od nekih trećih osoba tužiteljica i tuženik pozajmljivali neki iznos novca za isplatu kupoprodajne cijene predmetnog stana. Posvjedočio je da su tužiteljica i tuženik po useljenju u taj stan, taj stan renovirali, ne zna od kojih tj. čijih novčanih sredstava. Na okolnost jeli mu poznato jesu li tuženikovi roditelji poklonili neki novac za kupnju stana u Križevoj 28, utvrđeno je iz svjedočenja istog da mu to nije poznato a poznato mu je da su tužiteljica i tuženik prije kupnje predmetnog stana, planirali graditi kuću jer zna da je bilo nekakvih takvih tuženikovih planova, ne zna gdje se ta kuća trebala graditi, ne zna tko je u zemljišnim knjigama uknjižen kao vlasnik predmetnog stana, zna da je tvrtka njegove supruge, Pragma doo ugašena davno. Nije mu poznato jesu li tužiteljica i tuženik radili Božićni sajam preko te tvrtke. Posvjedočio je da je tužiteljici i tuženiku kupio mašinu za suđe, no misli da to nije bilo prije sklapanja njihovog braka, posvjedočio da je ta mašina donesena u stan u Križevoj kao i još jedan plinski špaker. Iz svjedočenja tužiteljčina oca inače proizlazi da je on do negdje 2014. živio u stanu na adresi Mažuranićevo šetalište 51, Split a od tada živi u mjestu Donja Vrućica. Posvjedočio je da misli da nije bilo tužiteljice i njenog inzistiranja na kupnji predmetnog stana, da od te kupnje ne bi bilo ništa. Što se tiče čišćenja predmetnog stana nakon kupnje, renoviranja, opremanja, svjedočio je da su pomagali svi ali da su meštiri trebali odraditi stanoviti dio posla. Upitan zna li u trenu kada je tužiteljica preselila kod tuženika u predmetni stan jeli ona bila studentica ili je radila odnosno bila zaposlena, svjedočio je da misli da je već bila diplomirala i da koliko pamt i nije bila zaposlena tada. Na okolnost jeli tužiteljica do momenta iseljenja u periodu kada je živjela na zajedničkoj adresi sa roditeljima, ujedno se i hranila kod roditelja, posvjedočio je da jest. U vezi obrta Kokolo utvrđeno je da ovaj svjedok ne zna koje je godine osnovan, no zna da ga je osnovala tužiteljica i posvjedočio je da zna da joj je tuženik pomagao u radu tog obrta. Iz svjedočenja tužiteljčina oca je zaključno razvidno da neke okolnosti zna točno, no neke ne.

50. Tužiteljčina sestra Josipa Maleš kao svjedokinja je posvjedočila da zna da su tužiteljica i tuženik prije sklapanja braka 2007.g živjeli u izvanbračnoj zajednici u predmetnom stanu no ona misli da je njihova izvanbračna zajednica počela 2005. tj. neke dvije godine prije njihovog vjenčanja. Na okolnost na koji način je počela njihova izvanbračna zajednica, navela da se sjeća da je tuženik živio kao podstanar u stanu iza zgrade općine u Splitu i da je tužiteljica često spavala kod njega u tom podstanarskom stanu, a da su im oni čuvali psa zato što u taj podstanarski stan pas nije smio jer vlasnik stana nije dozvoljavao i potom je posvjedočila da je u neko doba došlo među strankama do ideje zajedničkog življenja i pronalaska stana za kupnju. Ista misli da su vezu kao momak i djevojka započeli oko 2001.g što obrazlaže time da je tada imala oko 12 godina. Sud smatra da zbog upravo te okolnosti male životne dobi, bila je djevojčica, nema sigurna saznanja o tome kada je strankama počela veza kao momka i djevojke. Čak ni tuženik ne tvrdi da im je veza započela 2001.g, nego ranije. Utvrđeno je da ovoj svjedokinji nije poznato kako je pronađen za kupnju predmetni stan, da joj nije poznato za koji iznos je kupljen osim da je kupljen u DEM valuti. Na okolnost jeli joj poznato od kojih odnosno čijih novčanih sredstava je kupljen taj stan, navela je da jedino zna da je preko njene majke dignut kredit za kupnju stana, tj. isplatu cijene, ne zna u kojem iznosu bi to njena majka podignula kredit a navela i da vjeruje da je kasnije taj iznos kredita vraćen njenoj majci. Posvjedočila je da su tužiteljica i

tuženik zajednički uselili u predmetni stan. Na okolnost jeli tužiteljica prije useljenja u isti živjela s tuženikom navela je da je znala noćiti kod njega u podstanarskom stanu, a na upit je li svaku noć, navela je svjedočenjem da jest. No sud ističe da to nije točno jer iz prethodnih dokaza ne proizlazi da je noćila kod tuženika svaku noć u podstanarskom stanu. Dalje, ova svjedokinja se ni ne sjeća jeli tužiteljica bila preselila sve svoje stvari u taj tuženikov podstanarski stan, što je logično jer je tada bila djevojčica. Utvrđeno je da ova svjedokinja ne zna tko je uknjižen kao vlasnik predmetnog stana u Križevoj, niti je pročitala predugovor ni ugovor o kupnji tog stana. Misli da je bila dana kapara za kupnju tog stana, pa konačan iznos. Nije bila u tom stanu prije kupnje, nakon kupnje jest, možda tjedan dana nakon kupnje što je obrazložila time da se sjeća da je strugala sa špatulom zid u tom stanu prije renovacije. Posvjedočila je da su renovaciju predmetnog stana proveli zajedno tužiteljica i tuženik. Na okolnost jeli zna jeli njena majka bila jamac i sudužnik za kredite koje bi podigao tuženik, posvjedočila je da zna da je bila jamac i sudužnik za jedan kredit, za drugi ne zna. Na okolnost zna li jeli tužiteljica tražila od njihove majke da tužiteljici i tuženiku pozajmi neki iznos novca za kupnju predmetnog stana, posvjedočila je da se ne sjeća niti se sjeća jeli netko od članova tuženikove obitelji poklonio ili pozajmio kakav iznos novca za kupnju predmetnog stana, a o čemu je upitana. Nije joj poznato jesu li tužiteljica i tuženik prije kupnje predmetnog stana namjeravali graditi kuću. Utvrđeno je iz njena svjedočenja da ne zna kad je sklopljen ugovor o kupnji predmetnog stana ni jeli bilo predugovora. Svjedočila je da su stranke bile zajedno prije sklapanja ugovora oko pet godina pa je obzirom na to da je u uvodnom dijelu svjedočenja navela da misli da su stranke započeli vezu kao momak i djevojka oko 2001.g dopustila mogućim da je pogriješila navodeći 2001. kao godinu kad su stranke započele vezu. Na okolnost tko je sudjelovao u čišćenju predmetnog stana, uređenju stana, opremanja namještajem, je li opremljen stan starim namještajem ili je kupljen novi, je li u tome bila angažirana tužiteljica i drugi članovi njihove obitelji, posvjedočila je da su svi sudjelovali, stranke i njihove obitelji, time da se ne sjeća jeli se unosio star namještaj, no sjeća se da se novi namještaj kupovao. Na okolnost koliko je trajala renovacija predmetnog stana svjedočila je da su radovi renovacije trajali sigurno pola godina, da su se zidovi uređivali, radila kuhinja, wc-i se renovirali i da su stranke zajednički to uređivale. U onom ranijem podstanarskom stanu tuženika je bila jednom i nije joj poznato za koliko osoba su se plaćale režije, nije joj poznato jeli tužiteljica sudjelovala u plaćanju režija za taj stan. Utvrđeno je i da ne zna jeli se tužiteljica navodi u ugovoru o kupnji predmetnog stana jer svjedokinja taj ugovor nije ni vidjela. Utvrđeno je da joj nije poznato kad je osnovan predmetni obrt Kokolo, no posvjedočila da je tužiteljici tuženik pomagao u poslovanju tog obrta.

51. Tužiteljčina prijateljica, svjedokinja Ines Albini je posvjedočila da su stranke živjeli prije braka u izvanbračnoj zajednici, a na okolnost od kada navela po sjećanju da su već 2001.g bili zajedno kao momak i cura, a na okolnost kad su počeli zajednički živjeti i gdje, utvrđeno je da se ne sjeća godine kad su počeli zajednički živjeti. Zna da su prije sklapanja braka 2007.g. živjeli u predmetnom stanu u Križevoj par godina. Na okolnost jeli zna jesu li prije zajedničkog življenja u predmetnom stanu u Križevoj 28, Split njih dvoje živjeli zajedno na nekoj drugoj adresi, svjedočila je da se sjeća da je tuženik živio u podstanarskom stanu u zgradi iza Pravnog fakulteta i općine u Splitu i da zna da je tužiteljica učestalo boravila kod njega u tom stanu i da je znala prespavati kod njega u tom stanu, no ne sjeća se jeli se tužiteljica bila preselila kod njega u taj podstanarski stan, osim što se sjeća da se kod njih dvoje u tom podstanarskom stanu rodila ideja da zajednički kupe predmetni stan u Križevoj ulici. Prema njenom

svjedočenju, tužiteljica je prije preseljenja stanovala u Mažuranićevoj 51, Split, kod svojih roditelja. Utvrđeno je da ova svjedokinja nije bila u tuženikovom podstanarskom stanu a u predmetnom stanu u Križevoj ulici je bila time da se ne sjeća kad je prvi put bila u njemu, drži vjerojatnim neposredno nakon njihovog useljenja u taj stan koji je prema njenu sjećanju bio u takvom stanju da je trebalo izvoditi nekakve radove i svjedočila da su se izvodili no ne zna točno koji. Utvrđeno je iz ovog svjedočenja da svjedokinji Albini nije poznato ništa o okolnostima kupnje predmetnog stana, tko ga je kupio, za koji iznos i od kojih novčanih sredstava, osim što je posvjedočila da zna da je ideja o kupnji bila zajednička, te da se sjeća da je tužiteljčina majka bila u toj priči kao jamac ili nositelj kredita, kao osoba koja će im pomoći. Posvjedočila je da to zna iz razgovora o tome sa tužiteljicom, a moguće i sa tuženikom. Utvrđeno je da ovoj svjedokinji nije poznato jesu li tužiteljica i tuženik od koga pozajmljivali novac za kupnju predmetnog stana, kao ni jeli im neka treća osoba poklonila neki iznos novca za kupnju stana niti jesu li stranke podigle kakav kredit za kupnju tog stana. Zna da je tuženik bio zaposlen u Splitskoj banci. Svjedočila je da je tužiteljica bila apsolutno angažirana oko čišćenja predmetnog stana nakon kupnje, uređenja, renovacije i opremanja a misli da su sudjelovali u tome i članovi tužiteljčine obitelji a za tuženikovu obitelj ne zna jer ih ne poznaje. Zna da je tužiteljica bila radila preko student servisa dok je studirala i misli da je preko student servisa radila neke sajmove. Inače je svjedokinja posvjedočila da se družila sa obje stranke i svjedočila da se u tim druženjima razgovaralo o kupnji stana, kasnije i o renovaciji stana njih dvoje kao para. Zna da je tužiteljica bila radila i u Kazalištu mladih kao i ova svjedokinja, obje dok su studirale, te da su bile plaćane po predstavi, ne sjeća se iznosa jer je bilo davno. Opisala je svjedočenjem kako je izgledao predmetni stan po rasporedu. Na okolnost jeli se odnos tužiteljice i tuženika kao partnera prekidao u periodu od kupnje predmetnog stana u Križevoj pa do ulaska u brak, posvjedočila je da se svađi sjeća, ali nekih konkretnih prekida ne. Sud je onda tu okolnost imao u vidu pri presuđenju. Glede obrta Kokolo posvjedočila je da misli osnovom razgovora s tužiteljicom da ga je tužiteljica osnovala uz neke poticaje Europske unije. Ne zna jeli tuženik što radio za taj obrt a svjedočila je da zna da je tužiteljica imala neke žene koje su joj šile robu i majice za taj obrt .

52. Svjedokinja Jelena Balić, tužiteljčina je također posvjedočila da su stranke prije sklapanja braka živjeli u izvanbračnoj zajednici a na okolnost koliko dugo su živjeli u izvanbračnoj zajednici prije sklapanja braka, svjedočila je da su živjeli u predmetnom stanu u Križevoj 28, Split i da su prije u tuženikovom podstanarskom stanu boravili zajedno ali je utvrđeno njenim svjedočenjem da ne zna jesu li u tom podstanarskom stanu njih dvoje živjeli zajedno, da ne zna jeli bilo nekog konačno preseljenja tužiteljice u taj tuženikov podstanarski stan, ali da zna da je tužiteljica znala boraviti tamo više dana i prespavati, a što zna iz pričanja tužiteljice, a i vidjela ju je jednom da ulazi u taj stan u kojem ova svjedokinja inače nikad nije bila. Svjedočila je da misli da su stranke negdje 2000.g ili 2001.g započeli vezu kao momak i djevojka, time da je dopustila mogućim da su svoju vezu započeli i ranije. Na okolnost jeli zna koliko dugo su njih dvoje živjeli zajedno u predmetnom stanu u Križevoj 28, Split prije sklapanja stana, posvjedočila je da su odmah nakon što su kupili taj stan, otišli u njega živjeti. Svjedočila je bilo nekog sređivanja tog stana ali da su odmah se uselili u taj stan i to zajedno a što ova svjedokinja zna zato što tužiteljica više nije živjela u stanu na adresi Mažuranićevo šetalište kod roditelja već u tom stanu u Križevoj. Utvrđeno je da ova svjedokinja ne zna koje je točno godine kupljen predmetni stan ni za koji iznos jer joj to tužiteljica nije pričala već samo to da su ona i tuženik taj stan zajednički kupili i da je njena majka u tome pomogla nekakvim kreditom. Ova svjedokinja je bila više puta

u tom stanu u Križevoj nakon njegove kupnje jer su se prema njenom svjedočenju ona i njen suprug te parnične stranke družili u tom stanu. Ne sjeća se vremenski gledano kad je bila u tom stanu prvi puta nakon njegove kupnje ali se sjeća da je tad bio uređen za življenje. Sud navodi da to znači da je adaptacija bila provedena a i ovoj svjedokinji je poznato da se radila renovacija, uređenje, čišćenje, sve nakon kupnje tog stana, ne zna u kojem obimu točno, ni tko je na svemu tome radio niti od čijih novčanih sredstava. Nije joj poznato jeli netko strankama poklonio neki novčani iznos za kupnju predmetnog stana ni jesu li parnične stranke od neke treće osobe pozajmljivali kakav novac za kupnju stana. Svjedočila je da je tužiteljica-protutužena radila za vrijeme studija u kazalištu i kasnije u nekoj PR agenciji ili organizaciji nekih evenata, naziva Song. Posvjedočila je da su njihovim druženjima tužiteljica i tuženik govorili o predmetnom stanu u Križevoj ulici kao zajedničkom stanu kao i da su što se tiče uređenja tog stana nakon kupnje, nastupali zajedno. Svjedočila je da u periodu od kupnje predmetnog stana pa do sklapanja braka stranaka njihovu vezu ne bi smatrala u tom periodu burnom te da misli da su bile prisutne uobičajene svađe kao i kod svih drugih parova. Svjedočila je da misli da nije bilo prekida njihove veze u periodu od kupnje stana u Križevoj pa ulaska u brak, kao ni prekida zajedničkog življenja. Svjedočila je da je u predmetnom stanu u razdoblju od kupnje do sklapanja braka stranaka bila možda desetak puta. Osim da je osnovan obrt Kokolo nije se mogla sjetiti kad je osnovan osim što zna da je tužiteljica tražila i dobila potporu ili nekakva novčana sredstva, možda poticaje i mjere države, te da je radila u tom obrtu kao i neke žene koje su joj pomagale u šivanju te glede tuženika zna da je bi nekad odnio neku robu koja je naručena od tog obrta, odnio bi je nakon izrade na određene adrese kupaca.

53. Otac tuženika-protutužitelja, Branko Ora je svjedočio da je tada 2001.g tuženik bio zaposlen i s 31 godinom želio riješiti svoje stambeno pitanje i kupio predmetni stan za koji je ovaj svjedok iskazao da misli da je bila cijena istog 77. 000,00 DEM i da misli da ga je tuženik kupio vlastitim sredstvima, ušteđevinom, podigao dva kredita i uz financijsku pomoć svojih roditelja (ovog svjedoka i svjedokove supruge) Kako je naveo svjedočenjem da je tuženik ovaj stan kupio između ostalog i vlastitim sredstvima odnosno ušteđevinom, na okolnost jeli svjedoku poznato o kojem iznosu ušteđevine bi se radilo, utvrđeno je iz ovog svjedočenja da svjedok to ne zna. Sud ističe da kada bi tome doista tako bilo tj. da je tuženik imao ušteđevine od prije početka izvanbračne zajednice krajem 2001.g. s tužiteljicom, da je onda logično i životno da bi tuženik to ocu i rekao. No nije već svjedok-tuženikov otac upitan osnovom čega navodi da je između ostalog tuženik-protutužitelj predmetni stan kupio ušteđevinom, navodi da to kazuje osnovom toga što je tuženik do kupnje predmetnog stana radio već dugi niz godina, a na okolnost jeli mu tuženik ikad prije kupnje predmetnog stana kazao da ima novčane ušteđevine, svjedok je potvrdio svjedočenjem da mu nije rekao pa dalje svjedočenjem naveo da je on to znao jer je tuženik njegov sin i da su uvijek govorili o tom problemu stanovanja i kako ga riješiti. No sud ponavlja da iz ovog svjedočenja ne proizlazi nedvojbeno utvrđenje da bi tuženik imao vlastite ušteđevine koju bi uložio u kupnju predmetnog stana, a osim toga tužiteljev otac svjedočenjem nije znao ni gdje bi to tuženik držao tu novčanu ušteđevinu. Utvrđeno je da tuženikov otac pri svjedočenju nije znao ni koliki je bio iznos prvog od dva kredita za koja je kazao da ih je tuženik podigao za kupnju stana, ne zna ni za drugi, osim da su krediti bili gotovinski. Na okolnost koliki je to iznos financijske pomoći tuženiku bio od ovog svjedoka (tuženikova oca) i svjedokove supruge, naveo je svjedočenjem da je to u 2001.g bio iznos od 12.000,00 DEM, u 2002.g i 2003.g da je to bilo cca 5.000 EUR koje da tuženiku nisu dali odjednom nego sukcesivno u 4-5 navrata jer je taj stan bio neuvjetan

za stanovanje i trebalo ga je dovesti u kakvo takvo stanje i da su mu tih 5.000,00 EUR (koji su imali kod kuće) dali za neke potrebne popravke u tom stanu u kojem je bilo vlage, u glavnoj sobi je dio plafona bio pao, prozori su bili u očajnom stanju. Dakle, sud već sad navodi da iz prednjeg jasno proizlazi utvrđenje da mu ovaj svjedok, tuženikov otac i tuženikova majka tih 5.000,00 EUR nisu dali za kupnju stana, jer iz svjedočenja tuženikova oca jasno proizlazi da je to bilo za renovaciju stana nakon kupnje. Tuženikovo otac je dalje naveo da su on i supruga navedenih 12.000,00 DEM (za koje je svjedočio da su imali kod kuće) dali 2001.g nakon što je tuženik zaključio Ugovor o kupnji stana, no nije znao prilikom svjedočenja koliko vremena nakon zaključenja tog Ugovora su tuženiku dali taj iznos novca. Obrazlaže da ne zna jer je to bilo prije puno godina. Utvrđeno je da tvrdi svjedočenjem da su mu ih dali na ruke u svjedokovom stanu i da su tome bili nazočni samo tuženik, svjedok i supruga svjedoka i da o davanju tog iznosa novca tuženiku njih troje nisu sačinili neku pisanu potvrdu ni sklopili kakav ugovor. Utvrđeno je da tvrdi svjedočenjem da su on i supruga taj iznos novca darovali tuženiku kao i onih naprijed navedenih 5.000,00 Eur, također u svjedokovom stanu, samo njih troje bili nazočni, da su mu darovali i taj iznos bez neke pisane potvrde i bez sklapanja pisanog ugovora o darovanju, obrazlažući to odnosom povjerenja između roditelja i sina. Sud u vezi toga navodi da to doista može biti tako ali da i ne mora. Utvrđeno je da tuženikov otac tvrdi svjedočenjem, a na okolnost jeli bilo kakve daljnje financijske pomoći tuženikovih roditelja tuženiku vezano za predmetni stan, da tvrdi da jest i to 2004.g kad su prodali kuću na Hvaru, koja da je bila u vlasništvu ovog svjedoka, koja je bila u prilično lošem stanju i trebalo dosta novca uložiti u njenu renovaciju, a budući da je tuženik trebao riješiti stambeno pitanje, svjedočio je dalje da onda ovaj svjedok i njegova supruga nisu u zemljišniku proveli vlasništvo te kuće na ovog svjedoka i dalje naveo svjedočenjem da kada je tuženik već kupio predmetni stan, da su onda ovaj svjedok i njegova supruga odlučili da ovaj svjedok proda tu kuću i svjedočio da je prodana 2004.g za iznos od 35.000 EUR u što je uračunata i provizija posrednika, odnosno agencije. Utvrđeno je iz ovog svjedočenja da tuženikov otac tvrdi da je tih 35.000,00 EUR nakon prodaje te kuće na Hvaru išlo na račun tuženika dalje obrazlažući da je to bilo zato jer su prodateljice te kuće, sestre Visković opunomoćile tuženika putem specijalne punomoći da novac od prodaje te kuće ide na tuženikov račun i da to znači da je stvarni vlasnik kuće na Hvaru bio ovaj svjedok ali nije bio uknjižen, već su formalno u zemljišnim knjigama bile uknjižene sestre Visković pa su one glasile kao prodateljice te kuće. Utvrđeno je dalje iz ovog svjedočenja da svjedok tvrdi da je od tog iznosa od 35.000,00 EUR nakon prodaje te kuće i nakon uplate tog iznosa na račun tuženika, isplatili proviziju agenciji oko 1.000,00 EUR, nadalje da su 10.000,00 EUR dali tuženiku, daljnjih 10.000,00 EUR dali drugom sinu Ivanu, a razliku do 35.000,00 EUR da su zadržali kao roditelji. Svjedočio da je tih 10.000,00 EUR koje je od prodaje te kuće na Hvaru pripalo tuženiku, bilo na računu tuženika od onih 35.000,00 EUR ukupno. Dakle da nakon što je kupac uplatio 35.000 EUR na račun tuženika, tuženiku je ostalo na računu navedenih 10.000,00 EUR, daljnjih 10.000,00 EUR da je predigao i taj iznos išao drugom svjedokovu sinu Ivanu, a preostali iznos nakon isplate provizije agenciji je išao ovom svjedoku i njegovoj supruzi. Svjedočio dalje da je onih 10.000,00 eur koje je pripalo tuženika, tuženik izvršio kompletnu renovaciju odnosno adaptaciju predmetnog stana u Križevoj 28. Sud ističe da iz prednjeg jasno proizlazi utvrđenje da tuženiku-protutužitelju ovaj svjedok, tuženikov otac i tuženikova majka tih 10.000,00 EUR nisu dali za kupnju predmetnog stana, jer iz svjedočenja tuženikova oca jasno proizlazi da bi mu to dali znatno vremena nakon kupnje stana i da bi i taj iznos bio za renovaciju stana nakon kupnje. Svjedočio je tuženikov otac da nije bilo neke druge njegove financijske pomoći tuženiku vezano

za predmetni stan, već da mu je pomagao fizički kod radova u stanu, primjerice pituravanja stana, uklanjanja šuta i drugih radova u stanu te da je glede adaptacije tog stana, u njemu kompletno izmijenjene elektroinstalacije, vodovodne instalacije, uređenje banja, te stan doveden u jedno pristojno stanje. Posvjedočio je da svjedokov drugi sin nije financijski pomagao tuženiku-protutužitelju vezano za ovaj predmetni stan. Na okolnost jesu li tužiteljica i tuženik bili u vezi u vrijeme kupnje predmetnog stana, tuženikov otac je svjedočio da jesu kao momak i cura, a na okolnost jesu li prije sklapanja braka njih dvoje živjeli zajedno, svjedočio da su nakon adaptacije tog stana, koja da je bila dovršena 2005., tada povremeno živjeli skupa u tom uređenom stanu. Svjedočio da su prije sklapanja braka možda godinu ili godinu i pol dana živjeli u izvanbračnoj zajednici u tom stanu. Na okolnost zna li jeli tužiteljica imala kakvu ulogu u odluci da se kupi stan, u odabiru stana ili slično, svjedočio je da su oni dvoje kao momak i cura imali puno planova, a između ostalog i oko kupnje tog stana, međutim da nije bilo zaruka, te da su oni povremeno i prekidali kao momak i cura, no ne zna ni koliko puta bi prekidali niti koliko bi vremenski trajali prekidi te veze niti kada. Utvrđeno je iz svjedočenja tuženikova oca i da tvrdi da je nakon kupnje predmetnog stana bilo upoznavanje tuženikovih roditelja sa tužiteljicom kao njegovom djevojkom, kod svjedoka kući te da ovaj svjedok tužiteljicu nije poznao prije kupnje predmetnog stana. Utvrđeno je i da tuženikov otac tvrdi svjedočenjem da je tuženik od njega bio tražio da podigne kredit za plaćanje dijela kupoprodajne cijene za predmetni stan, te posvjedočio da nije bio kreditno sposoban tada i nije mu mogao udovoljiti jer je imao neke svoje kredite pa svjedočio da je zamolio svoju rodicu Mirjanu Flech da bude jamac tuženiku za kredit, a ona to prihvatila. Na okolnost jeli zna jeli to bilo dovoljno ili je bio još koji jamac ili sudužnik za tuženikova dva kredita, utvrđeno je iz ovog svjedočenja da zna da je bila i tužiteljčina majka i neke tuženikove kolege. Misli da je tužiteljčina majka 2022.godine bila sudužnik i jamac tuženiku za podizanje kredit. Glede predmetnog stana, a upitan na okolnost kako je plaćen, svjedok –tuženikov otac naveo da je stan kupljen 2001. i da je bilo stipulirano da će se stan platiti u nekoliko obroka te da je po njegovim saznanjima dio plaćen 2001.g, a dio u 2002.g. Potvrdio je svjedočenjem da je poznao tužiteljicu tada 2002.g kad je plaćen dio te kupoprodajne cijene i potvrdio da ju je poznao kad je tužiteljčina majka bila jamac tuženiku za kredit. Pretpostavlja da je majka tužiteljice bila sudužnik za kredit tuženika iz razloga što su tužiteljica i tuženik tada bili momak i cura i ona im htjela izaći u susret. Na okolnost jesu li prilikom renoviranja predmetnog stana tužiteljčini roditelji pomogli u renovaciji, jesu li poklonili kakav namještaj, svjedočio je da misli da jesu poklonili jedan frižider, špaker i da su se tada oni kao roditelji i upoznali, a osim poklanjanja navedenog frižidera i špakera svjedočio da njeni roditelji nisu na neki drugi način pomogli u renovaciji. Na okolnost jeli ovom svjedoku poznato jeli tužiteljčina majka pozajmila strankama 5.000,00 EUR za kupnju predmetnog stana, svjedočio je da mu to nije poznato. Svjedočio i da ne zna kad je kupljen prvi krevet za bračnu sobu u predmetnom stanu ali da zna da kad je konačno stan sređen da je za tu bračnu sobu kupljen bračni krevet. Na okolnost jeli mu poznato jesu li u vrijeme kupnje i obnove predmetnog stana roditelji tužiteljice prodavali kakvu svoju imovinu, svjedočio je da jedino zna da je tužiteljčina majka imala na Šolti imala komad zemlje i da je to prodala, te da ne zna jeli dio novca od te prodaje išao tužiteljici za kupnju ili obnovu predmetnog stana. Posvjedočio je da zna da je tužiteljica, kad su stranke već bile u braku, tužiteljica neko vrijeme radila za neku agenciju, no ostala bez posla pa otvorila obrt za šivanje, da zna da je za opremanje tog obrta koristila poticaje, za kupnju strojeva i slično, a tuženik da joj je kao komercijalist u potpunosti pružao usluge prodaje proizvoda tog obrta preko svojih poslovnih veza. To zna jer su tad bili u braku, normalnim bračnim

odnosima i komunicirali su svi međusobno o tome. Na okolnost jeli ovom svjedoku poznato jeli tuženik bio jamac kome iz tužiteljčine obitelji, svjedočio je da su se roditelji stranaka neposredno prije sklapanja braka stranaka i poslije, međusobno posjećivali te da mu je poznato da je tuženik bio jamac tužiteljčinom ocu. Na okolnost koje je godine tuženik prvi put otišao u podstanarski stan, svjedočio je da su on i tuženik hrvatski branitelji dragovoljci, da se 1.6.1992. ta satnija rasformirala, tuženik nastavio raditi i tada već povremeno bio u podstanarstvu, jer se želio osamostaliti.

54. Brat tuženika Ivan Ora je svjedočio da zna da je tuženik kupio predmetni stan za 77.000,00 DEM, da je to otplaćivao na rate, odnosno u više obroka, svjedočio da je prvo od kolega s posla posudio novac za prvu otplatu. To da zna jer mu je tuženik to rekao i da je od jednog kolege posudio 3.000,00 DEM, a od drugog 4.000,00 DEM. Sud ističe da navedeno dakle zna samo iz kazivanja tuženika glede iznosa. Svjedočio dalje da je tuženiku ostatak dao otac za prvu otplatu i to u iznosu od 3.000,00 DEM, te naveo svjedočenjem da mu je to i otac kazao. Dakle prva rata da je bila 10.000 DEM pa svjedočio dalje da koliko zna, nakon toga tuženik digao dva kredita, a ovaj svjedok ne zna točno iznos prvog ni drugog kredita, misli da je ukupno bila svota oko 20.000 DEM ili možda EUR, valute se ni on ne sjeća zbog proteka vremena. Dalje svjedočio da su prodali kuću na Hvaru, da je ovaj svjedok u to vrijeme radio u agenciji za nekretnine koja je posredovala u prodaji te kuće, te svjedočio da je osobno preuzeo novac od odvjetnika Mladena Oštre, koji je zastupao i radio za agenciju za koju je i ovaj svjedok radio, agencija Croatian Sun. Svjedočio da je vlasnik te kuće na Hvaru koja se prodala bio otac tuženika i ovog svjedoka, te svjedočio da nije siguran jeli otac u vrijeme prodaje te kuće bio uknjižen u zemljišne knjige kao vlasnik te kuće, ali da misli da jest. Svjedočio je i da je pročitao ugovor o prodaji te kuće na Hvaru, pročitao ga u vrijeme prodaje ali da nije siguran tko u ugovoru glasi kao prodavatelj te kuće na Hvaru i da ne zna je li se njegov otac do vremena prodaje te kuće stigao uknjižiti u zemljišne knjige kao njen vlasnik. Svjedočio je da je njegov otac bio kupio tu kuću na Hvaru, ne sjeća se koje godine, a zna da ju je kupio od Daše Visković Daše. Kao i tuženikov otac tako je i tuženikov brat posvjedočio da je ta kuća na Hvaru prodana čini mu se 2004.g. za 35.000,00 EUR i da je taj iznos novca u gotovini isplaćen na ruke odvjetniku Oštri pa onda njima, te svjedočio da je od tog iznosa 10.000,00 eur pripao tuženiku, taj iznos da je ovaj svjedok odmah dao tuženiku u dogovoru s njihovim ocem. Svjedočio je da je tuženiku taj iznos novca otac darovao u stanu u Biokovskoj ulici u Splitu, time da je ovaj svjedok prethodno ocu bio dao svih 35.000,00 EUR od kojih je otac potom 10.000,00 EUR darovao tuženiku. Svjedočio je da je otac i ovom svjedoku darovao 10.000,00 EUR, a za ostatak od 15.000,00 EUR svjedočio da je siguran da je njihov otac kasnije kroz godine često davao, darovao tuženiku novac za renovaciju stana. Posvjedočio je da on osobno tuženiku nije financijski pomagao prilikom kupnje ili adaptacije predmetnog stana već da mu je fizički pomagao u renovaciji predmetnog stana, na način da je primjerice odnosio šutu, gletovali zidove, farbali ih, unosili i iznosili namještaj. Na okolnost jeli mu poznato jesu li tuženikovi roditelji prije prodaje kuće na Hvaru financijski pomagali tuženika vezano za kupnju predmetnog stana, svjedočio je da jesu tako da su mu davali novac, kupovali određeni namještaj, posteljinu i slične stvari kojih se točno ne sjeća. Na okolnost jesu li ovom svjedoku tuženik ili roditelji kazali jesu li tuženikovi roditelji tuženiku za kupnju predmetnog stana poklonili neki novčani iznos, svjedočio je da jesu, da je tuženiku otac prvo u prvoj rati poklonio 3.000,00 DEM, nakon toga da mu je dao 7.000,00 DEM da vrati onih prvih sveukupno 7.000,00 DEM što ih je tuženik bio pozajmio od kolega na poslu i da mu je dao još 2.000,00 DEM da tuženik krene sa renovacijom, jer taj stan

nije bio uvjetan za stanovanje a nakon toga da je otac dao tuženiku navedenih 10.000,00 eur nakon prodaje kuće na Hvaru. Tvrdio je svjedočenjem da je tuženiku otac i nakon toga još davao novca ali da ovaj svjedok ne zna kolike iznose. Nije mu ni poznato jeli tuženik prije kupnje predmetnog stana imao novčane uštede. Utvrđeno je da tvrdi svjedočenjem da stranke prije sklapanja braka nisu živjeli u izvanbračnoj zajednici, nego bili momak i cura, sa povremenim odnosno čestim prekidima veze, kojih da je bilo sigurno desetak i ti prekidi da bi trajali ponekad i mjesecima, a u jednom od tih prekida tuženik da je došao kod njega u Dubrovnik gdje je studirao i tamo bio mjesec dana za vrijeme prekida njihove veze i to da je bilo 2005.g. Utvrđeno je i da tvrdi svjedočenjem da stranke nisu nikako živjeli zajedno u podstanarskom stanu što obrazlaže time da je i on dolazio u taj podstanarski stan u kojem je živio tuženik. Potvrdio je da su stranke bile u vezi kao momak i cura u vrijeme kupnje predmetnog stana. Utvrđeno je i da ovaj svjedok tvrdi svjedočenjem da su stranke počele živjeti zajedno nešto malo prije nego su se vjenčali, a prije toga da je tužiteljica živjela malo kod svojih roditelja, a malo kod tuženika i da je ovom svjedoku to poznato jer je kako tuženikov mlađi brat znao doći i u podstanarski tuženikov stan i prespavati, a i u ovaj predmetni stan nakon kupnje istoga i prije i nakon adaptacije istoga. Što se tiče adaptacije predmetnog stana, svjedočio da se prva inicijalna adaptacija svela na kupaonicu i jednu spavaću sobu, a kasnije da se krenulo u kompletnu adaptaciju stana. Svjedočio je i da je u predmetnom stanu bio odmah po kupnji jer mu ga je tuženik htio pokazati i da tužiteljica te prigode nije bila u stanu a na okolnost jeli ona sudjelovala u radnjama vezanim za kupnju stana, kao što je potražnja stana, odabir, odluka o kupnji stana i slično, svjedočio je da nije nego da misli da je odabir bio isključivo tuženikov jer da je on jedini i imao sredstva za kupiti predmetni stan. Upitan od tužiteljice da pojašni svjedočenjem kazano da je cijena stana bila 77.000,00 DEM, da je tuženik digao kredit 20.000,00 DEM, da je posudio 3.000,00 Dem i 4 000 DEM od kolega na poslu, te da je tuženikov otac dao nešto novca, da objasni od čega je plaćena kupoprodajna cijena predmetnog stana, pa je svjedok naveo da je tuženik prvi kredit digao 2001., da se ne sjeća kad je dignuo drugi i da misli da se radilo o 20 000 EUR kredita, a ne o 20.000,00 DEM. Na okolnost može li svjedočenjem biti precizniji o saznanjima od čega je plaćeno 77.000,00 DEM, nije bio konkretan s odgovorom da djelomično može biti precizan a djelomično ne. Dalje, na okolnost jeli tužiteljčina majka davala novac za kupnju predmetnog stana, utvrđeno je iz svjedočenja tuženikova brata da tvrdi da nije zato što mu je tuženik rekao da je tuženik financijsku konstrukciju zatvorio sam i to posuđivanjem novca i darovima u novcu od oca i kreditom. Potvrdio je svjedočenjem da zna da je tuženik imao sudužnike i jamce za kredite i naveo tuženikovu kolegicu s posla, prijatelja Ivana Bulića, tužiteljčinu majku i misli da je bio još jedan tuženikov kolega s posla Damir. Na okolnost zna li zašto je tužiteljčina majka bila tuženiku sudužnik u kreditu, svjedočio je da je to zato što to nije mogao biti tuženikov otac jer je otac tada bio opterećen svojim kreditnim obvezama. Ovaj svjedok je potvrdio svjedočenjem da je tužiteljica sudjelovala u renoviranju predmetnog stana. Misli da njena obitelj nije davala novog ili rabljenog namještaja za predmetni stan, a što se tiče opremanja predmetnog stana svjedočio da ga je opremao isključivo tuženik u smislu da je plaćao troškove radova, te misli da je tuženik kupovao namještaj. Na okolnost jeli bio bračni krevet u stanu, naveo svjedočenjem da je bio tzv. "peršon ipo", tj. francuski krevet. Na okolnost jesu li se obitelji stranaka okupljali kod jednih ili drugih od vremena kada su stranke bile momak i cura, jesu dolazili na ručkove, svjedočio je da jesu tek pred vjenčanje. Svjedočio je dalje da je tuženik prije kupnje predmetnog stana bio zaposlen u Croitu, pa potom u firmi Aquarius, a tužiteljica da je u vrijeme kupnje predmetnog stana bila studentica i nije radila te svjedočio da se sjeća da se

ona prvi put zaposlila 2005.g u marketinškoj agenciji kod Nade Bosnić. Svjedočio da tužiteljčini roditelji nisu participirali novčano u renovaciji predmetnog stana te da je tuženik bio jamac tužiteljčinom ocu nakon što je i sam tuženik dignuo kredit, te da je to bilo vraćanje protuusluge. Vezano za predmetni obrt da zna iz razgovora sa strankama da je prvotno tuženikova ideja bila pokrenuti posao izrade suvenira i majica, odnosno odjeće, jer tužiteljica u to vrijeme nije bila zaposlena pa dalje svjedočio da obzirom da je tuženik protutužitelj radio u firmi koja se bavi distribucijom asortimana ljetnih proizvoda za turizam, da je tuženik u stvari iskoristio kontakte s posla da bi plasirao te proizvode iz obrta Kokolo, dakle organizirao prodaju istih. Svjedočio da se sjeća da je sudjelovao i u dizajnu tih haljinica i majica sa svojim idejama.

55. Svjedočenjem Đemala Kalimana je proizišlo da je do prije par godina imao svoj obrt "Plavo" koji sad vodi njegov sin, te proizlazi da je tuženika protutužitelja upoznao 1996.g ili 1997.g odnosno kad je počeo raditi za Croit i tuženik pokrивao Korčulu u smislu da je radio distribuciju za Croit, proizvode od luftmadraca i dalje a ovaj svjedok uzimao od Croita robu preko tuženika koji tada nije bio u vezi sa tužiteljicom, te da mu je tuženik nakon 2000.godine, ne zna točno koje godine rekao da tužiteljica, time da je ovaj svjedok istakao da ne zna jesu li se tad već bili vjenčali, kreće sa proizvodnjom haljinica dječjih i takvih stvari te ga tuženik pitao jeli ovaj svjedok to voljan uzimati za svoj obrt, ovaj svjedok pristao i posvjedočio da je počela suradnja obrta ovog svjedoka sa obrtom Kokolo rukotvorine. Posvjedočio je da je s tuženikom-protutužiteljem vrlo često kontaktirao, ali i da kad je krenula prodaja proizvoda obrta Kokolo, putem svjedokova obrta, svjedok je često kontaktirao i sa tužiteljicom s kojom i dalje surađuje obrt Plavo. Na okolnost koliki je vremenski bio period tuženikova aktivnog doprinosa u funkcioniranju obrta Kokolo sa svjedokovim obrtom, svjedočio je da je to bilo možda par mjeseci. Svjedočio je i da je siguran, jer to drži normalnim, da je tuženik protutužitelj svoje kontakte dao tužiteljici.

56. Svjedokinja Helena Simunić, utvrđeno je njenim svjedočenjem, tužiteljicu poznaje kao radnu kolegicu jer su jedno vrijeme radile zajedno u agenciji Song, ali su dobre prijateljice. Tuženika poznaje kao tužiteljčinog tadašnjeg momka, a kasnije i supruga. S njim je ova svjedokinja samo u odnosu poznanstva jer su se sreli samo nekoliko puta. Iz ovog svjedočenja proizlazi da ne zna kada je započela veza stranaka kao momka i djevojke, ali posvjedočila da u vrijeme kada su njih dvije radile u agenciji Song, da je tužiteljica tada već živjela s tuženikom u stanu u Varošu, što ova svjedokinja zna jer joj je to tužiteljica pričala kao radnoj kolegici tada u uredu. Koliko se sjeća njih dvije su radile u isto vrijeme u agenciji Song od 2000. do 2004. Zna da su stranke sklopile brak, bila im je na vjenčanju. Svjedočila da su stranke bile u vezi kao momak i djevojka prije sklapanja braka 4, 5 ili 6 godina. Dakle, bila dosta neodređena što sudu nije neobično obzirom na znatan protek vremena. Posvjedočila je da su stranke živjele zajedno prije sklapanja braka nekih „4, 5 ili možda 6 godina“ u navedenom stanu u Varošu. Utvrđeno je iz ovog svjedočenja da ovoj svjedokinji ništa nije poznato o kupnji predmetnog stana Posvjedočila je da je tužiteljica protutužena radila u agenciji Song i prije nego je zaposlena na ugovor tj. da je radila preko student servisa, ne zna koliko dugo, možda da je sve skupa zajedno preko student servisa i preko radnog odnosa u toj agenciji radila 4 godine. Ovoj svjedokinji je radni odnos u toj agenciji, prema svjedočenju iste, prestao 2005.godine. Iz ovog svjedočenja proizlazi da nije posjećivala tužiteljicu u predmetnom stanu u Varošu. Na okolnost jeli se saznanja o kojima je svjedočila temelje na onom što joj je rekla tužiteljica ili onom što

je sama vidjela, posvjedočila je da se temelje na onom što joj je u tom trenutku pričala tužiteljica dok su zajedno radile u agenciji Song.

57. Svjedočenjem Antice Baumgartner na ročištu od 23.ožujka 2026.g je utvrđeno da joj nije poznato jesu li parnične stranke bile u izvanbračnoj zajednici, da zna da je tuženik ranije stanovao u svom stanu u Križevoj 28, u Splitu. Navela da koliko ona zna taj stan je tuženiku otac kupio. Sud ističe da to nije točno i da ni sam tuženik ne tvrdi da mu je predmetni stan otac kupio. Svjedočila da tužiteljicu zna samo iz zgrade u Križevoj 28, Split (u kojoj zgradi je ova svjedokinja živjela do prije 10-15 godina kako je navela a u toj zgradi je počela živjeti 1975.g) da ju je znala samo sresti na skalama u toj zgradi, ne zna osnovom čega, osim što zna da su ona i tuženik imali zajedničku djecu. Svjedočila da ni sa tužiteljicom ni tuženikom nije toliko dobra pa ni ne zna jesu li bili u braku, nisu nikad primjerice popili kavu zajedno. Svjedočila da je tuženika počela viđati u toj zgradi kad se doselio no utvrđeno je da ne zna koje godine je doselio pa navela da tužiteljica nije s njim doselila u isto vrijeme već da je on doselio prije i da to ona zna zato što je stanovala u toj zgradi. Sud ističe da to nije dostatan razlog za taj svjedokinjin navod da ona zna da je tuženik u taj stan doselio prije tužiteljice. Osim toga, na okolnost što je vidjela ako je vidjela u vezi tuženikova useljenja u zgradu, te tužiteljičinog useljenja u zgradu, svjedočila je da ne zna osim da je tuženik prije tužiteljice tu počeo živjeti. Glede toga što je navela u svjedočenju da je tuženiku otac kupio predmetni stan, upitana odakle joj ta saznanja, navela je da se tako pričalo, a na okolnost tko je to pričao, iz njena svjedočenja proizlazi da ne zna pa niti jesu li stanari u zgradi to govorili, ne zna tko je to pričao i pri tome se poziva na to da je to sve bilo prije 15 godina, a nije ju to ni zanimalo. Tuženikova oca ne poznaje i ne zna ništa o njemu. Ne zna ni kad je predmetni stan kupljen, zna samo da je prije u tom stanu živjela obitelj Bulić. Navela svjedočenjem da je njen muž bio predstavnik suvlasnika u zgradi u kojoj je predmetni stan i da se skupljao za potrošenu vodu za svaki stan mjesečno, da je to ona u početku skupljala, a kasnije Vodovod po članovima domaćinstva, no ne zna kad je to vodovod počeo raditi osim što je navela da tome ima više od 10 godina sigurno. Svjedočila dalje da ni sa tužiteljicom ni sa tuženikom nema kontakt, te da ona na Šolti živi ima valjda 20 godina. Ne zna ni kada su se strankama rodila djeca, da je djecu viđala u dvoru a jesu li živjeli u tom stanu ili ne da ona ne zna. Na okolnost jeli može reći da je tužiteljica uselila u taj stan i živjela u njemu navela je svjedočenjem da ne može, jer da otkud ona to zna jer nije ulazila u taj stan. Sud ističe da se iz ovog svjedočenja ne može utvrditi ništa od odlučnog značaja za presuđenje glede tužbenog zahtjeva tužiteljice jer ne zna ni jesu li stranke bile u braku, ne zna ni kad su im se rodila djeca ni jesu li djeca stanovala u predmetnom stanu u kojem nikad nije ni bila, nije sa strankama ni popila npr. kavu u stanu, niti je ikad bila u tom stanu i ne zna ni kad je stan kupljen a ne zna ni tuženikova oca niti o istom što zna. Dakle, ova svjedokinja doista nema saznanja koja bi bila bitna za presuđenje u ovom postupku a i time što ne zna ništa bitno o strankama proizlazi da je njen navod da je tuženik uselio u ovaj stan prije tužiteljice i da je tuženiku ovaj stan kupio njegov otac predstavljaju nevjerodostojne navode i proizvoljne izjave svjedokinje.

58. Nakon ovako provedenog dokaznog postupka i navedenog sadržaja provedenih dokaza, koje je sud sukladno članku 8. Zakona o parničnom postupku, svaki dokaz ocijenio pojedinačno i u međusobnoj povezanosti s ostalim izvedenim dokazima, pri čemu je osobito vodio računa o neposrednosti saznanja pojedinog svjedoka o činjenicama o kojima iskazuje, njegovoj određenosti i dosljednosti iskaza, podudarnosti s drugim dokazima te okolnosti je li riječ o vlastitom opažanju svjedoka

ili o njegovu zaključivanju odnosno saznanju dobivenom od drugih osoba, za navesti je slijedeće.

59. Prema tužbenom zahtjevu kojeg je postavila tužiteljica-protutužena, te obzirom na protutužbeni zahtjev tuženika-protutužitelja, pravni režim imovine bračnih drugova prosuđuje se prema zakonu koji je bio na snazi u vrijeme stjecanja te imovine. Utvrđeno je da je predmetni stan stečen ugovorom o kupoprodaji koji je tuženik kao kupac sklopio s prodavateljem dana 03.lipnja 2002g., a utvrđeno je i da je predmetni obrt tužiteljica-protutužena osnovala 26.kolovoza 2015.g. (prema priloženom izvratku iz obrtnog registra).

60. Kako u primjeni odredbe čl. 252. Obiteljskog zakona ("Narodne novine", broj 162/98 – dalje: Obz/98 - koji je bio u primjeni od 1. srpnja 1999. do 22. srpnja 2003.) dakle za vrijeme stjecanja kupnjom predmetnog stana (tužiteljica tvrdi da su stranke tada već bile u izvanbračnoj zajednici, a što tuženik osporava) tako i u primjeni odredbe čl. 248. Obiteljskog zakona ("Narodne novine" broj 116/03, 17/04, 136/04, 107/07, 57/11 i 61/11 – dalje: Obz/03, (tuženik tvrdio prvo da izvanbračna zajednica nije postojala a potom da su stranke prije sklapanja braka bile u izvanbračnoj zajednici "možda od sredine 2006. do početka 2007.g") bračna stečevina predstavlja imovinu koju su bračni drugovi stekli radom za vrijeme trajanja bračne zajednice, ili potječe iz te imovine. S druge strane, vlastita imovina prema odredbi čl. 257. st. 2. Obz/98, istovjetno odredbi čl. 253. Obz/03 predstavlja imovinu koju je bračni drug stekao tijekom bračne zajednice na pravnom temelju različitom od one iz čl. 257. st. 2. Obz/98, odnosno čl. 253. Obz/03 (nasljeđivanje, darovanje i sl.). Prema čl.257. Obz/98, imovina koju bračni drug ima u trenutku sklapanja braka, ostaje njegova vlastita imovina. Vlastita imovina je i imovina koju je bračni drug stekao tijekom bračne zajednice na pravnom temelju različitom od navedenoga u čl.252.toga zakona.

61. Odredbom čl. 253. Obz/98 propisano je kako su bračni drugovi u jednakim dijelovima suvlasnici u bračnoj stečevini ako nisu drugačije ugovorili te da nevjesta i ženik odnosno bračni drugovi mogu bračnim ugovorom drugačije urediti svoje odnose a istovjetno je regulirano odredbom čl.249 ObZ/03. Nadalje, u primjeni ObZ/98, prema čl. 259., bračnim ugovorom mogu se urediti imovinskopravni odnosi na postojećoj ili budućoj imovini. Bračni ugovor sklapa se u pisanom obliku, a potpisi bračnih drugova moraju biti ovjereni, što je istovjetno odredbi iz čl.255. ObZ/03. . U konkretnom slučaju utvrđeno je da stranke nisu sklopile takav ugovor.

62. Prema odredbi iz čl. 262. ObZ/98 izvanbračna zajednica žene i muškarca koja je trajala dulje vrijeme stvara imovinskopravne učinke na koje se na odgovarajući način primjenjuju odredbe tog Zakona o imovinskim odnosima bračnih drugova.

63. Odredbom iz čl. 3. ObZ/03 propisano je da se odredbe ovoga Zakona o učincima izvanbračne zajednice primjenjuju se na životnu zajednicu neudane žene i neoženjenog muškarca koji ne žive u drugoj izvanbračnoj zajednici, koja traje najmanje tri godine ili kraće ako je u njoj rođeno zajedničko dijete, a odredbom čl. 258. ObZ/03 kako izvanbračna zajednica žene i muškarca koja ispunjava pretpostavke iz članka 3. tog Zakona stvara imovinskopravne učinke na koje se na odgovarajući način primjenjuju odredbe ovoga Zakona o imovinskim odnosima bračnih drugova.

64. Glede predmetnog obrta osnovanog 26.kolovoza 2015.g, radi utvrđenja bračne stečevine nad istim, u primjeni je Obiteljski zakon 116/03, 17/04, 136/04, 107/07, 57/11, 61/11 i 25/13) jer se na imovinske odnose bračnih drugova primjenjuje ono pravo koje je bilo na snazi u trenutku stjecanja imovine. Stoga su u vezi predmetnog obrta, osnivanja istog 2015.godine mjerodavne odredbe čl. 248.Obz/03, čl. 249. stavak 1. Obz/03 da su bračni drugovi u jednakim dijelovima (svaki u 1/2) suvlasnici u bračnoj stečevini, osim ako nisu drukčije ugovorili (npr. bračnim ugovorom) te čl.253.Obz/03 da imovina koju bračni drug ima u trenutku sklapanja braka ostaje njegova vlastita imovina, kao i imovina koju je stekao tijekom bračne zajednice, ali po pravnom temelju različitom od rada (npr. darovanjem, nasljeđivanjem).

65. Provedenim dokazima sud je utvrdio da su stranke brak sklopile 27. prosinca 2007. u Splitu, da je brak razveden pravomoćnom presudom ovog suda od 3. ožujka 2026. te da imaju dvoje zajedničke mal djece (jedno rođeno 26.02.2009.g, drugo 10.03.2012). Utvrđeno je da je faktična bračna zajednica stranaka prestala 24. lipnja 2019., kada je tužiteljica s djecom napustila predmetni stan u Križevoj 28. i preselila iz njega. Utvrđeno je da je tuženik s Antom Bulićem kao prodavateljem sklopio Predugovor o kupoprodaji 28. rujna 2001., a potom Ugovor o kupoprodaji 3. lipnja 2002., pri čemu je u oba ugovora kao kupac naveden isključivo tuženik. Nesporno je među strankama da je u zemljišnim knjigama tuženik upisan kao vlasnik predmetne nekretnine za cijelo. Utvrđeno je da je predugovorom od 28. rujna 2001. ugovorena kupoprodajna cijena predmetnog stana od tadašnjih 77.000,00 DEM, pri čemu je tuženik na dan sklapanja predugovora isplatio 1.000,00 DEM na ime kapare, a daljnji dio cijene trebao je biti plaćen u obrocima prema ugovorenoj dinamici. Utvrđeno je da je Ugovorom o kupoprodaji od 3. lipnja 2002. ugovorena je kupoprodajna cijena od 39.370,00 EUR (protuvrijednost od 77.000,00 Dem), uz izjavu da je ukupna kupoprodajna cijena isplaćena tog dana, dok je u ugovoru izrijekom navedeno da je prodavatelj predao nekretninu u posjed još prilikom sklapanja predugovora 28. rujna 2001.g. Dalje je utvrđeno da iz ugovora o kreditu od 26. travnja 2002. proizlazi da je korisnik kredita bio tuženik, a da je tužiteljčina majka, Gorana Lepetić, bila istome solidarni dužnik, dok su druge osobe bile solidarni jamci. Kredit je iznosio protuvrijednost 15.000 EUR. Iz ugovora od 21. lipnja 2002. proizlazi da je tuženik bio korisnik kredita u iznosu od 5.200 EUR, dok su Gorana Lepetić i Damir Maretić bili jamci-platci.

66. Za predmet ovog spora i presuđenje je značajna odredba članka 262. ObZ/98 prema kojoj izvanbračna zajednica žene i muškarca koja je trajala dulje vrijeme stvara imovinskopravne učinke na koje se na odgovarajući način primjenjuju odredbe tog Zakona o imovinskim odnosima bračnih drugova. Dakle, za presuđenje u ovoj pravnoj stvari nije bilo dovoljno utvrditi samo da su stranke prije sklapanja braka bile u ljubavnoj vezi, nego je bilo potrebno utvrditi jesu li prije sklapanja braka ostvarivale životnu zajednicu koja po svojim stvarnim obilježjima predstavlja izvanbračnu zajednicu, odnosno zajednicu života u kojoj su postojali elementi zajedničkog stanovanja, gospodarske i ekonomske povezanosti te zajedničkog podmirivanja potreba života, a sud je ocjenom i analizom izvedenih dokaza, kako svakog zasebno tako i u njihovoj ukupnosti zaključio i utvrdio da su stranke prije sklapanja braka bile u izvanbračnoj zajednici i to od vremena kada su dobili od prodavatelja ključeve predmetnog stana krajem 2001.g., i to u vrijeme sklapanja predugovora ili isplate prvog obroka od 10.000,00 dem i njihova izvanbračna zajednica je od tada pa do sklapanja njihova braka 2007.g trajala u kontinuitetu. Naime, tuženik nije uvjerio sud ni dokazao

da je bilo trajnog prekida izvanbračne zajednice do sklapanja braka stranaka a posebno je sud imao u vidu da je tužiteljica osporila takve navode tuženika da zbog čestih prekida veze prije sklapanja braka nije bilo govora o njenom kompletnom preseljenju i prijavljivanju prebivališta na adresi predmetnog stana. Glede ocjene provedenih dokaza o postojanju izvanbračne zajednice stranaka, sud ne prihvaća tvrdnju tužiteljice iz njene tužbe da je izvanbračna zajednica započela već 5. rujna 1999., jer iz njezina vlastitog iskaza proizlazi da je tog datuma samo započela njihova ljubavna veza kao momka i djevojke. Treba razlikovati početak njihove partnerske veze od početka izvanbračne zajednice. Tužiteljica je sama iskazala da je prije početka zajedničkog života u predmetnom stanu živjela kod svojih roditelja na adresi Mažuranićevo šetalište 51., a da je kod tuženika povremeno boravila u podstanarskom stanu, što sama nije smatrala zajedničkim životom. Stoga sud početak izvanbračne zajednice ne može vezati uz datum 5. rujna 1999. samo na temelju početka njihove ljubavne veze. Međutim, navedeno ne znači da izvanbračna zajednica nije postojala prije sklapanja braka 2007.godine. Naprotiv, ocjenom svih izvedenih dokaza sud nalazi dokazanim da su stranke od kraja rujna 2001.g od preuzimanja ključeva predmetnog stana odnosno po isplati prvog obroka, započele zajednički život koji je po svemu po mišljenju ovog suda imao obilježja izvanbračne zajednice. Ovo kada se analiziraju iskazi stranaka, pri čemu je sudu uvjerljivija bila tužiteljica nego tuženik. Značajno je na tu okolnost i svjedočenje tužiteljčine majke Gorane Lepetić da su stranke prije toga određeno vrijeme boravile u tuženikovu podstanarskom stanu, ali da ona njihovu zajednicu u tom razdoblju nije smatrala izvanbračnom, već da je izvanbračna zajednica započela njihovim ulaskom u predmetni stan u Križevoj ulici. Posebno je navela da zna da su ključeve predmetnog stana dobili prilikom sklapanja predugovora te da je tužiteljica tada preselila svoje osobne stvari u taj stan. Navela je i da su od tada stranke bile u ekonomskoj i financijskoj zajednici i da je njihov odnos funkcionirao kao brak. Za navesti je da takav iskaz u bitnom potvrđuju i drugi svjedoci predloženi od tužiteljice (izuzev svjedokinje Antice Baumgartner) pa je tako primjerice svjedokinja Ana Lepetić Cvitanić (tužiteljčina sestra) svjedočila da su stranke zajedno preselile u stan u Križevoj te da su ga nakon kupnje zajednički uređivale. Iako se nije mogla izjasniti o točnoj godini početka zajedničkog života, potvrdila je da je tužiteljica kod tuženika u podstanarskom stanu boravila vrlo često, na tjednoj osnovi, te da su stranke stan u Križevoj pronašle i kupile radi zajedničkog života. Nadalje, tužiteljčin brat, svjedok Nikola Lepetić također nije mogao navesti točan datum početka zajedničkog života, ali je njegov iskaz značajan jer je naveo da je tužiteljica prije toga živjela „malo ovamo – malo tamo“, odnosno da nije bila stalno ni kod roditelja ni kod tuženika, dok je za stalni početak zajedničkog života naveo upravo vrijeme kada je kupljen stan u Križevoj, nakon čega je i zajednički pas preseljen iz roditeljskog doma u stan stranaka. Nadalje, svjedokinja Ines Albini, tužiteljčina prijateljica je posvjedočila da su stranke prije sklapanja braka živjele u izvanbračnoj zajednici te da su u stanu u Križevoj živjele nekoliko godina prije sklapanja braka. Potvrdila je i da se u društvu stranaka govorilo o kupnji stana kao njihovoj zajedničkoj stvari te da je tužiteljica bila angažirana u njegovu čišćenju, uređenju i renoviranju. Dalje, svjedokinja Jelena Balić je također posvjedočila da su stranke odmah nakon kupnje otišle živjeti u stan u Križevoj te da tužiteljica više nije živjela u roditeljskom domu, nego u tom stanu. Navela je i da su stranke tijekom druženja govorile o predmetnom stanu kao o zajedničkom stanu te da nije bilo prekida njihova zajedničkog života od kupnje stana do sklapanja braka. Glede svjedokinje Helene Simunić, koja je u vrijeme rada s tužiteljicom u agenciji Song imala neposredna saznanja iz svakodnevne komunikacije s njom za navesti je da je i ta svjedokinja svjedočila da je tužiteljica tada već živjela s tuženikom u stanu u Varošu te

da su prije braka živjeli zajedno "četiri, pet ili šest godina" pa iako se radi o dijelu svjedočenja iste koji se temelji na onome što joj je tužiteljica tada govorila, on je vremenski značajan jer je riječ o saznanju koje je svjedokinja stekla mnogo prije pokretanja ovog postupka. Svjedoci koji su svjedočili o postojanju izvanbračne zajednice stranaka u predmetnom stanu od predaje ključeva stana krajem 2001.g. su osobe kojima su, kako to proizlazi iz postignutih iskaza, poznate okolnosti zajedničkog života stranaka u predmetnom stanu i vremenu otpočinjanja zajedničkog života u istom krajem 2001.g jer su bile uključene u život stranaka. Utvrđeno je da su po dobivanju ključeva stana isti čistili, da bi mogli prespavljivati u istom, pa tako i prvu noć pa tako tuženik nije uvjerljiv kada je naveo da je večer nakon čišćenja stana samo on prespavao u predmetnom stanu. To uzimajući u obzir i cijeneći činjenicu da su i tužiteljica i tužiteljčina majka taj prvi dan čistile predmetni stan, a sve da i nije tužiteljica prespavala prvu noć u predmetnom stanu po dobivanju ključeva stana, to samo po sebi ne znači da time nije započela izvanbračna zajednica stranaka u predmetnom stanu unatoč tome što je bio u derutnom stanju i trebalo ga renovirati. Naime neovisno od toga u kakvim su uvjetima stranke u početku živjele u predmetnom stanu (prije cjelovite adaptacije, renovacije, opremanja namještajem), mišljenje je suda po ocjeni i analizi iskaza stranaka i svjedoka, da tuženik nije s uspjehom osporio iskaz tužiteljice da su se odmah po dobivanju ključeva preselili u predmetni stan i započeli izvanbračnu zajednicu u istom.

67. S druge strane, svjedočenja tuženikova oca Branka Ore i brata Ivana Ore po mišljenju suda o ocjeni i analizi svih provedenih dokaza, ne dovode u dovoljnoj mjeri u pitanje navedeni zaključak o početku izvanbračne zajednice stranaka u predmetnom stanu po dobivanju ključeva stana. Naime, tuženikov otac je naveo da su stranke nakon adaptacije predmetnog stana, koja je kako je naveo dovršena 2005.g, povremeno živjele zajedno te da su možda godinu do godinu i pol prije sklapanja braka živjele u izvanbračnoj zajednici. Međutim, iz njegova iskaza istodobno proizlazi da tužiteljicu prije kupnje stana nije dobro poznao te da nije imao neposredna saznanja o svim okolnostima njihova zajedničkog života. Njegova procjena početka zajedničkog života stoga nema istu dokaznu snagu kao iskaz osobe koja je bila neposredno uključena u događaje vezane uz kupnju i useljenje, primjerice tužiteljčine majke. Slično vrijedi i za svjedočenje tuženikova brata Ivana Ore koji je naveo da stranke prije braka nisu živjele u izvanbračnoj zajednici, već da su bili momak i cura s čestim prekidima, ali je istodobno potvrdio da je tužiteljica prije sklapanja braka boravila kod tuženika, pa dalje naveo da je nakon kupnje stana sudjelovala u njegovoj renovaciji te da su počeli živjeti zajedno nešto malo prije sklapanja braka. Njegovo svjedočenje stoga nije u cijelosti suglasno samo sebi i sud smatra da ne može biti prihvaćen u dijelu u kojem kategorički isključuje zajednički život stranaka, kada sam ovaj svjedok potvrđuje pojedine elemente takvog života.

68. Sud je pri ocjeni i analizi postignutih iskaza imao u vidu i činjenicu da su gotovo svi iskazi o događajima iz 2001.g i 2002.g postignuti nakon proteka dvadesetak godina (tužba je podnesena 2019.g. a sa saslušanjima se krenulo krajem 2024.g.). Stoga činjenici da se pojedini svjedoci nisu mogli sjetiti točnih godina ili iznosa po mišljenju suda ne treba pridavati odlučujuće značenje.

69. Što se tiče utvrđenja da tužiteljica-protutužena, nije imala prijavljeno prebivalište na adresi predmetnog stana od vremena sklapanja ugovora o kupnji predmetnog stana, jer iz uvjerenja o prebivalištu proizlazi da je ista na adresi

predmetnog stana Sv. Križa 28, Split prijavila prebivalište tek 6. veljače 2008., dok je tuženik na toj adresi bio prijavljen od 18. veljače 2003.g, sud ne pridaje odlučan značaj tako utvrđenom podatku o prijavljenom prebivalištu tužiteljice jer prijavljeno prebivalište nije odlučna činjenica za utvrđenje postojanja izvanbračne zajednice. To jer stvarni zajednički život partnera može postojati i prije formalne prijave prebivališta na istoj adresi, osobito kada ostali dokazi upućuju na faktično zajedničko stanovanje, a tako je bilo u konkretnom slučaju. Naime, sudu je tužiteljica protutužena bila uvjerljiva životno obrazlažući da prijavu prebivališta na adresi predmetnog stana nije izvršila odmah jer tome u vrijeme useljenja nije pridavala važnost. Taj dio njezina iskaza potvrđen je činjenicom da je do 2008.g formalno ostala prijavljena na adresi roditelja tj. na adresi Mažuranićevo šetalište 51.Split. Dakle, činjenica da je tužiteljica formalno ostala prijavljena na adresi svojih roditelja (Mažuranićevo šetalište 51 Split) sve do 06.veljače 2008.g (dakle i nakon sklapanja braka stranaka) ne može imati odlučujuću dokaznu snagu nasuprot ostalim dokazima o stvarnom zajedničkom životu od dobivanja ključeva predmetnog stana. Stoga sud, ocjenjujući sve dokaze zajedno, zaključuje da su stranke prije sklapanja braka, najkasnije od dobivanja ključeva predmetnog stana i time useljenja u predmetni stan krajem rujna 2001. ili početka listopada 2001.g., živjele u zajednici koja je imala obilježja izvanbračne zajednice, a ne samo u ljubavnoj vezi, te je sud utvrdio i to je od odlučnog značaja, da je tako uspostavljeni zajednički život stranaka u predmetnom stanu nastavljen do sklapanja braka 27. prosinca 2007.g

70. Osim toga, sve da je izvanbračna zajednica u početnom razdoblju trajala kraće od vremena potrebnog za samostalno ostvarenje svih njezinih imovinskopravnih učinaka, naknadno sklapanje braka ne može se promatrati kao događaj kojim se prekida prethodna životna zajednica ako je ona faktično neprekidno nastavljena. U sudskoj praksi je zauzeto pravno shvaćanje da, kada izvanbračna zajednica prerasta u bračnu zajednicu i time dolazi samo do promjene pravnog statusa iste životne zajednice, postoji kontinuitet zajednice stranaka, a time i kontinuitet imovine koja predstavlja stečevinu najprije izvanbračnih, a potom bračnih drugova. To se odnosi i na situaciju u kojoj izvanbračna zajednica prije sklapanja braka nije trajala tri godine. To pravno shvaćanje odnosi se na primjenu članka 3. i članka 258. ObZ/03, ali je za predmetnu stvar relevantno kao tumačenje pravne naravi kontinuiteta životne zajednice koja se sklapanjem braka samo formalno mijenja. U konkretnom slučaju utoliko više, jer je zajednički život stranaka prema utvrđenim činjenicama započeo još krajem 2001.g, a brak je sklopljen 2007., dakle riječ je o višegodišnjem kontinuitetu. Zato se predmetni stan ne može promatrati izolirano od zajednice stranaka koja je postojala u trenutku njegova stjecanja i koja je kasnije bez prekida prerasla u brak.

71. Glede utvrđenja od kojeg je trenutka predmetni stan stečevina stranaka, sud smatra da je odlučnog značaja i utvrđenje da su stranke i prije te i u vrijeme sklapanja Predugovora 28. rujna 2001. bile usmjerene na rješavanje zajedničkog stambenog pitanja. Da je tome tako za istaći je da iz svjedočenja primjerice svjedokinje Gorane Lepetić proizlazi da su stranke prethodno razmatrale mogućnost gradnje kuće a nakon odustanka od te mogućnosti zajedno su tražili stan te je posvjedočila da su joj stranke govorile da žele zajednički kupiti stan te je posvjedočila da je tužiteljica (što i tužiteljica sama tvrdi iskazom), bila angažirana na pronalaženju stana (takav je i iskaz tužiteljice), da je svjedokinja-tužiteljčina majka znala za sklapanje predugovora te da su se stranke nakon kupnje zajedno uselile i zajedno uređivale predmetni stan koji je bio u stanju za renovaciju. I iz svjedočenja drugih svjedoka, osim tuženikovih svjedoka, u

bitnom proizlazi zaključak da predmetni stan nije bio samo investicija tuženika, nego je od samog početka bio namijenjen zajedničkom životu stranaka.

72. Činjenica da je u predugovoru i ugovoru kao kupac naveden samo tuženik, sama po sebi nije odlučna već ta činjenica samo potvrđuje da je formalno pravo vlasništva stekao tuženik kupnjom pa uknjižbom, ali ne isključuje mogućnost da je istodobno nastalo pravo tužiteljice osnovom obiteljskopравnog režima bračne odnosno izvanbračne stečevine. To osobito proizlazi iz činjenice da je tužiteljica sudjelovala u izboru i pronalasku predmetnog stana nekretnine, da su stranke zajedno pristupile prodavatelju, da su po svemu sudeći zajedno planirali predmetni stan koristiti kao svoj dom i mjesto stanovanja (makar to tuženik osporava), a utvrđeno je i da je tužiteljčina majka sudjelovala u kreditnoj konstrukciji jednog tuženikovog kredita kao jamac mu, a drugog kao solidarni dužnik, te da su nakon preuzimanja ključeva predmetnog stana stranke zajedno pristupile renovaciji i uređenju stana.

73. Što se tiče isplate kupoprodajne cijene predmetnog stana, iz ugovora o kupoprodaji od 3. lipnja 2002. g u članku 3. istog stoji da je ugovorena kupoprodajna cijena, tada u valuti EUR 39.370,00 Eur (što je ranije bilo 77.000,00 DEM) i da stoji ugovorno utvrđenje da je kupac 3. lipnja 2002. isplatio prodavatelju ukupan dogovoreni kupoprodajni iznos. Tužiteljica potvrđuje u postupku iskaz tuženika da je plaćena i provizija agenciji za nekretnine Globus u iznosu od 1.540,00 dem, ali ista tvrdi da tuženik nije dokazao na koji način je baš on samo svojim sredstvima isplatio ukupan iznos kupoprodajne cijene od 39.370,00 Eur odnosno da nije dokazao da bi se prilikom isplate radilo o novčanim sredstvima koja bi bila tuženikova vlastita imovina. Što se tiče novčanih sredstava za kupnju predmetnog stana, tuženik je tvrdio da je stan plaćen isključivo njegovim sredstvima, odnosno sredstvima iz kredita, vlastite zarade, ušteđevine i novčanih darova njegovih roditelja. Tvrdio je i dokazivao da je za predmetni stan plaćena kapara od 1.000,00 DEM (to se i navodi u predugovoru i nije sporno). Utvrđeno je da je predugovorom bila utvrđena daljnja dinamika plaćanja i to u tri obroka. Tako je ugovoreno da se prvi obrok od 10.000,00 dem isplati prodavatelju najkasnije 7 dana od dana potpisa tog predugovora kada je ugovoreno izvršenje primopredaje predmetnog stana. Utvrđeno da je taj prvi obrok i plaćen u navedenom iznosu. Međutim, tuženik je tvrdio da je taj iznos plaćen od 3.000,00 dem koje da mu je darovao otac i od 7.000,00 dem koje da je tuženik posudio od dva svoja poslovna partnera (od jednog 3.000,00 dem od drugog 4.000,00 dem) Tužiteljica je pak tvrdila iskazom da je tuženik od ta dva poslovna partnera posudio ukupno 17.000,00 dem koje su im zajednički vraćali a osporila tvrdnju o novčanom daru tuženikovih roditelja. Tuženik je tvrdio da mu je otac darovao ukupno 12.000,00 Dem za plaćanje prvog obroka i da je tuženik od tog iznosa vratio 7.000,00 Dem svojim navedenim poslovnim partnerima, a da je navedenih 3.000,00 dem iskoristio za plaćanje prvog obroka. Ovdje sud već sad navodi da su i tužiteljica i tuženik suglasni oko tvrdnje da je za plaćanje dijela kupoprodajne cijene predmetnog stana tuženik posudio od svoja dva poslovna partnera određeni novčani iznos no stranke nisu suglasne oko visine posuđenog iznosa pa tako tužiteljica navodi iznos od 17.000,00 dem a tuženik od 7.000,00 dem. Sud smatra da je teret dokaza glede visine posuđenog iznosa bio na tuženiku a on nije primjerice ponudio dokazni prijedlog da u ovom postupku svjedoče ti njegovi poslovni partneri koliko je svaki od njih tuženiku posudio.

74. Tuženik je dokazivao i da je podignuo dva navedena kredita da bi od istih imao novčana sredstva za plaćanje cijene stana. To ne osporava ni tužiteljica i suglasni

su oboje, a i sud je utvrdio iz ugovora o kreditu da su oba u ukupnom iznosu od 17.200,00 eur (jedan 15.000,00 eur drugi 5.200,00 eur). U daljnjem dijelu iskaza je tuženik navodi da su mu roditelji 2001.g. darovali 6.000,00 eur što po protuvrijednosti odgovara gore navedenom iznosu od 12.000,00 dem te da su mu darovali još 5.000,00 eur 2002.god. Time je navodio kako je došao do iznosa od cca 27.824,20 eur, no pravilno ističe tužiteljica da kada bi tome tako i bilo, da ipak proizlazi da je 3.lipnja 2002.g isplaćena cjelokupna kupoprodajna cijena od 39.370,00 Eur, dakle više. Što se tiče svjedočenja tuženikova oca da su tuženikovi roditelji tuženiku darovali u 2002. i 2003.g. cca 5.000,00 eur u više navrata za popravke u predmetnom stanu to onda jasno proizlazi da taj iznos tuženik od svojih roditelja nije dobio za podmirenje kupoprodajne cijene predmetnog stana, nego za drugu svrhu. Nadalje, u odnosu na iskaz tuženika i svjedočenje njegova brata, pravilno je ukazala tužiteljica da tuženik i njegov brat kao svjedok nisu pojasnili iskazima na koji način je plaćena kupoprodajna cijena predmetnog stana, jer iznosi koje su naveli nisu odgovarali cjelokupnom iznosu kupoprodajne cijene. Sud ističe da je na tuženiku bio teret dokaza na tu okolnost a tuženik nije dokazao način i izvore isplate cjelokupne ugovorene kupoprodajne cijene predmetnog stana. S druge strane tužiteljica je tvrdila i po prosudbi suda dokazala da su za plaćanje iskoristili 5.000,00 eur posuđenih od njene majke, 17.000,00 dem posuđenih od tuženikova dva poslovna partnera, te od tuženikova dva kredita (20.200,00 eur) te sve zajedno vraćali od zarade ostvarene radom tijekom izvanbračne a kasnije bračne zajednice, dijelom i od novčanih sredstava ostvarenih od organizacije Božićnog sajma. Nastavno tome proizlazilo bi da je ostatak do ukupnog iznosa kupoprodajne cijene bio plaćen od tekuće zarade stranaka.

75. Sud je utvrdio da su navedena dva kredita doista podignuta od strane tuženika ali ta činjenica sama po sebi ne dokazuje da je predmetna nekretnina njegova posebna imovina. Osim toga, ta dva kredita je podignuo u vrijeme kada je već bio sklopljen predugovor o kupnji predmetnog stana i u vrijeme kada je dobio od prodavatelja ključeve predmetnog stana (krajem 2001.g.) i u vrijeme kada je već bila započela izvanbračna zajednica stranaka. Naime, oba kredita je tuženik podignuo 2002.g., jedan kod Dalmatinske banke u iznosu od 5.200,00 eur 21.lipnja 2002.g. a drugi kod PBZ 26.4.2002.g u iznosu od 15.000,00 eur, a konačan ugovor o kupnji predmetnog stana je sklopljen 3.lipnja 2002.g. Kreditna sredstva predstavljaju pozajmljena sredstva koja se vraćaju tijekom određenog razdoblja, a u konkretnom slučaju tuženik je oba kredita vraćao nakon što su stranke već živjele zajedno, odnosno tijekom razdoblja koje je prema ocjeni ovog suda predstavljalo kontinuitet izvanbračne i potom bračne zajednice. Iz ugovora proizlazi da su krediti bili odobreni na rok od sedam godina, odnosno da je njihova otplata trajala i nakon sklapanja braka. Prema tvrdnji tuženika, ti krediti su otplaćeni 29.05.2009.g. i 09.06.2009.g (što tužiteljica ne osporava), no tuženik nije dokazao protivno tvrdnji tužiteljice da su se ti krediti otplaćivali od tekućih zarađenih novaca tužiteljice i tuženika, dakle onih stečenih radom svakog od njih dvoje tijekom izvanbračne pa bračne zajednice. Mišljenje je suda da je značajna činjenica da je tužiteljčina majka, Gorana Lepetić kod jednog tuženikova kredita bila solidarni dužnik, a kod drugog jamac. Sama činjenica tog jamstva ne bi bila dovoljna za zaključak da je tužiteljica suvlasnica stana, ali u vezi s ostalim dokazima predstavlja okolnost koja potvrđuje da je kupnja stana bila predmet zajedničkog obiteljskog nauma stranaka.

76. Što se tiče toga što je tuženik dokazivao novčane darove svojih roditelja, navodi se slijedeće. Tuženikov otac, svjedok Branko Ora iskazao je da su on i supruga

tuženiku 2001. dali 12.000,00 DEM, a da su tijekom 2002. i 2003. dali oko 5.000,00 EUR za popravke i renovaciju stana. Također je naveo da je nakon prodaje kuće na Hvaru 2004. tuženiku pripalo još 10.000,00 EUR. Međutim, ponavlja se, sam je jasno naveo da su sredstva od 5.000,00 EUR dana za popravke i renoviranje nakon kupnje, a sredstva od 10.000,00 EUR nakon prodaje kuće na Hvaru 2004.g, dakle nakon što je kupoprodajna cijena predmetnog stana već bila isplaćena 3. lipnja 2002.g Stoga se navedeni iznosi ne mogu prihvatiti kao dokaz da je cjelokupna kupoprodajna cijena stana bila podmirena darovanim sredstvima tuženikovih roditelja, sve da je tuženik svojim iskazom i svjedočenjima svog oca i svog brata uvjerio sud o darovanju mu od strane roditelja navedenim iznosima. Naime, tvrdnje o darovanju 12.000,00 DEM nisu potkrijepljene pisanom ispravom, a tuženik nije pružio dostatan dokaz o tome da je upravo taj novac, da mu je i darovan, bio upotrijebljen za plaćanje kupoprodajne cijene, a ne za druge potrebe. U kontekstu financijskih mogućnosti tuženikovih roditelja za darovanje tuženiku novčanih iznosa za plaćanje cijene predmetnog stana valja istaći i da je sam tuženik iskazao da mu je otac u vrijeme kupnje predmetnog stana bio kreditno zadužen i opterećen, te dalje, da je tuženikov otac u svom svjedočenju potvrdio da je tuženik od njega tražio da otac podigne kredit za plaćanje dijela cijene ovog stana ali da tuženikov otac nije bio kreditno sposoban i da to nije mogao jer je imao svoje kredite pa onda sud nema osnova pokloniti im vjeru na okolnost da su tuženiku roditelji darovali navedene novčane iznose za plaćanje cijene stana naročito kada tome nema nikakvog pisanog traga odnosno dokaza, pa nakon svega proizlazi da je baš zato što tuženikov otac nije mogao podignuti kredit da bi tuženiku mogao dati novac za isplatu dijela kupoprodajne cijene stana, da je to zato učinila tužiteljčina majka, podigla gotovinski kredit i posudila strankama 5.000,00 eur. Pri tome nije nevažno da je tuženik u iskazu mijenjao podatke o novčanim iznosima darova svojih roditelja, pa je prvo govorio o 20.000,00 EUR, a potom se ispravio na 21.000,00 EUR. Takve razlike same po sebi ne znače da darovanja nije bilo, samo ga on nije uvjerljivo dokazao svojim iskazom ni svjedočenjima svog oca i brata, a i takve razlike umanjuju dokaznu snagu njegova iskaza o točnoj strukturi financiranja plaćanja kupoprodajne cijene predmetnog stana. S druge strane, glede iskaza tužiteljice o pozajmicama od trećih osoba- poslovnih partnera tuženika (17.000,00 Dem) i od njene majke u iznosu od 5.000 EUR, doista nisu potkrijepljeni pisanim ugovorima ili potvrdama o predaji i povratu novca ali je stav ovog suda da to nije odlučno za presuđenje jer nije ona morala u postupku dokazati da je upravo ona osobno uplatila određeni dio kupoprodajne cijene. Kod instituta bračne, odnosno odgovarajuće izvanbračne stečevine, odlučna je činjenica da je imovina stečena radom i sredstvima tijekom postojanja izvanbračne zajednice. Međutim, tužiteljica je svojim iskazom sudu bila uvjerljiva u tvrdnji da je njena majka pozajmila strankama 5.000,00 Eur za podmirenje cijene stana, a uvjerljiva na tu okolnost je bila i njena majka pri svom svjedočenju. Što se pak tiče iznosa novca posuđenog od tuženikovih kolega, sve da i jest posuđen od dvojice tuženikovih kolega iznos od ukupno 7.000,00 dem kako je tvrdio tuženik, a ne 17.000,00 dem kako je tvrdila tužiteljica, ipak proizlazi da je iznos posuđen za vrijeme trajanja izvanbračne zajednice stranaka, na početku iste, te da se isti vratio posuditeljima od novčanih sredstava ostvarenih radom parničnih stranaka kroz daljnje vrijeme trajanja njihove izvanbračne zajednice.

77. Što se tiče adaptacije, uređenja i opremanja predmetnog stana po dobivanju ključeva stana, sud je u dokaznom postupku utvrdio ocjenom i analizom iskaza stranaka i svjedoka koji su o tome svjedočili da proizlazi da su stranke zajedno sudjelovale u tome. Tako je svjedokinja Gorana Lepetić iskazala je da su stranke

nakon useljenja zajedno renovirale stan koji je bio u vrlo lošem stanju. Navela je i da su njezina obitelj i tuženikova obitelj pomagali u uređenju, da je kupljena rabljena odnosno izložbena kuhinja, da su obavljeni građevinski radovi te da su članovi obje obitelji pomagali u opremanju. Svjedokinja Ana Lepetić Cvitanić također je potvrdila da su stranke zajednički renovirale stan neposredno nakon kupnje, a i svjedok Nikola Lepetić svjedočio da su stranke nakon kupnje uređivale sobe, dnevni boravak i pokućstvo. Navedene okolnosti dodatno potvrđuju da je predmetna nekretnina od početka bila namijenjena zajedničkom domu stranaka.

78. Pri tome činjenica da su roditelji tuženika nakon kupnje predmetnog stana financijski pomagali u renoviranju (ali to tek novcem od prodaje kuće na Hvaru 2004.g. primjerice) ne dovodi do zaključka da je cijela nekretnina tuženikova vlastita imovina. Takva novčana pomoć tuženikovih roditelja za adaptaciju ne dovodi sama po sebi u pitanje činjenicu da je nekretnina kao takva stečena u okviru izvanbračne zajednice stranaka i ta novčana pomoć se ne odnosi na kupnju predmetnog stana i isplatu cijene istog nego za adaptaciju i opremanje stana nakon kupnje ugovorom od 3.lipnja 2002.godine a predmet odlučivanja suda u ovom postupku presudom nisu isplata p osnovu ulaganja u adaptaciju, renoviranje predmetnog stana.

79. Dakle, slijedom svega navedenog sud utvrđuje da je tužiteljica dokazala da su stranke prije sklapanja njihova braka 27.12. 2007.g ostvarivale stvarnu životnu zajednicu (a ne samo ljubavnu vezu), da je ta zajednica postojala od dobivanja ključeva predmetnog stana krajem 2001.g i time useljenja u isti osobnim stvarima tužiteljice i tuženika (pri čemu nije bitno jesu li u stan odmah prenijeli, preselili svaki od njih dvoje sve svoje stvari jer se stan trebao čistiti, renovirati, što se sve s vremenom i provodilo) Utvrđeno je i da su stranke nastupale zajednički po pitanju i kupnje i renovacije predmetnog stana po kupnji, da je prije kupnje tužiteljica bila involvirana i aktivna oko pronalaska stana za kupnju, da su taj stan koji je pronašla preko oglasnika potom stranke zajednički išle gledati s agenticom iz agencije za nekretnine Globus, da je sam tuženik potvrdio da je tužiteljica bila nazočna pregovorima sa prodavateljem stana. Utvrđeno je da je po ulasku u predmetni stan nakon dobivanja ključeva stana njihova zajednica imala elemente zajedničkog stanovanja, ekonomske i financijske povezanosti, emocionalne povezanosti te zajedničkog podmirivanja životnih potreba kao i da je takva zajednica stranaka nastavljena u kontinuitetu do sklapanja braka 27. prosinca 2007.g a i utvrđeno je da je predmetni stan bio namijenjen zajedničkom životu stranaka i da su stranke nakon njegova stjecanja zajednički sudjelovale u njegovu uređenju i korištenju kao zajedničkog doma pa zato činjenica da je formalni kupac i zemljišnoknjižni vlasnik bio samo tuženik ne dovodi do zaključka da je on i jedini nositelj prava na predmetnoj nekretnini po osnovu izvanbračne stečevine. Kako je utvrđeno da stranke bračnim ugovorom odnosno drugim ugovorom za vrijeme izvanbračne zajednice nisu drugačije uredile svoje imovinske odnose, primjenjuje se zakonsko pravilo jednakih dijelova. Utvrđeno je iz iskaza obje parnične stranke da nisu nikada ugovarali da bi primanja kojeg od njih dvoje po osnovu rada bila posebna imovina tog bračnog druga. Nastavno tome, sud smatra da je osnovan tužbeni zahtjev tužiteljice kojim traži utvrđenje presudom da predmetna nekretnina predstavlja stečevinu stranaka te da su stranke suvlasnici iste svaki za 1/2 dijela.

80. Tužiteljica čak i nije trebala dokazati svaki pojedini detalj financiranja kupnje i plaćanja predmetnog stana, nego odlučne činjenice i to postojanje izvanbračne zajednice u vrijeme stjecanja, njezin kontinuitet do sklapanja braka i činjenicu da je

predmetni stan bio stečen radi zajedničkog života stranaka. Sud je zaključio da je to dokazala i time je ista ispunila svoj teret dokazivanja tih činjenica. S druge strane, tuženik nije dokazao da je između stranaka u razdoblju od početka njihove veze, pa niti od kraja rujna 2001.g. do sklapanja braka postojao samo odnos momka i djevojke bez zajedničkog života. Njegov iskaz u tom dijelu nije potvrđen u dovoljnoj mjeri drugim dokazima, svjedočenjima svjedoka koje je on predložio, dok veći broj svjedoka predloženih od tužiteljice, uključujući osobe koje su bile neposredno upoznate s događajima vezanim uz kupnju i useljenje, potvrđuju da je zajednički život stranaka započeo krajem 2001.g., dakle znatno prije sklapanja braka stranaka. Nije dokazao ni tvrdnju da je imao svoje novčane uštede od ranije za podmiru dijela kupoprodajne cijene stana. Još u odgovoru na tužbu tužiteljice je naveo da je bio zaposlen i privređivao novčane prihode i dalje naveo da se to može dokazati izvodima sa bankovnog računa tuženika iz razdoblja prije sklapanja braka stranaka. Takav izvod s bankovnog računa međutim nije dostavio kao dokaz, pa ni za razdoblje prije kupnje predmetnog stana da bi dokazao da je imao novčane uštede prije kupnje predmetnog stana. Nastavno svemu utvrđenom i obrazloženom, sud je utvrdio da predmetni stan predstavlja imovinu stečenu u okviru kontinuiteta izvanbračne i bračne zajednice stranaka te da su stranke na njemu stekle suvlasničke dijelove u jednakom omjeru. Prema odredbi čl. 219. st. 1. Zakona o parničnom postupku, svaka stranka dužna je iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojim pobija navode i dokaze protivnika, te u smislu citirane odredbe ZPP-a svaka stranka je dužna dokazati one činjenice koje joj idu u prilog. Dakle, ako se radi o imovini stečenoj za vrijeme trajanja braka ili izvanbračne zajednice, teret dokaza je na onoj stranci koja tvrdi da imovina ne predstavlja u ovom slučaju izvanbračnu stečevinu time što treba dokazati da ta imovina predstavlja vlastitu imovinu (tako i Rev-845/2022 od 22. studenoga 2023.). U okolnostima kada je tuženik-protutuženik tvrdio da predmetna nekretnina (za koju je sud utvrdio da je stečena za vrijeme trajanja izvanbračne zajednice stranaka) ne predstavlja izvanbračnu stečevinu nego njegovu vlastitu imovinu, na tuženiku je bio teret dokaza da ta imovina predstavlja njegovu vlastitu imovinu. Kako je naprijed obrazloženo, tuženik-protutužitelj to nije dokazao. Posljedično svemu utvrđenom i navedenom, kao i pozivom na citirane zakonske odredbe, presuđeno je na način kao u točkama I i II izreke presude.

81. Što se tiče protutužbenog zahtjeva protutužitelja u odnosu na predmetni obrt „Kokolo rukotvorine“ kojim traži da se presudom utvrdi da je taj obrt bračna stečevina stranaka, te da su parnične stranke suvlasnici tog obrta svaki za 1/2 dijela te da se protutužitelju omogućiti uknjižba suvlasništva na predmetnom obrtu, sud nalazi da taj protutužbeni zahtjev nije osnovano prihvatiti iako je predmetni obrt osnovan za vrijeme trajanja braka stranka, naime prema izvratku iz Obrtnog registra osnovan je 26. kolovoza 2015.g. od strane tužiteljice-protutužene i da je kao obrtnica upisana isključivo ona.

82. Obrt nije pravna osoba, nema svojstvo pravne osobe, već je obrt samo način obavljanja određene gospodarske djelatnosti od strane fizičke osobe. Zakonom o obrtu (NN 143/13, 127/19, 41/20) i to čl.1. istog je propisano da se tim zakonom uređuju sadržaj, način i uvjeti za obavljanje obrta, vrste obrta, prava i obveze obrtnika, obrazovanje i osposobljavanje za obavljanje vezanih obrta, institut domaće radinosti i sporednog zanimanja, pravna osoba koja obavlja obrt, organiziranost obrta, nadzor nad primjenom Zakona i druga pitanja važna za obavljanje obrta. Člankom 2. citiranog Zakona o obrtu je propisano da je obrt u smislu ovoga Zakona samostalno i trajno

obavljanje dopuštenih gospodarskih djelatnosti u skladu sa člankom 8. ovoga Zakona od strane fizičkih osoba sa svrhom postizanja dohotka ili dobiti koja se ostvaruje proizvodnjom, prometom ili pružanjem usluga na tržištu. Prema čl.4.Zakona o obrtu, obrtnik u smislu ovoga Zakona je fizička osoba koja obavlja jednu ili više djelatnosti iz članka 2. stavka 1. ovoga Zakona u svoje ime i za svoj račun, a pritom se može koristiti i radom drugih osoba. Prema čl.15.istog zakona, obrt se upisuje u Obrtni registar na temelju rješenja koje izdaje nadležno upravno tijelo. Obrtni registar je javan. Prema čl.17.st.1.istog zakona, nadležno upravno tijelo izdat će obrtnicu, odnosno rješenje kojim se odbija izdavanje obrtnice najkasnije u roku od 15 dana od dana uredno podnesenog zahtjeva za izdavanje obrtnice,a prema st.2, upis obrta u Obrtni registar obrtnik je dužan početi s obavljanjem obrta u roku od godine dana od dana izdavanja obrtnice. Prema čl. 30.st.1. Zakona o obrtu , obrtniku u obavljanju obrta mogu pomagati članovi obiteljskog kućanstva, bez obveze zasnivanja radnog odnosa. Prema st.3. obiteljsko kućanstvo čine bračni drugovi, djeca i drugi srodnici koji zajedno žive, privređuju, odnosno ostvaruju prihode na drugi način i troše ih zajedno.

83. Dakle, prema Zakonu o obrtu, obrt predstavlja samostalno i trajno obavljanje dopuštenih gospodarskih djelatnosti od strane fizičke osobe, dok je obrtnik fizička osoba koja djelatnost obavlja u svoje ime i za svoj račun. Iz toga proizlazi da obrt kao organizacijski oblik obavljanja gospodarske djelatnosti nije pravna osoba niti samostalna pravna osoba koja bi bila predmetom suvlasništva na način na koji su to npr. nekretnina ili druga stvar odnosno imovinsko pravo. No to ne znači da imovina stečena poslovanjem obrta ne može predstavljati bračnu stečevinu. Međutim, ona u ovom postupku nije utužena. Stoga, nije bilo potrebno u ovom postupku utvrđivati koja je konkretna imovina stečena obavljanjem gospodarske djelatnosti tijekom bračne zajednice i iz kojih sredstava. Potrebno je razlikovati obrt kao oblik obavljanja djelatnosti, od imovine i imovinskih prava stečenih poslovanjem obrta. U konkretnom slučaju protutužitelj, međutim, nije postavio zahtjev na način da traži utvrđenje određenih strojeva, opreme, novčanih sredstava, potraživanja, poslovnih udjela ili druge konkretno određene imovine kao bračne stečevine, ni isplatu. Njegov je zahtjev usmjeren upravo na utvrđenje da je „obrt“ kao takav bračna stečevina i da je na „obrtu“ suvlasnik u 1/2 dijela, uz uknjižbu tog prava u Obrtni registar. Takvom zahtjevu sud ne može udovoljiti obzirom da je neosnovan jer predmetom suvlasništva nije obrt kao način obavljanja gospodarske djelatnosti. Pri tome sud cijeni i utvrđenu činjenicu da je tužiteljica jedina upisana obrtnica, da je obrt osnovan 26. kolovoza 2015., da je upravo ona sklopila ugovor s Hrvatskim zavodom za zapošljavanje o potpori za njeno samozapošljavanje te da su joj kasnije odobrena sredstva Splitsko-dalmatinske županije, Grada Splita i Hamag-Bicro. Bespovratna novčana sredstva (poticaji) za samozapošljavanje i sam obrt načelno se smatraju vlastitom imovinom a ne bračnom stečevinom, jer obrt nije tvrtka, nema poslovne udjele, nije zasebna pravna osoba odvojena od vlasnika, a bespovratna novčana sredstva se dodjeljuju na temelju javnog poziva i strogo su vezana uz status nezaposlene osobe, u ovom slučaju tužiteljice-protutužene, te ta sredstva nisu stečena radom u braku već se radi o državnoj potpori za samozapošljavanje i ulaze u vlastitu imovinu tužiteljice.

84. Tuženik-protutužitelj jest pomagao tužiteljici-protutuženoj u poslovanju predmetnog obrta, osobito u pronalaženju kupaca, komunikaciji i distribuciji proizvoda, kako je to sudu razvidno već iz ocjene i analize njegova iskaza, svjedočenja svjedoka i sadržaja njegovih priloženih mailova vezano za poslovanje predmetnog obrta (str.28-36 spisa) no nije bio zaposlen u predmetnom obrtu, nije bio prijavljen u obrtu niti je

bio upisan u Obrtni registar. Stoga takav njegov angažman predstavlja doprinos obiteljskom kućanstvu i može biti relevantan pri utvrđivanju imovine odnosno prihoda ostvarenih poslovanjem obrta (što u ovom postupku nije predmet protutužbenog zahtjeva), ali sam po sebi ne stvara suvlasništvo na obrtu. To tim više proizlazi iz članka 30. Zakona o obrtu, prema kojem obrtniku u obavljanju obrta mogu pomagati članovi obiteljskog kućanstva bez obveze zasnivanja radnog odnosa. Zakon pritom izrijekom predviđa mogućnost pomoći člana obiteljskog kućanstva, što znači da samo pomaganje u poslovanju nije isto što i stjecanje statusa obrtnika ili suvlasnika obrta. Slijedom svega navedenog, utvrđenog i obrazloženog, ovaj sud stoga ne može prihvatiti kao osnovan protutužbeni zahtjev kao osnovan ni u jednoj točki istog. Stoga je presuđeno kao u točki III izreke presude.

85. Stranke su po punomoćnicima popisale parnične troškove tražeći time naknadu istih jedna od druge. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154.st.1. u vezi sa čl. 155. Zakona o parničnom postupku, te sukladno vrijednosti predmeta spora i sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova odvjetnika (NN 138/23 – dalje Tarifa) te su tužiteljici-protutuženoj priznati slijedeći popisani troškovi: za sastav tužbe 250 bodova temeljem tbr. 7 toč. 1 Tarife. Za sastav 4 obrazložena podneska od 22.11.2019, 30.11.2023, 19.03.2026 i od 7.04.2026. po 250 bodova (tbr.8.toč.1.Tarife). Za zastupanje na ročištu od 30.11.2023 62,50 bodova (tbr.9.toč.2.Tarife). Za zastupanje na ročištima od 16.1.2024., 24.9.2024., 29.10.2024., 26.3.2025., 7.7.2025., 8.10.2025., 13.1.2026., 23.3.2026. i 1.7.2026. po 250 bodova (tbr. 9. toč. 1 Tarife).Zatraženi trošak pristupa na ročište od 2.7.2024. u visini od 62,50 bodova nije priznat jer nije osnovano teretiti tuženika protutužitelja za taj trošak u okolnostima kada su tom ročištu pristupile stranke sa punomoćnicima i suglasno tražili odgodu tog ročišta radi mogućnosti mirnog rješenja spora. Priznati trošak u bodovima je zbrojen i pomnožen s vrijednošću boda od 2,00 eur pa iznosi 7.125,00 eur te dalje uvećan za 25% PDV-a (1.781,25 eur) pa konačan parnični trošak tužiteljice-protutužene time iznosi 8.906,25 Eur. Tom iznosu je pribrojen plaćeni trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od tada 2.450,00 kn što je sada 325,17 eur te trošak sudske pristojbe na ovu presudu u iznosu od 398,72 EUR. Time je ukupan parnični trošak tužiteljice-protutužene koji joj je dužan naknaditi tuženik-protutužitelj 9.630,14 EUR. Stoga je odlučeno kao u točki IV izreke presude. Odluka o zateznim kamatama, koje su tužiteljici-protutuženoj na dosuđeni iznos troška priznate od dana presuđenja pa do isplate, temelji se na odredbama čl. 151. st. 3. ZPP- a i čl. 29 st. 2. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23, 69/26 - dalje ZOO).

U Splitu, 22. rujna 2026.g

S U D A C

DIJANA SELAK

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude je dopuštena žalba nadležnom Županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda u dostatnom broju primjeraka, u roku od 15 dana od dana primitka ove presude

DNA:

- punomoćniku tužiteljice-protutužene
- punomoćniku tuženika-protutužitelja

Broj zapisa: **9-3088d-82a64**

Kontrolni broj: **01f64-70934-06727**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Dijana Selak, O=OPĆINSKI SUD U SPLITU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.